

Bir kişinin beş geçmiş yaşamına giden
reenkarnasyon deneyimine tanık olmaya hazır mısınız?

Hatırlanan Beş Yaşam

DOLORES CANNON

HATIRLANAN BEŞ YAŞAM

Dolores Cannon

Telif Hakkı © 2009 DOLORES CANNON

© 2013 GOA Basım Yayın ve Tanıtım Hiz. San. Tic. Ltd. Şti.

Kitabın tüm yayın hakları Türkiye'de GOA Yayınları'na aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Çeviri : Gözde Soykan
Düzeltili : Güneş Penso
Kapak hazırlık : Nermin Karahan
Kitap hazırlık : Goa Yayıncılık

Bu kitap GOA Basım Yayın ve Tanıtım Hizmetleri tarafından hazırlanmış ve
Kitap Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti'nde basılmıştır.

Tel: (0 212) 482 99 10

Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı İSTANBUL Sertifika No: 16053

GOA Basım Yayın ve Tanıtım Hiz. San. Tic. Ltd. Şti.

Dikilitaş Mah. Hoşsohbet Sok. Danış Apt. N:5/13 Gayrettepe İstanbul

Tel: (0212) 275 92 02 info@goa.com.tr www.goa.com.tr

http://twitter.com/GOA Yayıncılık facebook: Goa Yayıncılık

Giriş

1979'dan beri, özenle ve sebatla reenkarnasyon (ruh göçü), geçmiş yaşam terapisi ve geçmiş yaşam araştırması alanında çalışıyorum. İlk zamanlarda, profesyonel alandakiler tarafından bununla alay ediliyordu. Ancak son birkaç sene içerisinde, geleneksel terapi çeşitlerine yanıt vermeyen sağlık sorunları, fobiler, alerjiler, aile ilişkilerindeki sorunlar vb. gibi konularda tedavi için değerli bir araç haline geldi. Artık pek çok psikolog, kendilerinin ya da danışanlarının geçmiş deneyimlere inanmalarının bir fark yaratmadığını itiraf ederek bunu kullanıyorlar. Önemli olan şey, hastaya yardım etmesi ve bu nedenle bilinçaltının keşfedilmesi için kayda değer bir araç olması. Pek çok sorunun köklerinin, diğer yaşamlardaki travmalardan geldiği bulundu. Bunlar genellikle tek bir geçmiş yaşamdan değil, ancak oluşmuş tekrar eden bir kalıptan kaynaklanmaktalar ve o kadar güçlüler ki şu anki yaşama taşıyorlar.

1979'dan beri yapmakta olduğum işin türü bu. Ancak, geçmiş yaşamlarını keşfetmek isteyenlerin pek çoğu, bu yaşamlarındaki zorluk için cevap aramıyorlar. Pek çoğu bana meraktan geliyorlar. Sadece gerçekten daha önce yaşayıp yaşamadıklarını görmek istiyorlar. Gerçek bir amaç ya da hedef olmayan durumlarda kişi çoğunlukla dünyevi ve sıradan geçmiş yaşamlarını edinebiliyor. Beyinlerinin bilinmeyen kısımlarını keşfetmek için somut bir neden olduğu durumlarda, sonuçlar ve edinilen bilgi çoğunlukla oldukça şaşırtıcı oluyor. Hayret verici olan şey, çoğunun daha önce yaşadıklarını gösteren bilgiler elde etmeleri. Hipnoz halinin seviyesi derinleştik-

çe, serbest kalan bilgi daha fazla oluyor. Reenkarnasyon araştırmaları için en uygun kişilerin, uyurgezerler olduğunu keşfettim. Bu kişiler olası en derin seviyeye oldukça kolay bir şekilde ulaşıyorlar ve oradayken, her detayda geçmiş yaşamlarında oldukları kişi oluyorlar. Terapi ve araştırma dâhilinde geçirdiğim yıllarda, olası her türlü örnekle karşılaştım, ancak nadiren ilgi çekici bir dönemde yaşamış ya da önemli bir kişiyle tanışmış birini keşfettim. Bu nedenle, kitaplarımı bu büyüleyici olaylar hakkında yazıyorum. Bunlar, *Nostradamus ile Görüşmeler* üçlemesini, *İsa ve Esseniler (birinci yüzyıl Museviler)*, *İsa ile Birlikte Yürüdüler*, *Ölüm ile Yaşam Arasında* ve *Hiroşima'yı* ürettiler. Sonrasında bu, UFO/Dünya Dışı Olaylar çalışmama doğru yayıldı: *Bahçenin Bakıcıları*, *Yıldızkırılması Efsanesi*, *Yıldızlardan Gelen Miras*, *Muhafızlar* ve son olarak gelişmiş metafizik serisi: *Sarmal Evren*. Süreç boyunca, insanların zihinlerini kullanma ve yüksek benlikleri ile iletişime geçme yoluyla iyileşmelerine yardım etmek için kendi uzmanlaşmış tekniğimi tasarlarken, hipnoz ile ilgili çalışmalarım gelişti. Artık dünyanın her yerinde bu yöntemi öğretiyorum. Hâlâ, zaman ve mekân geçitlerinin ötesindeki maceralarım ile ilgili daha fazla kitap yazıyorum.

Arada bir, radyo ve TV röportajlarım ve verdiğim dersler sırasında, bazı sorular soruluyor: “Bu konunun içine nasıl girdiniz? Hipnoz yapmaya nasıl başladınız?” Eğer zaman bolsa, her şeyin başlangıcını açıklamaya çalışıyorum. Eğer yeterli zaman yoksa onlara bunun uzun bir hikâye olduğunu ve yazdığım ilk kitap, *Hatırlanan Beş Yaşam*’da anlatıldığını söylüyorum. Diğer kitaplarımdan haberdar olmalarından dolayı insanların akılları karışıyor ve “O kitap neden yayınlanmadı?” sorusunu soruyorlar. Bunun cevabı şu; “*Denedim!*” Genellikle kitaplar içinde bulundukları zamanın ilerisindedirler, bu kitapla ilgili durum da bu. Onu yazdığım zamanlarda, *Yeni Çağ* (New Age) kitapçıları yoktu ve “normal” kitapçılarda ise, me-

tafizik ile ilgili kitaplara sadece bir raf, hatta daha bile az yer ayrılıyordu. Bir yayınevi şunu söylemişti; “Eğer bir sinema yıldızını eski yaşamına döndürmüş olsaydınız bunu düşünebilirdik. Belki o zaman birileri ilgilenebilirdi.”

Çabaladığım ve karşılık olarak kalp kırıklığı elde ettiğim yılların ardından, kitabımın müsveddesini dosyalama dolabıma kaldırdım ve çalışmalarına devam ettim. Bu kitap yazmayı bıraktığım anlamına gelmiyordu. Tam tersine, gerçek anlamdaki geriye dönüş terapilerime başladığım zaman, çeşitli danışanlarımdan gelen bilgiler sel gibi aktı ve *Hatırlanan Beş Yaşam* unutulurken ben başka kitaplar yazmaya başladım. İlk yayımcımı bulmam, tam *dokuz yıl* ve devam eden pek çok kalp ve hayal kırıklığına mal oldu. O zamana kadar beş kitabı daha tamamlamıştım. Bu süreç boyunca bir yazarın başına gelebilecek her türlü hayal kırıklığı ile karşılaştım. Pek çok zaman; “Bunu yapamıyorum! Çok fazla acı veriyor!” diye çılgılık atmak istedim. Umutsuzluğun derinliklerine ulaştığım ve sadece vazgeçmem, müsveddelerimi duvara fırlatmam ve “normal” hayata geri dönmem gerektiğini düşündüğüm her sefer, ‘tamam, eğer vazgeçmek istiyorsan hayatın ile ilgili ne yapmak istiyorsun’ sorusu geliyordu. Cevap her zaman şuydu; “Başka hiçbir şey değil, sadece yazmak istiyorum.” Dolayısıyla, gözyaşlarıma karşı direndim ve aralarından herhangi birinin yayımlanıp yayımlanmayacağını bilmeden yeni bir kitaba başladım.

Şimdi kitap yazma konferanslarında ders verdiğim zamanlar, hevesli yazarlara şunu söylüyorum; “Evet bir kitap yazdınız, şimdi ne olacak? Yazmaya devam etmek zorundasınız. Yayımlanacak olan ikinci ya da dördüncü yazdığınız olabilir. Eğer gerçekten bir yazarsanız, yazmamayı beceremezsiniz. Öyle bir zorunluluk haline gelir ki, yemektense yazmayı tercih edersiniz. Bu noktaya ulaştığında, misyonu-

nuzu biliyorsunuz.” Sahip olacağı enerji o kadar büyük olacaktır ki, bu evrenin bir kanunu olduğu için gerçekleşecektir.

Sonuç olarak, ilk olarak yayımlananlar, dördüncü, beşinci ve altıncı kitaplarım (Nostradamus üçlemesi) oldu ve sonrasında bunları diğerleri takip etti. Artık biliyorum ki, hayatımın o karanlık dönemi, benim test edilme zamanımdı. Bana, eğer istiyorsam vazgeçmem için bir şans verilmişti. Eğer seçtiğim buysa, normal bir hayatım olması için bir şans. Artık biliyorum ki bir kişi bir kere bir taahhütte bulunduğunda, artık dönüş yoktur, yoksa o kişi asla mutluluğu bulamaz. İşte bu nedenle insanlara hayallerinden asla vazgeçmemelerini söylüyorum. Benim test edilme zamanım geçti. Taahhüt verilmişti ve artık kitaplarım en azından yirmi dile çevrilmiş durumda. Onlar yaşayan şeyler haline geldiler. Kendilerine ait bir hayat yarattılar. Eğer vazgeçmiş olsaydım bu asla gerçekleşmezdi.

Bu alandaki başlangıcımın ardından geçen tüm kırk yıl boyunca, çocuklarım ve okuyucularım şunları sordular; “O ilk kitabı neden yayımlamıyorsun? İlgi çekeceğini biliyorsun, çünkü insanlar her zaman başlangıçlar hakkında sorular soruyorlar.” 1980 yılında o kitabı yazmamdan bu yana çok şey oldu ve özellikle de o zamandan beri gerçekleştirdiğim aşama ve gelişmelerle karşılaştırıldığında, basit ve saf bir hikâye olarak görüleceğini düşündüm. Dolayısıyla bu müsveddeler, 2009 yılının başına kadar, dosyalama dolabımın içinde çürüdüler. Evimin biçimini değiştirip, eski dosyalarımı temizlerken onları yeniden buldum. Onu elimde tutarken, adeta benimle konuşur gibiydi; “Zamanı geldi!” Müsveddeleri kızım Julia’ya verdim ve ondan okumasını ve ne düşündüğünü bana söylemesini istedim. “Çok mu eski? Çok mu modası geçmiş? Çok basit ve saf mı?”

Okuduktan sonra verdiği cevap şu oldu; “Hayır anne, bu köprü olan bir kitap. Bu bir zaman kapsülü, tarihin bir parça-

51. İnsanların senin nasıl başladığını, bunun kolay bir yolculuk olmadığını bilmeleri gerek.” Ve işte burada, beni bu olağandışı kariyere başlatan sürecin başlangıcı.

Evet, basit ve saf çünkü eşimle birlikte eski yaşama geri dönüşü keşfettiğimiz zaman biz de öyleydik. Eşim 1968 yılında rutin hipnoz uygulamasını gerçekleştirirken, bunu kelimenin tam anlamıyla tesadüfen bulduk. Hikâyeyi anlatıp, o zaman hissettiğimiz heyecan ve korkuyla karışık saygıyı dâhil etmemem mümkün değil. Bizim için tamamen bilinmez olan kavramları ortaya çıkarıyor ve dinliyorduk. O zamanlar, reenkarnasyon hakkında az miktarda yaygın edebiyat eseri vardı, eski yaşama geri dönüş hakkında ise çok az şey vardı ya da hiçbir şey yoktu. Metafizik bilinmeyen bir kelimeydi ve *Yeni Çağ* terimi henüz deyim haline gelmemişti. İnsanlar öldükten sonra ya da doğmadan önce iletişim kurma fikri ürkütücü kavramlardı. Hiçbir hazırlığımız yoktu, dolayısıyla hikâye, ortaya çıktığı biçim gibi, basit ve saf bir şekilde anlatıldı. Benden çok eşime odaklanmasına rağmen, bu benim başlangıcımın hikâyesi. Olaylar genellikle bu şekilde meydana gelir; şans oluşumları ve yaşamlarımızı ve düşünme şeklimizi tamamen değiştirecek buluşmalar yoluyla. Genellikle, 1968 yılında reenkarnasyonun içine yaptığımız maceramız olmasa, hayatımın bu döneminde hangi yolu seçmiş olacağımı merak ederim. Hiçbir zaman kapatılamayacak bir kapı açtı ve bunun için minnettarım. Hayret verici olan şey, bundan sonraki yıllar boyunca yaptığım araştırmalar dâhilinde, bu kitapta sunulan sezgilerin hiçbirisi ile çelişen bir şey olmadı. O zamanlar bunlar taze, ürkütücü ve alışılmadıktı, ancak aradan geçen yıllar boyunca, aynı bilgileri değişik kelimelerle tekrarlayan çok sayıda (binlerce) olayın doğrulamasıyla sadece daha fazla güçlendiler.

Bilinmeyenlerin dünyasına yapacağımız girişe hoş geldiniz.

Birinci Bölüm

Sahneyi Kurmak

Bu kitap, reenkarnasyon olgusunun içine doğru yapılan hipnotik deneyimin hikâyesidir. 1968 yılında meydana geldi ve sıradan insanlardan oluşan bir grup tarafından yönetildi. Onların hayatları ve düşünceleri üzerinde her zaman için derin etkileri olacak bir maceraydı. Keşfettiğimiz şeyi başkalarıyla paylaşmamızın büyük bir iyilik olacağını düşünüyordum. O zamanlar bizim de olduğumuz gibi, diğerleri görünürde hiçbir gerçek cevabı yokmuş gibi duran kaotik bir dünyada bir anlamı olan cevaplar için bir araya geliyorlardı. Bulduklarımız bazı kişilere yardımcı oldu, bazılarını ürküttü. Bulduğumuz şey, yaşam ve ölüm ile ilgili görüşümüzü sonsuza kadar değiştirdi. Artık ölümden korkamazdık çünkü ölüm artık korkunç bir bilinmeyen değildi.

Bunun sıradan insanların olduğu bir macera olduğunu söyledim. Peki, kim gerçekten sıradan? Her canlı Tanrı tarafından yaratılmış ve bu akıllı karışmış, dağıtılmış gezegene konulmuştur ve onları diğerlerinden ayıran bazı benzersiz özellikleri vardır. Kesinlikle Johnny Cannon hakkında sıradan olmayan pek çok şey vardı.

Hikâyemizin hak ettiği inanılabilirliğe sahip olması için, ilgili kişiler ve tüm olanların nasıl meydana geldiği ile ilgili bazı şeyler bilmeniz gerekiyor. Ancak, bir insanın tüm hayatını birkaç kısa paragrafa nasıl sığdırabilirsiniz? Buna çalışacağız.

Johnny Cannon 1931 yılında Kansas City, Missouri'de dünyaya geldi ve 17 yaşında genç bir adam olarak Birleşik Devletler Donanması'na katıldı. O hassas yaşta bile, tanıştığı herkeste güven ve duygusal yakınlık uyandıran, diğer insan-

lara karşı arkadaşça bir ilgisi ve özel bir sıcaklık niteliği vardı. Kızılderili soyundan gelen bir efsane olan koyu rengi, şaşırtıcı derecede parlak mavi gözleriyle çarpıcı bir tezat oluştuyordu. Johnny Cannon'un hiçbir resmi, kaçınılmaz olarak bir elinde bir kahve fincanı ve diğerinde ise pipo olmadan tamamlanmış olamaz.

Johnny ve ben, o St. Louis Missouri'de görevliyken 1951 yılında evlendik. Donanma'daki 21 yılında, dünyanın oldukça fazla yerini gördük. Onunla mümkün olduğunca fazla gitim ve bu süreçte dört çocuk sahibi olduk. Hava Kontrolcüsü olarak görevi; radar alanını gözlemek ve hem havaalanları hem de uçak gemilerinde yere inen ve havaya kalkan uçakların pilotları ile konuşmaktı.

1960 yılında hipnoz ile ilgilenmeye başladığında, Filipin Adaları'ndaki Sangley Noktası'nda görevliydik. Vietnam Savaşı'na dâhil olmadan ve Başkan Marcos ülkeyi ele geçirmeden önceki o günlerde, orası mükemmel mutlu bir yerdi. Donanmanın "güzel-görev merkezi" olarak adlandırdığı bir yerdi. Pek çok serbest zaman, çoktan unutulmuş yerlere yapılan seçime bağlı yan geziler ve bir ev dolusu hizmetçi vardı. İki yıllık bir tatildi. Geçmişe baktığımda, hayatımızın en mutlu günlerinden bazılarıydı.

Orada görevli olan, New York Hipnotizma Enstitüsü'nde eğitim görmüş, profesyonel bir kişi daha bulunuyordu. Çok fazla serbest zaman olmasından dolayı, bu kişi hipnotizma ile ilgili eğitim vermeye karar vermişti ve Johnny bu derslere katılmanın eğlenceli olacağına karar verdi. Ancak bunun uzun, altı aylık sürece yayılan bir şey olduğu ortaya çıktı. Eğitimci sadece tekniğe odaklanmakla kalmıyor, aynı zamanda hipnozun diğer yönlerinden ve bilinçaltından da bahsediyordu. Bu nedenle, bir kişi eğitimi tamamladığında, sonuç olarak ortaya çıkabilecek tehlikelerden haberdar olmuş ve gizli tuzaklardan nasıl kaçınmak gerektiğini de öğrenmiş

oluyordu. Ana amaç, söz konusu olan kişiyi korumak ve yönetimi eğlence için kullanmamaya çalışmaktı. Johnny eğitimi tamamladı ve birkaç yıl içinde hipnoz kullanmak için hiç denilecek kadar az fırsat bulabilmesine rağmen, bu konuda oldukça yetenekli olduğu ortaya çıktı. Hipnozu kullanması için araya bazı başka şeyler girmişti, Vietnam Savaşı gibi şeyler.

Birleşik Devletler'e geri döndük ve alışmış olduğumuz hizmetlilerin yardımı olmadan dört küçük çocuğumuz ile ilgilenmekle meşgul olduk. Sonrasında 1963 yılında, Johnny beklenmedik bir şekilde, Pasifik'e uçmak ve San Francisco limanında hazır bulunan bir uçak gemisi olan U.S.S. (B.D.) Midway'e raporlama yapmak için emir aldı. Emir o kadar ani gelmişti ki, evi elden çıkarmak, eşyalarımızı toplamak ve ayrılmak için sadece iki günümüz vardı. Bir ay önce yaptığım küçük kız bebeğimizin düşüğünden dolayı hâlâ tam olarak iyileşememiştim ve bu benim için ikinci bir şok olmuştu. Johnny, San Francisco'ya ulaştığında, gemi çoktan limanı terk etmişti ve uçarak ona binmek zorunda kalmıştı. Gemi Vietnam'a doğru yoldaydı.

Bu şekilde, dört çocuğumuzu babaları olmadan, kısıtlı bir gelirle büyötmeye çalıştığım yalnız ve sonsuz bir bekleyiş gibi görünen üç yıllık süreç başlamıştı. Bu, savaşta görev alan herkese tanıdık gelen bir hikâyedir. Uçak gemisi, savaş hızını arttırdıkça, Vietnam'a ilk varan ve bombaları ilk atan olmuştu. Gemi, savaşın ilk MIG jetini düşürmek için ateş alması için celp kâğıdı almıştı.

Sonsuza kadar sürecek diye düşündüğüm bir zamandan sonra Johnny yeniden evdeydi ve Beeville, Texas'ta bir jet eğitim merkezinde görevlendirilmişti. O sıcak ve kurak yerde, kaybolmuş o yılları ve o yılların çocuklarımız üzerindeki etkisini telafi etmeye başladık. Bu, 1968 yılında mace-ramızın başladığı yerdı.

Yeterince garip bir şekilde, her şey büyük sigara şaka oyunu ile başladı. “Bağımlılıktan kurtulmak” için denediğimiz pek çok yöntem olmuştu ve hipnoz etkili olduğu kanıtlanan tek yöntemdi. Johnny’nin hipnoz yapabildiğini anlamak insanların uzun zamanını almamıştı ve çok fazla talep görmeye başlamıştı. Sigarayı bırakmak, kilo vermek, kilo almak, alışkanlıklarından kurtulmak ya da rahatlamayı öğrenmek isteyen pek çok kişi vardı. Hipnozun kullanıldığı normal durumların hepsiyle karşılaştık. Vietnam’a gitmek için emir almış ve bu nedenle uyku uyuyamayacak kadar üzölmüş bir adam vardı. Johnny herkese yardım etmeye çalıştı. Bazıları zaman ayırdığı için ona ödeme yapmak istedi, ancak o her zaman bunu reddetti. Bu seansların hepsinde ben de oradaydım ve onu çalışırken izlemek büyüleyiciydi. Birkaç ay boyunca işler yolunda gitti ve sonrasında Anita Martin (takma isim) ile tanıştık.

Anita, Donanma’daki bir askerin 30’lu yaşlardaki, üç çocuk sahibi karısıydı. Onunla arkadaş ortamında tanışmıştık ve onunla birlikte *Donanma Eşleri Kulübü*’nde aktif olarak görev alıyorduk ancak asla yakın arkadaş olmamıştık. Anita, Alman kökenliydi, sarışın ve güzeldi, arkadaş canlısı bir kişiydi ve Katolik’ti. Anita fazla kiloları nedeniyle ağırlaşan böbrek ve yüksek tansiyon sorunları nedeniyle merkez doktoruna gidiyordu. Kilo veremiyor gibi görünüyordu ve tansiyonunu düşürmek konusunda sorunları vardı. Birkaç kişisel sorunla beraber bunların tamamı, onu asabi bir yemek yiyici haline getirmişti. Bize hipnozun rahatlamasına, gerginliği dindirmesine ve bu kadar fazla yemesine engel olup olamayacağını sormuştu.

Genelde Johnny, bu konuda yetkili olmadığını bilmesinden dolayı, tıbbi doğası olan herhangi bir şeyi ele almazdı. Ancak doktor bizi tanıyordu ve Anita ona ne yapmak istediğinden bahsettiği zaman, bunun bir zararı dokunmayacağını, hatta belki yardımcı olabileceğini kabul etmişti. Kendisi de sonuçları izliyor olacaktı.

Anita'nın evine ilk kez gittiğimizde, onun transa bu kadar hızlı girmesi Johnny'yi şaşırtmıştı. Birkaç test yaptı ancak Anita'nın hemen derin transa girebilen alışılmadık kişilerden biri olduğu ortaya çıktı. İlerleyen zamanlarda, hipnotize edilmek konusunda bir sorun yaşamayacağını, bu nedenle de zihinsel bir çekincesi olmadığını söyledi. Hipnotizmada bu tip kişilere uyurgezer deniliyor.

Johnny, rahatlaması ile ilgili öneriler vererek, onunla uzun haftalarca çalıştı. Ona, içinde fazla yemek yemek isteği uyandığında, zihninde benzetmek istediği kızın bir görüntüsünü oluşturmamasını önerdi ve bunun buzdolabına gitmesini engelleyeceğini söyledi. Yapılanlar işe yarıyor gibi görünüyordu, çünkü doktor tansiyonunun ilk kez düşmeye başladığını ve böbreklerinin de gelişmekte olduğunu söylemişti. Kilosu da önemli oranda düşmüştü. Sonuç olarak Johnny onunla çalıştığı süreçte, Anita'nın sağlığı oldukça normal bir seviyeye erişmişti.

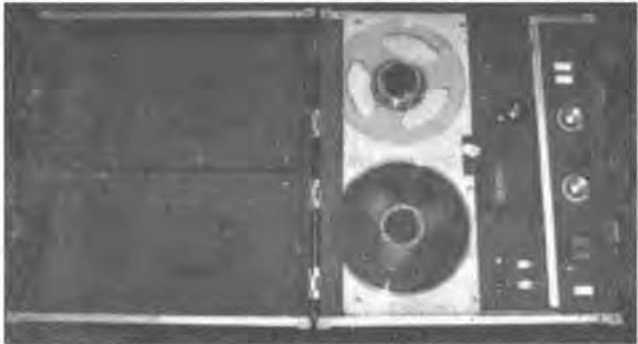
Johnny, içine girdiği transın geçerliliğini ölçme amacıyla, onu genellikle çocukluğuna geri döndürüyordu. Bu durumlarda, geri dönüşünün bütünlüğü karşısında ikimiz de derinden etkileniyorduk. Çok az, hatta hiç kışkırtılmaya ihtiyaç duymadan, oldukça açık seçik anlaşılır şekilde konuştukça konuşuyor, ayrıntılı detaylardan bahsediyordu. Tepkilerini ortaya çıkarmak için oldukça fazla soru sorulmasına ihtiyaç duyan hipnoz altındaki çoğu kişinin aksine, hem konuşma hem de davranış şekli açısından, kelimenin tam anlamıyla görmekte olduğu çocuğa dönüşüyordu.

Bir gün, daha önceki yaşamlara yapıldığı iddia edilen geri dönüş hipnozları hakkında bir şeyler duyduğunu ve reenkarnasyon konusu ile ilgili gerçekten bir şeyler olup olmadığını merak ettiğini söyledi. 1960'larda bugün olduğu kadar fazla bildirim olmamasına rağmen, biz de bununla ilgili bir şeyler duymuştuk. Fikir hâlâ yeni ve ürkütücüydü. O zamanlar re-

enkarnasyon ve eski yaşamlara geri dönüş ile ilgili okuduğumuz kitaplar sadece Morey Bernstein'in *Bridey Murphy*'yi Aramak ve Brad Steiger'in *Reenkarnasyon Muamması* idi. Jess Stern'in *Mavi Gözlü Kızı Aramak* kitabı, biz deneyimizi tamamladıktan sonra çıktı. Bu konuda yazılacak olan pek çok kitap 1970'lere kadar ortaya çıkmayacaktı. Bu nedenle 1968 yılında, bize rehberlik edecek kitap ya da herhangi bir şey bulmak aşırı derecede zordu.

Ona bu konuyu oldukça ilgi çekici bulduğumuzu, ancak daha önce bu tarz bir deneyimi denemek isteyecek kimseyi bulamadığımızı söyledik. Anita, herhangi bir şey olması durumunda, ne olacağını merak ediyordu; ancak ona hepimizin karanlıkta bilmeyerek ilerleyeceğimizi söyledik. Hepimiz için bu ilk kez gerçekleştirilecek bir girişim olacaktı. Johnny'nin elinde nasıl devam edeceği ya da ne beklemesi gerektiği konusunda talimat yoktu. Tamamen bir bilinmezlik içerisinde hareket ediyorduk.

20 cm.'lik kayıt makaraları kullanan, oldukça büyük ve ağır, mükemmel bir teyp kayıt cihazımız vardı. Taşınabilir olarak nitelendiriliyordu, ancak yerinin değiştirilmesi zordu. Bu nedenle, çalışmanın bu aşamasının tamamı bizim evimizde yürütüldü.

Deney günü geldiğinde, hepimiz heyecanlı ve beklenti doluyduk. Johnny, Anita'nın zihnine herhangi bir öneri koymamasının önemli olduğunu söylemişti ve bu nedenle söyleyeceği şeyler konusunda son derece dikkatli olacaktı. Ne beklememiz gerektiği konusunda hiçbir fikrimiz yoktu.

Her şey bu şekilde başladı, bir merak, daha sonra üzerinde konuşabileceğimiz bir kerelik bir şey olarak. Açacağımız Pandora'nın Kutusu'nun farkında değildik. Anita arkaya yaslanan koltuğa oturup, daha önce pek çok kez olduğu gibi kolayca ve hızla derin bir transa girerken, kayıt cihazı hazırdu. Johnny onu yavaş bir şekilde çocukluğundaki yıllara götürdü. Bilinen ve tanıdık olanın ötesine sıçramaktan korkmasından dolayı bilinçli olarak fazla yavaş ilerliyordu.

İlk olarak onu, annesinin kendisine verdiği saç kıvrıcıklaştıran ev bigudisinden ve okulda o gün yeni öğrendiği bir kelime olan "apostrof"tan bahseden on yaşında küçük bir kız olarak gördük.

Sonra, yılbaşı ağacının altındaki hediyelerden bazılarını açması gereken zamandan önce açan ve onları nasıl paketleyeceği hakkında endişelenen altı yaşında küçük bir kız olmuştu. Ardından, banyo küvetinde oynayan iki yaşında küçük bir kız. Sonrasında da, bir aylık bir bebek.

"Beyaz bir bebek yatağının içinde bir bebek görüyorum" dedi. "Bu ben miyim?"

Johnny derin bir nefes alarak cevap verdi; "Şimdi beşe kadar sayacağım, beşe ulaştığımda doğumundan öncesinde olacaksın. Bir, iki, üç, dört, beş. Kimi görüyorsun?"

"Her yer çok karanlık!"

"Nerde olduğunu biliyor musun?" diye sordu Johnny. Anita bilmediğini söyledi.

Johnny devam etti; "Ona kadar saydığımda, daha da geriye doğru gideceğiz... Şimdi ne görüyorsun?"

"Bir arabanın içindeyim." diye cevap verdi.

Ne? Bu büyük bir duygusal hayal kırıklığıydı. Eğer eski yaşamına dönmüş olsa, bunun otomobil bulunan günlerden çok daha eskisi olacağını düşünmüştük. Ama bir araba? Bu, kulağa fazlasıyla modern geliyordu. Kesinlikle başarısız olmuştuk!

“Büyük, siyah, parlak bir araba bu.” diye açıkladı Anita.
“Bir Packard, onu yeni satın aldım.”

“Öyle mi? Hangi kasabadayız?”

“Illinois’deyiz. Chicago’dayız.”

“Anlıyorum. Peki, hangi yıldayız?”

Anita sandalyede yer değiştirdi ve kelimenin tam anlamıyla başka biri *haline geldi*. “Hangi yıl olduğunu bilmiyor musun?” Kahkaha attı ve; “Ah, sersem, 1922’deyiz!” dedi.

Her şeye rağmen başarmıştık! İçinde bulunduğu bu hayatında 1936 yılında doğduğunu biliyorduk. Dolayısıyla, açık bir şekilde görülüyordu ki, bir başka yaşama geri dönmüştü, ancak bu oldukça yakın geçmişte olan bir yaşamdı. Johnny ve ben şaşkınlıktan dili tutulmuş bir şekilde birbirimize baktık. Johnny, aceleyle bir sonraki adımda ne yapması gerektiğini düşünmeye çalışırken, hafifçe ve yapmacık bir şekilde gülümsedi. Artık kapı açıldığına göre, nasıl ilerlemesi gerekiyordu? Bunu takip eden aylarda, keşfedilmemiş alanlara doğru kendimize bir yol açarken, kendi tekniğimizi ve ilerleme yöntemimizi keşfedecektik.

İkinci Bölüm

Perde Kalkıyor

Bu konuları takip edenler için bir açıklama sunmaya çalışmayacağım, biz kimiz ki bileceğiz? Reenkarnasyon ile ilgili herhangi bir teori de sunmayacağım. Artık pazarda bunu çok daha iyi bir şekilde yapabilecek pek çok kitap var. İlerleyen bölümlerde size sunacağım şey, olağanüstü bir olay ve size buna dahil olan herkes üzerindeki etkisini de anlatacağım.

Şüpheciler olarak başlamıştık, ancak artık inanıyoruz. Deneyimiz süresince, ölümün bir son olmadığına, sadece bir başlangıç olduğuna inandık. Bulduklarımız kuvvetle, zaman ve mekân içinde pek çok varlığı deneyimleyerek devam ettiğimiz ve sonsuza kadar ölümsüz olduğumuzu gösteriyor. İnanıyoruz çünkü bu macera bizim başımıza geldi. Başkalarının da aynı şekilde tepki vermesini bekleyemeyiz. Ancak teyp kayıtlarını dinleyen pek çok kişi, bunun derinlerde bir yerde onlara bir şey yaptığını söylediler. Duydukları şeyin mükemmel ve insanı huşu içinde bırakan bir şey olduğunu. Bu insanların pek çoğu artık hayattan, ölümden ve ölüm sonrası yaşamdan korkmuyorlar. Bunu sadece birkaç kişi için başarabilirsek bile, anlatmaya değer.

1968 yılının ilkbahar ve sonbaharı arasında, Anita'nın birkaç belirgin reenkarnasyonu yeniden yaşadığı düzenli seanslar yaptık. Pek çok mektup yazıp, başka araştırmalar yaparak, söylediklerini doğrulamaya çalıştım. Önceki hayatı oldukça yakın bir zaman olan 1927'de sonlanmış olmasına rağmen, imkânsız sayılacak kadar zor bir çalışmaydı. Bazen sonuçlar beni heye-

canlandırıyordu ancak genellikle hayal kırıklığına uğruyordum. Doğrulamayı başardığım şeyler anlatım kısmına dâhil. Belki bir yerlerde, birileri bizim bildiğimizden daha fazlasını biliyordur ve benim hiçbir zaman bulmayı umamayacağım kadar çok kanıt sağlayabilirler. Ancak Johnny'nin de dediği gibi; "Doğal olarak bütün bunların bir oyun olduğunu varsayacak insanlar olacaktır, çünkü bu insanlar bizi tanımıyorlar. Onlar için hiçbir kanıt yeterli olmayacaktır, diğer yandan inananlar için ise kanıt gerekli değildir. Bunu biliyoruz, çünkü biz oradaydık."

Bu seanslar sırasında, Johnny'nin sorularına da yansıdığı gibi, Anita'nın her seferinde aynı yerlere gidip gitmediğini, aynı insanlardan bahsedip bahsetmediğini görmek için pek çok kez aynı şeyleri sorduk. Ayrıca kafasını karıştırmak için bazı girişimlerde de bulunuldu; hiçbirisi başarılı olmadı. Her zaman kim olduğunu ve nerede olduğunu biliyordu. Bu nedenle, pek çok teyp kaydında bilgi kırıntıları ve parçalar ortaya çıktı. Bazıları bir bulmacanın parçaları gibiydiler, daha önceden kaydedilmiş olanları açıklıyorlardı. Dolayısıyla açık olmak ve ilerideki hikâyelerde kolaylık yaratmak adına, önceki yaşamlarla ilgili bilgileri grupladım ve her birine ayrı bir bölüm ayırdım. Bu bilgilerin buradaki düzende ortaya çıkmadıklarını ve bu nedenle bir araya getirildiklerinde çok mantıklı görünmediklerini hatırlamak önemli. Yorumlarımız dışında hiçbir şey eklemedim. Bir kişinin duyguları hissedebilmesi, değişik lehçeleri ve ses farklılıklarını duyabilmesi için teyp kayıtlarını dinlemesi gerekiyor, ancak elimden gelince iyi yorumlamaya çalıştım.

Ve maceramız için perde açılsın...

Birinci bölümde tanıtıldığı gibi, zamanda geriye doğru yaptığımız bu yolculuk sırasında ilk karşılaştığımız kişilik, 1920'lerde Chicago'da yaşayan bir kadındı. Sesinin tonu ve üslubu, önümüzde derin bir trans içinde oturan kadınınkinden tamamen farklı tipte bir kişi olduğu fikrini uyandırıyor. Aşa-

ğıdaki bölümde, okuyucunun da bu eğlenceli karakterle bizim tanıştığımız şekilde tanışması için ilk seans bulunuyor. İlk seansın diğer kısımları, onun renkli hayatını kronolojik düzene koymam nedeniyle, ilerleyen bölümler ile birleştirildi.

“J” ve “A” harfleri, Johnny ve Anita’yı gösteriyor ve aralarda okumayı kolaylaştırmak amacıyla geri dönüşler sırasındaki geriye sayma ve benzer rutinleri dâhil etmeyeceğim.

A: Büyük, siyah, parlak bir araba içindeyim. Onu henüz satın aldım! Bir Packard!

J: *Bu çok hoş değil mi? Büyük, siyah bir araba sahibi olmak?*

A: (Sesi seksileşti) Benim pek çok hoş şeyim var.

J: *Hangi yıldayız?*

A: (Kahkaha) Hangi yıl olduğunu bilmiyor musun? Ah, sersem, 1922’deyiz. Bunu herkes bilir.

J: *Zaman kavramımı kolaylıkla yitirebiliyorum. Kaç yaşındasın?*

A: Herkese hemen yaşımı söylemiyorum.

J: *Evet, biliyorum ama bana söyleyebilirsin.*

A: Hım, neredeyse 50 yaşındayım... ama çok daha genç gösteriyorum.

J: *Kesinlikle öyle. Hangi kasabadayız?*

A: Chicago.

J: *İsmin ne?*

A: Herkes bana June der ama bu sadece takma isim, çünkü herkesin gerçek adını bilmesini istemiyor.

J: *Kim herkesin bilmesini istemiyor?*

A: Erkek arkadaşım. Karısının bilmesini istediğini düşünmüyorum.

Bu son yorum biraz şaşırtıcıydı ve Anita’nın kişiliğinden çok uzaktı. Burada ne tip biri vardı?

J: *Gerçek ismin ne?*

A: Carolyn Lambert.

J: *Ve az önce bu yeni arabayı satın aldın.*

A: Yani, aslında benim için o satın aldı ve bana nasıl arabayı kullanılacağını öğretecek ama şu an için bir şoförüm var.

J: *Çok fazla paran olmalı?*

A: Erkek arkadaşımın var. O bana istediğim her şeyi verir.

J: *Oldukça iyi bir erkek arkadaş gibi görünüyor. İsmi ne?*

A: Kimseye söylemeyecek misin?

J: *Hayır, tek bir kişiye bile söylemeyeceğim.*

A: Hım, ismi Al ve benim söylemekte zorlandığım bir İtalyan ismi de var. Ama ben ona Tatlım diyorum. Bu onu güldürüyor ve bana daha fazla para veriyor.

J: *Al nerede yaşıyor?*

A: Büyük tuğla bir evi var. Orada karısı ve 3 oğluyla birlikte yaşıyor.

J: *Sen hiç evlendin mi?*

A: Bir kez, çok gençken. Ne yaptığımı bilmiyordum. 16 yaşlarındaydım sanırım.

J: *Chicago'da mı büyüdün?*

A: Hayır, Springfield'den çok uzak olmayan bir çiftlikte.

J: *Chicago'ya ne zaman gittin?*

A: Al ile tanıştığım zaman.

J: *Kocandan boşandın mı?*

A: Hayır, onu terk ettim. O bir budala.

J: *O ne çeşit bir iş yapıyor?*

A: (Hoşnutsuzlukla) Çiftçi.

J: *Çocuğunuz var mı?*

A: Hayır. Ben çocuklardan hoşlanmam. Seni kısıtlarlar.

Anita; Alman kökenli, çok açık sarı saçlı ve açık renk tenli bir kişi. Johnny'nin sonraki sorusu; "Saçların ne renk?" idi.

A: Esmerim. Biraz beyaz saçım var ama göstermiyorum. Al benim genç görünmemden hoşlanıyor.

J: *Al kaç yaşında?*

A: Söylemiyor ama sanırım benden daha yaşlı. Bir yerlere gittiğimizde, insanlar ona benim güzel olduğumu söylüyorlar ve bu hoşuna gidiyor.

J: *Ya? Ne tarz yerlere gidiyorsunuz?*

A: Her çeşit yere gidiyoruz, hatta orada olmaman gereken yerlere bile gidiyoruz.

J: *Son zamanlarda hiç gerçekten büyük bir partide bulundun mu?*

A: Yani, Belediye Başkanı'nın evindeki şu büyük partiye gittik.

J: *Belediye Başkanı'nın?*

A: Bana söyledikleri buydu. Onun şehir dışında çok büyük bir evi var. Herkes oradaydı; pek çok insan. Al herkesi tanır.

J: *(Bunun İçki Yasağı döneminde olduğunu hatırlayarak) Partide ne içtiniz?*

A: Bana ne olduğunu söylemediler ama o! Tadı çok kötüydü. En komik tada sahip şeydi.

J: *Sence "bathroom gin" (lavabo cini) denilen içki miydi? (Adı "bathtub cini" (banyo cini) olan içkiyi kastetmişti.)*

A: (Büyük bir kahkaha) Yani, Al birinin içerisine işlemiş olması gerektiğini söyledi, dolayısıyla olabilir! (kahkaha)

J: *Evet. Stoklarını azaltmak için pek çok şeyi Kanada'dan çıkarmanız gerekiyordu.*

A: Öyle mi? Bununla ilgili şeyleri Al biliyor.

J: *Al ne tarz bir iş yapıyor? İkinci bir iş olarak küçük bir şeyler çeviriyor olabilir mi?*

A: Sanırım. Bana söylemiyor çünkü eğer bir şeyler bilirim bana söyletebileceklerini söylüyor. Bu yüzden bana çok fazla şey söylemiyor çünkü bana bir şey olmasını istemiyor.

J: *Tamam, şimdi beşe kadar sayacağım ve ben sayarken, Springfield'de olduğun günlere döneceksin. On altı yaşındasın ve bu senin evleneceğin gün. Nasıl bir gün bu?*

Değişim anıydı.

A: Kış. Gerçekten çok soğuk. Çok zor ısınabiliyorum. Çok büyük bir ateş var. Of, rüzgâr uğulduyor. Isınmak mümkün değil.

Sesi seksi kadından daha genç olan bir köylü kızinkine dönüştü.

J: *Neredesin?*

A: Oturma odasında.

J: *Ne zaman evleniyorsun?*

A: Öğle yemeğinden hemen sonra.

J: *Peki, şimdi ne kadar beklememiz gerekiyor?*

A: Rahibi bekliyoruz sadece. Sanırım kasabadan geliyor. Atı yavaş, yaşılanıyor sanırım.

J: *Peki, evleneceğin adam, onun ismi ne?*

A: Carl. Carl Steiner.

J: *O zaman sen de Mrs. Carol Steiner olacaksın.*

A: (Tiksinerek) Uzun bir süre için değil, umarım ki.

J: *(Belli ki şaşırmış olarak) Ah, yani sen istemiyorsun... Neden evleniyorsun?*

A: Babam evlenmek zorunda olduğumu söyledi. Kız kurusu olamam. Babam onun iyi bir fırsat olduğunu söyledi. Carl zengin, çok fazla toprağı var.

J: *Springfield civarında mı?*

A: Evet, çok uzakta değil.

J: *Liseye gittin mi?*

A: Hayır ben okula gitmedim.

J: *Hiç mi?*

A: Yani, bir ya da iki sene gittim ama babam kızların tek bir lanet şey öğrenmelerinin gerekmediğini söyledi. Tek yapman gereken çocuk yapmak ve yemek pişirmek.

J: *Pek, hangi yılda evleniyorsun?*

A: Ay, 1909 civarı, 1907. Bir şey fark etmez zaten. Elimden geldiğinden daha uzun süre evli kalmayacağım!

J: *Kasabada çalışıyor muydun?*

A: Hayır, ben lanet çiftlikte çalışıyorum. (Tiksinerek) Çalış, çalış, çalış, yemek pişir, toprağı işle, çocuklarla ilgilen.

J: *Çok fazla kız ve erkek kardeşin var mı?*

A: Offf, çok fazla. Yedi erkek ve dört kız kardeş.

J: *O kadar erkek kardeşin varken, toprak işlerini onların yapması gerekir.*

A: Yani onlardan bazıları daha küçük. Daha çok büyümediler. Onlar yardım etmeye çalışıyor. Bence tembeller.

J: *Bir bakayım, senin ismin Lambert? Hangi millettensin?*

A: Sanırım İngiliz.

J: *Peki, babanın adı ne?*

A: Babamın adı? Edward.

J: *Ve annenin adı?*

A: Mary.

J: *Onlar her zaman orada, çiftlikte mi yaşamışlar?*

A: Yani, ben burada doğdum ama sanırım başka bir yerden buraya gelmişler, uzun zaman önce. Ben bu evde doğdum.

J: *Evinizde kaç oda var?*

A: Üç.

J: *Bu kadar kalabalık bir aile için küçük değil mi?*

A: Ha, bir çatı odamız bir de tavan aramız var. Of, şu rüzgâr çok uğulduyor. Umarım şu adam gelmez.

J: *Rahip mi, Carl mı?*

A: İkisi de.

J: *Carl henüz burada değil mi?*

A: Ah, sanırım ahırda babamla konuşuyor. (Hüzünle) Ona benim için para veriyor. Yapıyor biliyorum.

J: *Yani seni satın alıyor mu demek istiyorsun?*

A: Sanırım alıyor. Kesin olan tek bir şey var, babam için olmasaydı onunla evlenmezdim.

J: *Baban gerçekten katı bir adam mı?*

A: Yani, söylediği şeyi yapsan iyi edersin.

J: *Annen nerede? O hazır mı?*

A: Evet hazır. Bana; “Ağlama. Herkesin evlenmesi gerekiyor. Yapman gereken şey bu.” deyip duruyor.

J: *Ah, yani o seni evlenirken gördüğü için mutlu mu?*

A: Mutlu olduğunu düşünmüyorum. Herhangi bir şey olduğunu düşünmüyorum.

Bu noktada Anita zamanda ileriye, Carol’un 22 yaşında olduğu zamana götürüldü ve ne yapmakta olduğu soruldu.

A: Bu lanet eski çiftlikten kaçmaya hazırlanıyorum.

J: *Carl’ın hâlâ çok parası var mı?*

A: Olması lazım. *Bana* parasından hiç vermedi.

J: *Vermedi mi? Onları ahırın arka tarafında bir yerlere mi gömdü?*

A: (Bunu komik bulmadı) Eğer nerde olduğunu bilseydim, alırdım!

J: *Bakalım. Şu an altı yıllık evlisin değil mi?*

A: Neredeyse. Yakında altı olacak, bu sonbahar, bu kış.

J: *Çocuğunuz var mı?*

A: (İğrenerek) O adamın bana dokunmasına izin vermiyorum.

J: *Neler yapıyordunuz? Sadece çiftçilik mi?*

A: İşin bir kısmını ben yapmak zorundayım. Kiraladığımız yardımcılar var ama işin hepsini yapmıyorlar. Onlar için yemek pişirmek zorundayım.

J: *Kaçtığın zaman nereye gitmeyi planlıyorsun?*

A: (Gururla) Büyük bir kasabaya gidiyorum. Chicago'ya gidiyorum.

J: *Kendi başına mı gidiyorsun?*

A: Hayır, Al ile beraber gidiyorum.

J: *Al ile nerede tanıştın?*

A: Springfield'de bir mağazada. Bir bakkalda.

J: *Orada alışverişini yaparken mi yani?*

A: Daha çok bakarken.

J: *Al ne yapıyordu?*

A: (Kıkırdama) Bana bakıyordu. Daha sonra doğrudan bana geldi, güzel olduğumu söyledi ve adımlı sordu.

J: *Al senden gerçekten hoşlanıyor gibi duruyor. Seni Chicago'ya mı götürecektir?*

A: Evet. Orada çılgınca eğleneceğim.

Anita daha sonra uyandığında, buradaki manzara ile ilgili bir izleniminin olduğunu söyledi. Uyanmasının tam üzerine, rüyanın kırıntıları ve parçaları kaybolmadan önce hâlâ hatırlanabiliyorken, insanın aklında kalan rüya artıkları gibiydi. Uzun siyah saçları olduğunu ve çıplak ayak olduğunu söyledi. Koyu renkli ve yakışıklı, biraz kısa boylu, ince çizgili bir takım elbise ve *çamurluk* giyen bu adamı orada ayakta dururken görmüştü. Basit bir köylü kızı üzerinde oldukça fazla etki bırakması kesin olan tarzda bir adamdı. Belli ki çekim karşılıklıydı.

J: *Ne kadar yakında kaçacaksın?*

A: Bu akşam hava kararınca gidiyorum.

J: *Al seni almak için çiftliğe kadar gelecek mi?*

A: Evet, benimle kapıda buluşacak.

J: *Arabası var mı?*

A: Evet. Çok fazla insanın da arabası yok bu arada. Bu şekilde parası olduğunu hemen anladım. Zevkli giyiniyor. Yakında burada olacak. Felaket derecede karanlık.

J: *Carl'ın ne yaptığını merak ettim.*

A: Odasında uyuyor.

J: *Uyandığında sen etrafta olmayınca şaşıracak değil mi?*

A: (Kısa bir kahkaha) Lanet yaşlı şapşal.

J: *Tüm kıyafetlerini hazırladın mı?*

A: (Alaycı bir şekilde) Evet, *iki* elbisemi de. Hah!

J: *Carl'ın sana aldıklarının hepsi bu mu? İki elbise?*

A: (Kızgın bir şekilde) Onları o satın almadı. Onları ben yaptım.

J: *Ah. İyi dikiş dikebiliyor musun?*

A: Pek değil ama çıplak gitmekten iyidir. O adam beş kuruş para harcamaz. (Uzun bir ara) Zor bekliyorum gelmesini!

J: *Çok yakında Chicago'da olacak ve çok güzel zaman geçireceksin.*

A: Evet. (Durdu. Biraz hüzünle) Onun evli olduğunu biliyorum. Umurumda değil. Bana evli olduğunu, benimle evlenemeyeceğini çünkü zaten evli olduğunu söyledi.

J: *Onu ne kadar zamandır tanıyorsun?*

A: Onunla geçen gün tanıştım. Anında anladık ki tüm yapmak istediğimiz beraber kaçmak. (Durdu, sonra o kadar heyecanlandı ki nerdeyse sandalyeden kalkmak üzereydi) İşte geliyor! (Kolunu havada çılgınca salladı) Buradayım! Buradayım!

J: *Farları açık mı?*

A: Evet, fenerleri.

J: *Al'ın ne tip bir arabası olduğunu biliyor musun?*

A: (Gururla) Buhar gücüyle çalışan Stanley Steamer'ı var. O en iyisinden başkasını almaz.

J: *Büyük ihtimalle o araba için çok fazla para ödemiştir.*

A: Evet, parası var ve onu harcayacak.

O zamanlar, hiçbirimizin Buharlı Stanley'nin ne olduğuna dair en ufak bir fikrimiz yoktu. Yaptığımız araştırmanın üzerine bulduğumuz fotoğraflar, arabanın farları yerine gerçekten de fenerleri olduğunu gösterdi. Buhar gücüyle çalışmalarından dolayı sessizdiler ve arabayı çok fazla gürültü çıkarmadan çiftliğe kadar sürmek kolay olurdu.

J: Peki, şimdi yolda mısınız?

A: Evet, gidilecek oldukça uzun bir yol var. Kuzeye gitmemiz gerektiğini biliyorum. Birkaç gece mola vereceğiz. Yolda bazı işlerini yapacak. Bazı insanları görmesi gerekiyor.

J: Nerede?

A: Bilmiyorum. Ben bir pansiyonda bekliyorum. Çok küçük bir kasaba Upton ya da Updike. Öyle bir şey, çok küçük bir yer. İş yapmak için komik bir yer. Geceyi burada geçireceğiz. Bana sadece onu beklememi ve çenemi kapalı tutmamı söyledi. Kimseye hiçbir şey söylememi.

J: O zaman yarın Chicago'ya doğru devam edeceksiniz?

A: Oraya olabildiğince çabuk gideceğiz. Al bana her çeşit şeyi öğreteceğini söyledi, güzel konuşmayı, düzgün yürümeyi. Hatta bir korsem bile olacak!

J: *(Şaşırarak) Bir korse? Korseye ihtiyacın mı var?*

A: Sanmıyorum, çünkü gerçekten çok inceyim, ancak bütün güzel bayanlar elbiselerinin altına korse giyer. Her şeyim olacak.

J: *Sence Al sana iyi bakacak mı?*

A: Ben onun sevgilisiyim. Hiçbir şey istemeyeceğim.

Bu noktada, bir aradan sonra, kendisine yapması söylenmeden zamanda ileri atmış gibi görünüyordu. Kısa bir akıl karışıklığından sonra, nerede olduğunu tespit edebildik.

A: Yemek yapmam gerekmiyor. Hiçbir şey yapmam gerekmiyor. Evin her tarafında zenciler var. Büyük bir evde yaşıyoruz. Devamlı benimle birlikte kalamıyor ama çoğunlukla burada oluyor.

J: *Ya? Eviniz ne kadar büyük?*

A: On sekiz odalı.

J: *Adresin ne?*

A: Bir yol üzerinde. Kasabanın biraz dışında. Çok mahrem, böylece kimin gelip gittiğini kimse göremiyor. Hoşlanmadığım tek şey bu. Kasabada yaşadığımız zaman bu hoşuma gidiyordu. O zamanlar istediğim zaman kasaba merkezine yürüyebiliyordum. Ama Al çok fazla görünmememin daha iyi olduğunu söyledi.

J: *Kasabada nerede yaşıyordunuz?*

A: Otelde yaşadığımızda Gibson House'ta. Kasabanın tam merkezindeydi.

Daha sonra araştırdığımda, 1917 yılı için Chicago Şehir Rehberi'nin Hotel Gibson'un adresini 665 Batı 63. Sokak olarak verdiğini buldum.

A: Ama artık özel partilere gidiyoruz; her zaman merkeze gidemeyiz.

J: *Değişik evlerde yapılan özel partiler mi?*

A: Ben de burada bazı hareketli davetler veriyorum, oğlum!

J: *Şimdi hangi yıldayız?*

A: Hım, sanırım 1925.

J: *Ve bu evi satın aldığınız...*

A: (Sözünü kesiyor) Bu evi satın almadık. Benim için inşa etti!

J: *Ya, öyle mi? Siz otelde yaşıırken mi?*

A: Evi inşa ettiriyor olduğu için otelde kaldım.

J: *İnşa edilirken izledin mi?*

A: Eskiden gider ve bakardım. Benim için az bile olduğunu söyledi. Hatta mermer banyolar bile koyduk içerilere de oğlum! Lake Caddesi'ndeki en güzeli bu.

J: *Evden gölü görebiliyor musun?*

A: Evet, terastan görebilirsin. Çoğu kez yemeğimizi orada, dışarıda yiyoruz. Her taraf camla kaplı. Kışın bile orada yiyebiliyoruz.

J: *Teras doğrudan gölü mü görüyor?*

A: Biraz uzaktan ama açıkça görebiliyorsun.

J: *Şimdi kaç yaşındasın Carol?*

A: İnsanlara kaç yaşında olduğumu söylemekten hoşlanmıyorum. Genç kalmak için müthiş çok uğraşıyorum. Çünkü Al'ın beni başka biri için sepetlemesini istemiyorum.

J: *Ah, Al'in seni sepetleyeceğini düşünmüyorum. Bir süredir seni başından mı savıyordu?*

A: O öyle olmadığını söylüyor ama ben öyle düşünüyorum. Akşamları eskiden geldiği kadar çok gelmiyor. Bana hâlâ iyi davranıyor, bana pek çok şey veriyor. Güzel giysiler. Herhangi bir mağazaya gidip istediğim her şeyi alabilirim. Beni tanıyorlar.

J: *Ve bunların parasını o mu veriyor?*

A: Sanırım öyle. Onlara sadece ne istediğimi söylüyorum. Bazen sadece onları arıyorum ve ne getirmeleri gerektiğini söylüyorum. İstediklerimi alıyorum ve istemediklerimi geri alıyorlar. Yaşamak bu. Yaşamak bu işte! Çiftlikteyken böyle değildi, size o kadarını söyleyeyim.

J: *Hayır, sanırım değildi. Carl hiç gelip seni aramaya çalıştı mı?*

A: Sanmıyorum. Al ve ben onun zaten çok budala olduğunu düşünmüştük. Yaşlıydı. Sadece onun için çalışmamı istiyordu ve ona bakmamı, bana dokunmak ve bana bakmak. Müthiş derecede yaşlıydı... 60, 65, kel kafalı yaşlı adam.

J: *O zaman şimdiye kadar ölmüş olabilir.*

A: Ah, muhtemelen ölmüştür.

J: *Akrabalarından herhangi birinin hayatlarında hiç şehre gittiğini düşünüyor musun?*

A: Hah! Springfield'e alışverişe gidilen gün bile onlar için büyük gündü. Hah! Eğer beni görebilselerdi inanmazlardı. Zavallı annem ölene kadar hep çalıştı. Ama oğlum, tabii ki ben böyle yapmadım. Ben kendime bakıyorum.

Bu seansın devamı, sonraki bölümlerin çeşitli yerlerine eklenecek. Anita uyandıktan sonra, anlatmış olduğu hikâyeye çok şaşırdı. Mutfakta birer bardak kahve içip, Anita boş bir ifadeyle bize bakarken detayları tartıştık. Bu, uyurgezer tipindeki kişinin, uyandıktan sonra hiçbir anısı kalmayacak kadar derin transa girdiğini keşfettiğimiz ilk zamandı. Onlar için bu, kısa bir şekerleme yapmaya benziyordu. Tam olarak başka bir kişilik haline geldiğiyle ilgili bilinçli bir bilgi sahibi değildi. June/Carol'un onun karakterinden çok farklı olmasından dolayı utanacağından hatta kendini aşağılanmış hissettiğinden korkmuştuk. Ancak o, bu şekilde hissetmediğini söyledi. Carol anlattığı şekilde davranmasına neden olacak eylemlerin ardındaki gerekçeleri anlıyordu. Carol, o çiftlikte

yaşayan kafası karışık ve mutsuz bir kızdı. Al ile ilk fırsatta kaçması şaşılacak bir şey değildi. Anita onun için üzüldü ve onu yargılamadı.

Ancak onu rahatsız eden başka bir şey vardı: zaman aralığı. 1920'ler ile hiçbir ilgisi yoktu ve bu dönem ile ilgili çok az şey biliyordu. Onu rahatsız eden şey, çetelerin Chicago'da yaygın olduğu bu dönemin şiddetiydi. Anita'nın şiddetin herhangi bir şekline karşı bir nefreti vardı. Bu açıklanamamış korku, onu bütün hayatı boyunca takip etmesine rağmen bir kaynağı yok gibi duruyordu. Bu mantıksız rahatsızlık hissin-den dolayı, televizyonda sadece durum komedileri izleyebiliyordu. Ünlü bir televizyon programı olan "Dokunulmazlar" (Untouchables) 1968 yılının bu dönemlerinde hâlâ televizyonlarda gösteriliyordu. Program onun geri döndüğü dönem ile ilgiliydi, ancak bu onun kesinlikle izlemediği tip programlardandı. Eğer ailesinin herhangi bir üyesi bu programları izlerse, her zaman mutfakta yapacak başka bir şey bulduğunu söylüyordu. Şiddete karşı olan nefreti, daha önceki yaşamlarında olan bir şeyden mi kaynaklanıyordu? Bu yaşamında herhangi bir usulsüz şiddete maruz kalmamıştı. Oldukça sessiz ve mütevazı bir insandı. Artık geçmişe ulaşmış olmamız nedeniyle, bu olasılığı gelecek seanslarda araştırmak uygun olacaktı.

Bununla birlikte Anita, hiç Chicago'da bulunmamıştı. Missouri'de doğmuş ve büyümüştü.

O akşam Anita eve gittiğinde, evdeki bütün kitapları, hatta paketlemiş olduklarını bile ortaya çıkardı. Okumuş olduğu ve o dönemde geçen bir hayat ya da hayal oluşturmasını tetikleyecek bir şeyler arıyordu. Hiçbir şey bulamadı. Bize eğer o dönem ile ilgili bir araştırma yapacaksak, bununla bir ilgisinin olmasını istemediğini söylemişti. Sonraki seansları etkileyebilecek herhangi bir şeyin zihnine girmesini istemiyordu. Kafası karışmış olsa da, aynı zamanda meraklıydı ve devam etmek istiyordu.

Üçüncü Bölüm

Karşılaştırma Kaydı

Üçüncü seansta Johnny, Anita'nın gerçekten bir önceki hafta tanıştığımız kişiliğe dönüp dönemeyeceğini görmek istedi. Eğer dönerse, zaman dönemi ile ilgili sorular soracaktı ve vereceği cevaplarda tutarlı kalıp kalamayacağını görmek için kafasını karıştırmaya çalışacaktı. Aynı zamanda, ilk kayıttaki yıllar birbirleriyle uyuşmuyordu. Carol eğer 1922 yılında neredeyse 50 yaşındaysa, 1907 yılında 16 yaşında olamazdı. Dolayısıyla bu seansta, zaman etmenini açıklamaya çalışacaktık. Hipnoza tabi olan kişilerin genellikle, özellikle de ilk kez geri döndürüldüklerinde, bizim bildiğimiz biçiminde zaman konusunda akılları karışmış olur. Başka yazarlar tarafından da, beynin zaman kavramını tanımayan bir bölümüyle ilgilenmekte olabileceğimiz ileri sürülmüştür.

Doğrulanabilir ve belgelenebilir bazı bilgiler elde etmemizin de ilginç olabileceğini düşündük. Ne de olsa, June/Carol'un hayatı sadece 40 sene önce yaşanmıştı. Kuşkusuz bu kadar yakın bir tarihle ilgili kayıtlar vardı. Ancak bu konuda çok fazla sürprizle karşılaşacaktık.

Anita, ikinci kayıt için hazır bir şekilde sandalyesine yerleşmişti ve biz de June/Carol'un yeniden ortaya çıkıp çıkmayacağını görmek için hevesliydik.

Anita, yeniden içinde bulunduğu yaşamdan geriye döndürüldü ve kendisine 1926 yılına dönmesi söylendi.

J: *Şimdi ne görüyorsun?*

A: Kendi avlumdayım.

J: *Peki, nerede yaşıyorsun?*

A: Kırmızı tuğla evde yaşıyorum. Üzerinde beyazlar da var. Kepenkler ve teras var. Her şey kırmızı ve beyaz.

J: *Hangi şehirdesin?*

A: Chicago'da.

J: *Peki, ismin ne?*

A: Sadece bir ya da iki kişi gerçek adımlı bilir. Herkes bana June* der.

J: *June? Bu hoş.*

A: Bir yaz günü kadar hoş. Bu ismi o zaman seçtik. Haziran'da. Güzel bir gündü, ben güzel bir kızım ve bu nedenle June ismini seçtik.

J: *Soyadın neydi?*

A: Artık bir soyadım yok. Sadece June.

Aynı kişilik geri gelmiş gibi görünüyordu.

J: *Bana gerçek ismini söyle.*

A: Carol Steiner.

J: *Ve bu beyaz kepenkleri olan kırmızı tuğla evde yaşıyorsunuz. Adresi ne?*

A: Bir numarası yok. Lake Caddesi üzerinde. Güzel bir ev. Burada ağaçlar var. Terastan gölü görebiliyorsunuz.

J: *Ne kadar zaman Chicago'da yaşadın?*

A: Buraya ah bir bakayım, artık uzun zaman oldu, 15 yıldır buradayım sanırım, ya da 16 belki de bu sonbaharda 16 yıl olacak.

J: *Bu uzun bir zaman. Chicago'ya başka bir yerden mi taşındın?*

A: Ben çiftlikten geliyorum.

J: *Çiftlik nerdeydi? Chicago'da mı? (Aklını karıştırmaya çalışıyordu.)*

* İng: Haziran

A: Ah hayır. Chicago büyük bir şehir.

J: *Öyle mi? Çiftlik nerdeydi?*

A: Springfield yakınlarında.

J: *Orası Illinois'te mi?*

A: Evet.

J: *Güzel. Düşünüyordum da Missouri'de de bir Springfield var. Bir yerlerde böyle bir şeyler duymuş gibiyim.*

A: (Kahkaha) Hiç duymamıştım. Orayı hayatımda hiç duymadım.

J: *Hiç Missouri diye bir yer duydun mu?*

A: Yani, biri bana orasının Illinois yakınlarında bir yer olduğunu söylemişti ama hiç görme şansım olmadı.

Aslında Anita, içinde bulunduğumuz hayatta Missouri eyaletinde büyümüştü.

J: *Neler yapıyorsun? Çalışıyor musun?*

A: Ah, hayır! Bu eve sahibim ve çok eğleniyorum. İlgilendiğim çiçeklerim var.

J: *Evinde çok fazla parti veriyor musun?*

A: Ah evet, bir sürü parti veriyorum. Ve bir yerlere gidip kendimi meşgul ediyorum eğer uğraşmaya sabrım varsa.

J: *Partilerine kimler geliyor?*

A: Al'in arkadaşları. Onun iş arkadaşları.

J: *Al kim?*

A: Al burada benimle yaşıyor.

J: *Bahsettiğin Al Steiner mi? (Yine bir tuzak kurmaya çalışıyor.)*

A: (Kahkaha atıyor) Hayır, soyadı Steiner değil.

J: *Ne o zaman?*

A: Bir İtalyan ismi. Kimseye söylememem gerekiyor.

J: *Al'in soyadı Capone değil, değil mi?*

Johnny 1920’li dönemlerdeki Chicagolu ünlü gangsteri düşünüyordu. June hızla savunmaya geçmişti.

A: Ona asla soyadıyla seslenme. Bana hiçbir şey hakkında endişelenmememi ama çenemi kapalı tutmamı söyledi. Herhangi bir soru sormayacağım, bana söylediği her şeyi yapacağım ve iyi olacağım.

J: *Ah tamam, her şey yolunda. Bana söyleyebilirsin.*

A: Şey, (tereddüt ederek) kimseye söylemeyeceksin?

J: *Hayır söylemeyeceğim.*

A: Gagiliano. (fonetik)

J: *Gugiliano. Doğru söylüyor muyum?*

A: GA Gagiliano. Komik bir isim değil mi? İlk zamanlar çok zor söylüyordum. Bir serseri olmalısın demişti bana ama (kıkırdama) değilim.

J: *Al hoş görünen biri mi?*

A: O çok yakışıklıdır.

J: *Al kaç yaşında?*

A: Hiçbir zaman bana söylemez. Ona sorarsam güler ve yeterince yaşlı olduğunu söyler.

J: *Peki, sen kaç yaşındasın?*

A: Şey, sanırım Al’in yaşındayım. (Üzölmeye başlamıştı) Çok yaşlı değilim, sanmıyorum ama daha yaşlı görünüyorum ve öyle görünüyor ki... (sesi acı dolu oluyor) Size söylemek zorunda mıyım?

J: *Yani eğer seni rahatsız ediyorsa, söylemek zorunda değilsin.*

A: Al’in bilmesini istemiyorum, orası kesin.

J: *Ah tamam, Al’e söylemeyeceğim. Bu sadece seninle benim aramda.*

A: Şey, 40’a oldukça yakın yaşıyım. Daha yaşlanmak istemiyorum ama sanırım yaşlanmak zorundayım. (Bu apaçık

bir yalan gibi duruyordu, ancak nedenleri belliydi) O konuda yalan söyledim. Ona doğum günümün ne zaman olduğunu asla söylemedim.

J: *29 yaş civarında durmalarını söyleyelim mi?*

A: Evet, sanırım sonsuza kadar 27 yaşında kalacağım.

J: *Söyle bakalım, sana Carol mu yoksa June mu dememi tercih edersin?*

A: Bana June deseniz daha iyi olur. Eğer bana Carol dediginizi duyarsa Al delirir.

J: *Tamam, June.*

Johnny başka bir konuya geçmeye ve doğrulanabilecek bir şeyler bulmaya çalıştı.

J: *Sinemaya gider misin?*

A: Hayır, gündüzleri çok fazla dışarı çıkmamalıyım.

J: *Peki ya akşamları? Bir tiyatroya ya da gösteriye gitmek için dışarı çıkıyor musun?*

A: Bazı gösterileri izlemeye gidiyoruz vodvilleri. En iyilerini seviyorum. Geçen ay Al Jolson'u gördüm.

J: *Hangi tiyatro salonundaydı?*

A: The Palace.

Bunu kontrol ettik. The Palace Tiyatrosu'nun 159 W. Randolph Caddesi, Chicago'da olduğunu öğrendik.

J: *Bunun gibi bir gösteriye gitmek çok fazla para gerektiriyor mu?*

A: Ne kadar tuttuğunu bilmiyorum. Ben sadece Al'e gidip gidemeyeceğimi soruyorum ve eğer mümkünse o da beni götürüyor. Bazen, o gerçekten meşgul oluyor ama genellikle istediğimi alıyorum.

J: *Chicago civarında herhangi bir sinema filmi gösteren yer var mıydı?*

A: Artık iki ya da üç tane olduğunu duydum. Bir kısmına gittim. İnsanlar etrafta dolanıp rahatsızlık veriyorlardı; doğrudan filme bakmıyorlardı. (Kahkaha) Normal insanların davrandığı gibi davranmıyorlardı.

J: *Filmde konuşmalar var mı? (seslendirme var mı anlamında)*

A: Ah, bu yeni bir şey, sadece son birkaç yıldır -artık konuşuyorlar. Eskiden orada kelimeler olurdu ama artık filmde konuşuyorlar.

J: *Bu filmlerden bir tanesine gittin mi?*

A: Evet, gittim. Daha yeniydi ve nasıl olduğunu görmek istedim.

J: *Bakalım... Odanda bir fonograf* var mıydı?*

A: Tabii ki, kayıtların hepsi var bende.

J: *Favorilerin hangileri?*

A: Konuşmalı olanları seviyorum.

J: *Konuşmalı olanlar? Ne hakkında konuşuyorlar?*

A: Bilirsin, iki zenci delikanlı hakkında olan ve kayıta konuşuyorlar ve "tereyağının fiyatı ne kadar" diyor biri. Ve diğeri ona fiyatını söylüyor ve "Tanrım, bunu ödeyemem, sen bana bir parça dingil yağı gönder" diyor o da. (Bunlar etkili bir zenci aksanıyla söyleniyor.)

J: *(Büyük bir kahkaha) Hey, bu cümleler doğrudan bir vodvilden çıkmış gibi geliyor kulağa.*

A: Evet. Çünkü öyleler. Jolson bazı kayıtlar yaptı. Bende hepsi var.

J: *Al Jolson'u seviyor musun?*

* Bant üzerine kaydedilen sesleri tekrarlayan aygıt.

A: Evet... Onun yüzünde siyah şeyler görmeyi sevmiyorum. Neden beyaz bir adam o şekilde görünmek ister bilmiyorum. O şeyleri çıkardığında, oldukça hoş görünüyor.

J: *Bir radyon var mı?*

A: Evet, var. Onunla müzik dinliyorum.

J: *En çok hangi istasyonu seviyorsun?*

A: İstasyonun adını bilmiyorum. Kanalı 65'e getiriyorum ve her şey içeri giriyor. (Anita burada, kollarını kaldırdı ve büyük bir kadrani çeviriyormuş gibi hareketler yaptı) Değişik olan başkaları da var ama az bir şey döndürüyorsun. Altmış beş en iyisi.

Bu da kontrol edildi. 1922 yılında kurulan radyo istasyonu WMAQ, kadranda 67 megahertzde bulunuyor.

J: *Devamlı olarak müzik yayını yapıyorlar mı?*

A: Çoğu zaman.

J: *En çok hangi tarz müzik seviyorsun?*

A: Charleston yapmayı seviyorum. Yeni ve çok eğlenceli.

J: *O nedir?*

A: Küçük tatlı bir dans. Kıpır kıpır. Mutlu bir müzik. Çok dans ediyorum ben. Dans etmeye başladığımda, herkes geri çekilir ve beni izler. Oldukça iyiyim, tamam mı?

J: *Nasıl yapılacağını bildiğin danslar hangileri?*

A: Ah, Charleston yapabiliyorum ve... En aşağı kadar inilen Hoochy-Cooch yapabiliyorum. Fokstrot gibi şeylerden çok daha eğlenceli. Vals —o da çok yavaş. Ben hızlı müzik seviyorum.

J: *Hiç Black Bottom* denilen bir dans duydun mu?*

A: Evet, size bahsettiğim dans o. Ben ona sadece Hoochy Cooch yapmak diyorum. Yere kadar eğiliyorsun ve aşağı kadar eğilirken ve yukarı doğru doğrulurken kıvrılıyorsun.

* Charleston dansından türetilmiş hızlı bir dans türü.

Onun haklı olup olmadığını bilmiyordum, ancak tarif ettiği dans kesinlikle Black Bottom'a uyuyordu.

J: *Çarliston nasıl bir şey? Bana biraz mırıldanabilir misin?*

A: (Normal olarak Çarliston dansının yapıldığı geleneksel melodiyi mırıldandı.) ... ve Charley Boy, Charley My Boy'da da dans edebilirsin. Bu dans etmek için güzel bir şarkı. Bir noktada duruyorsun ve bir ayağını öne, bir ayağını arkaya koyuyorsun ... bir ayağını öne bir ayağını arkaya. Bu sırada her çeşit şey yapabilirsin. Şu an onu öğreniyorum ama oldukça iyi yapıyorum. Daha iyi öğreneceğim.

J: *Onu gördüğümü sanmıyorum.*

A: Görmedin mi? Sen hiç dışarı çıkmaz mısın?

J: *Tabii, arada çıkıyorum.*

A: Ve gittiğiniz partilerin hiçbirinde bunu yapmıyorlar mı?

J: *Hayır. Şey ama yeni olduğunu söyledin.*

A: Şey, herkes onu duydu! En son çıkan o! (Çileden çıkmış şekilde) Bu dansı duymadığından *emin misin?*

J: *Belki duymuşumdur ama ne olduğunu anlamamışımdır.*

A: Oğlum! Sen yaşamıyorsun!

J: *(Büyük bir kahkaha. Ona sadece şaka yollu takıldığı belli oluyordu.) Yani dans etmeyi seviyorsun. Şarkı da söylüyor musun?*

A: Hayır! Al benimle alay ediyor. Güzel bir şekilde konuşmıyorsun bile diyor. (Kahkaha) Bazen bir şeyleri doğru olmayan bir şekilde söylediğimi söylüyor. Daha iyi konuşmalıyım. Ama ben sadece kahkaha atıyorum. İtalyan aksanında değil nasıl olsa. (Kahkaha) Öcümü alırım, kimse beni alt edemez.

J: *Çarliston dansını yaparken ne tür elbiseler giiyorsun?*

A: Sana en sevdiğimden bahsedebilirim. Altın renginde ve üzerinde sıra sıra saçakları var. Dans ettiğim zaman hepsi sallanıyor ve parlıyorlar. Gerçekten çok güzel. Ayrıca altın rengi ayakkabılar giyiyorum.

J: *Elbisenin boyu ne kadar?*

A: Yani, çok uzun değil, o kadarını söyleyebilirim. Artık elbiselerimin boyunun uzun olmasından hoşlanmıyorum. Eğer güzel bacaklarınız varsa, onları göstermelisiniz. Kısa giyiyorum ki dizlerimin üzerindeki allığı görebilesiniz.

J: *Bu da ne? Dizlerinin üzerinde allık?*

A: Tabii ki! Herkes bunu yapıyor. Olay bu!

J: *Yüzüne de makyaj yapıyor musun?*

A: Tabii ki, biraz. Biraz allık sürüyorum çünkü çok solgun görünmek istemiyorum.

J: *Saçların ne renk?*

A: Ben esmerim.

J: *Bu doğal rengi mi yoksa...*

A: (Alınarak) Ben her zaman esmerdim.

J: *Yani, biliyorsun, bazı kızlar saçlarına bazı şeyler sürüyorlar ve saçlarının rengini değiştiriyorlar.*

A: Ben saçımın rengini değiştirmiyorum. Sadece ... orada burada bazı kapamalar yapıyorum. Pek güzel görünmeyen biraz ağarmış kısımlar var. Onları kapatıyorum. Hepsi bu! Saçlarım hep koyu renkti.

J: *Bir yerlerde eğer arada bir çiğ yumurta yersen, saçlarını gerçekten güzelleştirdiğini okumuştum. Bununla ilgili bir şey duydun mu?*

A: Iyyyk. Şampuanınıza yumurta koyun.

J: *Ah, yapmam gereken şey bu mu?*

A: Yumurtayı çırp ve şampuanının içine koy.

J: *Bu saçının güzel görünmesini mi sağlıyor?*

A: Parlamasını sağlar. Yumuşak ve parlak.

J: *Saçını nasıl kullanıyorsun?*

A: Yani, gerçekten kısa kesilmiş durumda ve perçemlerime doğru tarıyorum. Bakın, görebilirsiniz. Ve kulaklarımın önünde biraz kıvrılıyor. Saçlarımı gerçekten kısa kullanılıyorum. İlk kestirdiğimde, Al pek beğenmemişti. Eskiden herkesin saçları uzundu ama kestirmeye başladıkları zaman, oğlum, ilk kestiren bendim. Oğlum bu harika!

J: *Mücevherlerin var mı?*

A: Pek çok mücevherim var. Ama favorim zümrüt bir yüzük. Büyük bir yüzük. Şu an takıyorum. Gördün mü? (Anita sol elini kaldırdı.)

J: *Hayır, fark etmemişim bile. Yarı kör olmalıyım.*

A: Yani rahatlıkla parmak eklemime kadar geliyor. Görmemiş olamazsın!

J: *(Saklı bir mizahla) Haklısın. Sadece onu bulmaya çalışmıyordum. Onu kaybetmek konusunda endişelenmiyor musun?*

A: Hayır, oldukça dar. Gördün mü? (Eliyle [bizim için görünmez olan] bir yüzüğü göstermek için bazı hareketler yaptı ve yüzüğü o elinin diğer parmaklarının yardımıyla hareket ettirdi.) Onu her zaman takıyorum. Eğer kırmızı bir elbise giyersem, Al uymadığını söylüyor ama ben sadece gülüyorum. Ona yüzüğün benim olduğunu ve takacağımı söylüyorum. Ama şu anda, burada çiçeklerimi, güllerimi buduyorum. Yüzüklerimi piyanonun üzerine koyacağım.

J: *Ne tarz bir piyano var?*

A: Beyaz bir tane. Her şeyin beyazını severim.

J: *Piyano çalabiliyor musun?*

A: Çalabiliyorum. Bir kez bir kulüpteydik ve biraz çalmama izin vermelerini istedim. Herkes kahkaha attı. Yapamayacağımı sanıyorlardı, ancak melodiyi dinleyip notalarını çıkarmayı oldukça iyi başarabiliyorum. Şey hakkında bir şarkı çaldım ... ah, aylar ve güller hakkında eski bir şarkı. Oraya ilk gittiğimiz zamandı. Al o kadar beğendi ki, bana bir

piyano aldı ve pratik yapmamı söyledi. Ben şu “sen bas o kendi kendine çalsın” tarzında olanlardan istemedim. Onları beğenmiyorum. O kadar eğlenceli değiller. Nasıl çalındığını kendim öğrenmek istiyorum.

J: *Bu güzel bir şey. Bana evinden bahset.*

A: 18 odası olan güzel, büyük bir ev. Bu evi seviyorum. Beni asla buradan uzaklaştıramayacaklar. Bir geceliğine bile gitmekten hoşlanmıyorum. Al bu evi benim için inşa ettirdi. Bazen bize gelen insanlar oluyor ve bazen onlar bir süreliğine kalıyorlar. Benim yatak odam yukarı katta, verandaya açılan ilk oda.

J: *Bana odanı tarifeder misin? Ben orayı hiç görmedim.*

A: Duvarlarımda saten var ona saten demiyorsunuz. Ona damask diyorsunuz. Saten gibi parlıyor, motifleri var. Duvar kâğıdı gibi ama dokuma. Ve perdelerle uyuyor. Kilimim beyaz. Güzel bir oda; tamamen pembe, mavi ve beyazdan oluşuyor. Üzerinde büyük, kocaman işler ve saten yatak örtüsü olan büyük bir yatağım var.

Sözlük damaskı, pamuktan, ipekten ya da yünden yapılan, zengin motiflerle süslü bir kumaş olarak tanımlıyor.

J: *Sanırım onu tam da istediğin gibi inşa ettirdin ve hiçbir zaman hiçbir şeyini değiştirmek istemiyorsun.*

A: Ah, bazen duvarın rengini değiştiriyorum, ya da bilirsin yeni bazı şeyler koyuyorum. Al zaman zaman yeni mobilya almayı seviyor. Ben çoğunlukla olduğu gibi seviyorum. Mobilyalarımın yerlerini değiştirmekten bile hoşlanmam. Yatağımın tam olarak bulunduğu yerde olmasını isterim. Tam olarak istediğim gibi bir odam var, rüya gibi.

J: *Odanda banyon var mı?*

A: Tam odamın dışında. Beyaz mermerle yapıldı. Lavabonun üzerinde gümüş tutacaklarım bile var. Küvet de mer-

merden yapıldı. Süt banyoları yapıyorum, köpük banyoları yapıyorum, sıcak ve soğuk banyolar yapıyorum.

J: *Süt banyoları? Yani süt içinde banyo yapıyorum mu demek istiyorsun?*

A: Aslında gerçekten süt değil. Buna süt banyosu deniliyor. Banyonun suyunu komik görünen bir hale sokuyor. Cildime çok iyi gelmesi gerekiyor.

J: *(Bir başka tuzak uygulamaya çalışarak) Evi kimden satın aldın?*

A: Ev benim için inşa edildi. Al inşa etmesi için bir adam tuttu. Tam olarak mükemmel olması gerekiyordu. İnşa edilmesi, neredeyse bir yıllarını aldı. Hemen içine taşınmadım.

J: *İnşa etmesini bitirdiklerinde hangi yıldı?*

A: Ah bilirsin, birkaç yıl önceydi. Buraya taşındığımda, odalardan sadece bir tanesinde mobilya vardı. Hemen taşınmak istedim. Diğer tüm eşyalar birkaç gün sonra geldi ama ben bekleyemedim. Ben de Al'a beni oraya götürmesini söyledim. Evde o şekilde kalacağım dedim. Bana sadece güldü ve kanepenin üzerinde uyuyamayacağımızı söyledi. (Kahkaha) Yerde uyuduk.

J: *İçinde eşyaların olduğu o ilk oda ne odasıydı?*

A: Yani artık onu çok fazla kullanmıyoruz. Orada, ön kapının oradaki ön oda. Holün tam dışında.

J: *Oturma odası?*

A: Evet. Diğer tarafta daha büyük bir oturma odam var.

J: *Odada olan o ilk şeyler nelerdi?*

A: Ah, bazı sandalyeler ve şezlong denilen bir şey. Onu gördüm ve kahkaha attım. Bunu yapan adamın deli olduğunu söyledim. Bir yatak mı yoksa sandalye mi yaptığını bilmiyordu. Al şimdi onu yatak odalarının birine koydu. Birkaç gün önce gidip yeni mobilyalar aldık.

J: *İddiaya girerim ki çok fazla paraya mal olmuştur.*

A: Paramız var. Küçük narin bacakları ve çizgili koltukları olan yeni sandalyeler aldık. Sanırım antika olmaları gerekiyormuş. Ben buna sadece güldüm çünkü gerçekten antika olduklarını düşünmüyorum. Ama herkesin şık mobilyalarının olması gerekiyor ve Al benim de onlara sahip olmamı istedi. Hepsini beğenmiyorum ama Al onları istedi. Bu çeşit şeylere sahip olmak stil ile ilgili bir şey. Ona yatak odamı rahat bırakmasını söyledim. Orası tam benim istediğim gibi. O da buna güldü ve kabul etti.

J: *İnsanların gelip gittiği, girip çıktığı evin diğer yerlerini değiştirmek mi istiyor?*

A: Evet, bütün bu küçük sandalyeler ve şezlonglar. Çok rahat görünmüyorlar. Yani pek çok odamız var. Eğer hizmetçilerin yaşadıklarını ve diğer her şeyi de sayarsan, yirminin üzerinde.

J: *Sanırım 18 oda ile birlikte evle oldukça fazla ilgilenmen gerekiyor. Tüm evi nasıl temiz tutuyorsun?*

A: Bir sürü zenci hizmetçim var. Bazıları üst katla ilgileniyor, bazıları alt katla ve yemek pişirmekle ve her şeyle. Çok fazla hizmetçi. Bazı şeyleri kendim yapıyorum ama çok fazla şeyi değil.

J: *Kendi kendine neler yapıyorsun?*

A: Yani, bazı akşamlar sadece kendim ve Al için akşam yemeği hazırlıyorum. Ona üzerinde gerçekten acı İspanyol sosu ile yumurta pişirmemden hoşlanıyor. Spagetti yapmayı denedim ama onu hiç beceremiyorum. O benim için spagetti yapıyor. Annesi ona nasıl yapılacağını öğretmiş. Yaparken köfteyi şekillendirmek için tam doğru şekilde tutman gerekiyor yoksa tadı güzel olmuyor. (Elleriyle, köfte hazırlar gibi bazı hareketler yaptı.)

J: *Tüm sırrı bu mu?*

A: Bu onlardan biri. Çok fazla sırrı olmalı çünkü denedim ama öğrenemedim.

J: *Sen ne yemeyi seversin?*

A: Şey, kıyılmış ciğer seviyorum. O çok güzel. Sanırım içine soğan da koyuyorlar, sadece birkaç tane. Aşçı benim için çok güzel yemekler yapıyor. Evi aldığımızdan beri burada. Yaşlı, uzun senelerden beri yemek yapıyor.

J: *Arka tarafta, terasta oturabileceğiniz ve yemek yiyebileceğiniz bir yer var değil mi?*

A: Ah evet! Orası hoş. Çoğu zaman orada, dışarıda yemek yiyorum. Al da seviyor.

J: *Orası hangi tarafta? Terasta, dışarıda olduğunda ve evden uzağa doğru baktığında, hangi yöne bakıyorsun? Batıya doğru mu, doğuya mı ya da...*

A: Yani, suyun olduğu tarafta. Sanırım doğuya doğru. Bilmiyorum. Doğuya doğru olduğunu düşünüyorum çünkü ... evet doğuya doğru. Sabahları güneş alıyor, çok erken saatte. Perdeleri kapalı tutuyorum. Orada kahvaltı etmiyorum. Eğer güneş çok parlak olursa, hoşlanmıyorum. Beni, bilirsin ... gerçek parlak ışık yüzündeki çizgileri gösterir. O cama üç çeşit perde asıyorum. Bir tanesi çok ince; dokuma olanlardan bir tane ve onun üzerine de kalın ve ağır olanları asıyorum. İstedğim kadar aydınlık ya da karanlık olmasını sağlıyorum.

J: *Yani birbirinin üzerinde olan üç katman perden olduğunu mu söylüyorsun? O zaman ışığın odaya girmesini kesinlikle engelliyorlardır.*

A: Gökyüzünün ışığı hariç her şeyi. Akşamüstü, çok fazla güneş ışığı geçiriyor. O kadar ışıkla çok fazla şey yapamazsın. Hatta benim ... değiştirdiğim tek şey bu. Oraya vitray cam koydum. Küçük bir desen oluşturdum.

J: *Bir kilise gibi ha?*

A: Ah hayır hayır! Hiç ona benzer bir şey değil. Oraya biraz çiçekler ve yapraklar koydum. Güneş onun arasından ışıdığı zaman, yerde küçük çiçekler oluyor. Hoş görünüyor hoş bir oda.

J: *Bakalım. Oralarda havanın oldukça serin olduğunu tahmin ediyorum. Bir vizon kürkün var mı?*

A: Bazı kürklerim var bir kunduz kürkü ve bir de ermini kürküm var. Ermini seviyorum çünkü o beyaz. Saçlarımı hiç olmadığı kadar siyah gösteriyor. Mavi gözlerimi de çok hoş gösteriyor.

J: *Bir araban var mı?*

A: Al'in bana aldığı arabayla beni istediğim yere götüren bir görevlim var. Bu siyah bir araba, en parlağı! Bir Packard, oldukça büyük. Onlar en iyi modeller.

J: *En rahat olanlar?*

A: En rahat olan konusunda bir şey bilmiyorum. Steamer'dan başak bir modele binmedim ama Al onların en pahalı olanlar olduğunu söylüyor, yani en iyileri onlar olmalı. Dolayısıyla aldığı da o oldu. O arabayı seviyorum.

J: *Şoförün arabayı her zaman parlak tutuyor mu?*

A: Eğer onunla ilgilenmeyeceksen güzel bir arabanın olmasının bir anlamı yok.

J: *Ama araba kullanmayı bilmiyorsun?*

A: Ah, eğer zorunda kalırsam kullanabilirim ama sadece arka koltukta oturup, onun sürmesini tercih ediyorum. Bunun için para alıyor. O şekilde, Al gittiğim her yeri biliyor. Gitmemem gereken bazı yerler var.

J: *Neresi?*

A: Şehir merkezinde bazı yerler. Onun çalıştığı hiçbir yere gitmiyorum.

J: *Al nerede çalışıyor?*

A: Bana söylemediğinden emin olabilirsin. (Ciddileşti) Bir şeyler yaptığını düşünüyorum. Çünkü ona sorduğum zaman, kızıyor. Bana sadece avantamı almamı ve çenemi kapamamı söylüyor. Onun böyle konuşmasını sevmiyorum. O yüzden ona çok sormuyorum.

J: *Gitmemem gereken başka yerler de var mı?*

A: O sosyete kadınların gittiği her yerden uzak durmam gerekiyor. Öğle yemeği için gidilen yerler ve benzerleri. Merkezde bir restoran var, otelde bazı yerler var Barlett House gibi. Bir de moda gösterisi için bir yerlere gidiyorlar.

J: *Al senin bu yerlerden hiçbirine gitmeni istemiyor doğru mu?*

A: Hayır, çünkü çok şey bildiğimizi söylüyor. Ağzımdan bir şeyler kaçırabilirim.

J: *Yani, Chicago büyük bir yer.*

A: Hızla büyüyor. Al yangından beri durmadığını söylüyor.

J: *Bu ne yangınıydı?*

A: Şey, uzun zaman önce burada büyük bir yangın çıkmış ve hemen hemen her şey yanıp kül olmuş. Ve artık her gün, yeni bir şey ortaya çıkıyor.

Anita, 1871 yılında çıkan ve şehrin büyük bir kısmını yok eden büyük Chicago yangınından bahsediyordu.

J: *Artık etrafta çok fazla yeni bina görüyor musunuz?*

A: Şehir merkezine gittiğimde görüyorum. Koca bir blok var, neredeyse tamamı mağazalardan oluşuyor. Orada her çeşit mağaza olacak.

J: *Orası hangi cadde üzerinde?*

A: Hatırlayamıyorum. Devlet dairesinin hemen sağında, köşenin tam kenarında. Eskiden çok fazla bir cadde gibi deşildi ama artık güzel olacak.

J: *Hiç herhangi bir parka gidiyor musun?*

A: Ah, göl kıyısında çok güzel piknik alanlarımız ve pek çok parkımız var. Al o şekilde dışarı çıkmaktan çok fazla hoşlanmıyor. Araba kullanmak için çıkabiliyorum ve araba kullanıyorum, bazen de uzun araba gezilerine çıkıyorum.

J: *O arabayı kullanabildiğini söylüyorsun ama bir şoförün var?*

A: Kullanmak zorunda kaldığımda kullanabiliyorum. Packard'ı aldığımda, nasıl kullanılacağını öğrenmem gerektiğini söyledi. Arabayı kullanan adam bana kullanmasını da öğretiyor.

J: *Senin araban vites kolu yerde olanlardan mı?*

A: Evet, o şeyden nefret ediyorum. Devamlı unutuyorum ve karıştırıp duruyorum. Unuttuğum zaman vitesa yanlış bir şeyler yapıyorum. Onarmak için para vermek gerekiyor.

J: *Arabayı nasıl çalıştırıyorsun?*

Johnny o zaman döneminde bazı arabaların krankla çalıştırılmak zorunda olduğunu düşünüyordu.

A: Sadece onu arıyorum ve arabayı istediğimi ve onu kullanmak istediğimi söylüyorum ve arabayı evin önüne getiriyorlar. Hiç arabayı başlattığımı hatırlamıyorum. O orada, garajın orda yaşıyor ve o... Hiçbir zaman başlatmak zorunda kalmıyorum.

J: *(Daha fazla soracak soru bulmaya çalışıyordu.) Uçağın ne olduğunu biliyor musun?*

A: Onları uçak hakkında konuşurken duydum ama hiçbir tanesini gördüğümü sanmıyorum. Olağanüstü şeyler yapacak uçaklar olacağını söylüyorlar. Sadece bir uçağa biniyorsun ve dünyanın herhangi bir yerine gidebiliyorsun diyorlar. Beni asla o şeylerden birinin içine bindiremeyecekler! O tarz şeylerden korkarım ben. O kadar yukarıda olmak bana doğru görünmüyor.

Bu sözler, eşi jet eğitim merkezinde görevli olan biri için oldukça garip bir beyanattı.

J: *Tamam June. Şimdi beşe kadar sayacağım ve sene 1910 olacak. (Geriye saydı.) Yıl 1910, neler yapıyorsun?*

A: Bu taşınma günü. Bu lanet otelden çıkıyorum.

J: *Ne oteli?*

A: Bir süredir Gibson'da yaşıyorum.

J: *Orası hangi cadde üzerinde?*

A: Şehirdeki ana cadde üzerinde.

J: *Nereye taşıınıyorsun?*

A: İnşa ettirdiğimiz eve. Onu inşa ettirmeye çalışıyoruz, sonsuza kadar sürdü sanki! Ama bugün taşınabiliyoruz.

J: *Otelde taşımaları gerekecek çok fazla eşyan var mı?*

A: Hayır, mobilyalarımızı seçtik ve onları taşıtacağız.

J: *Şey... bugün ne giiyorsun?*

A: Uzun yeşil elbisemi giiyorum. Benim için dikildi, tüm bu düğmeler ve büyük kollarıyla koyun pizolası kollar.

Sanırım burada Koyun-Bacağı denilen kollardan bahsediyordu.

J: *Bacakların görünüyor mu?*

Bu bir tuzaktı ama ne hain bir mizah duygusu!

A: (Şok olmuş bir şekilde) Ah hayır! Hayır efendim!

J: *Ne tür ayakkabılar giyiyorsun?*

A: Tabii ki üstlerinde düğmeler olanlardan.

J: *Peki hiç iliklenmeyen ayakkabıların giyileceği günlerin geleceğini düşünüyor musun?*

A: Yani, öyle bir şey hayal edemiyorum. O zaman insanlar bileğini görebilirler! Hatta tramvay arabasına binerken bile dikkatli olmalısınız ki bileklerinizi göremesinler. Erkekler her zaman bileklerinizi görmeye çalışıyorlar!

İşler elbette ki 16 yıl içinde değişmişti. Zaman dönemleri arasındaki karşılaştırmalar inanılmaz ve komikti. Johnny bundan keyif alıyordu.

J: *Saçını nasıl yapıyorsun?*

A: Saçım çok uzun ama yukarıdan topluyorum çok yukarıdan. Hatırlayabildiğim kadarıyla uzun zamandır kesilmiyor. Yıkanması ve taranması müthiş zor. Saçımın yıkanması neredeyse tüm bir günü alıyor.

J: *Saçını gerçekten çok kısa kesmeyi düşündün mü hiç?*

A: Yani, diğer herkes yaparsa, kesinlikle ilk deneyenlerden biri olurum. Al'e saçımı arkadan erkeklerinki gibi kestirmek istediğimi söyledim. Yapardım, arkasını o şekilde kestirirdim. Ama Al kendi arkasının çok hoş görünmediğini ve o şekilde kestirmememi söyledi.

J: *(Yaptığı şakaya güldü.) Yüzüne makyaj yapıyor musun?*

A: Çok az pirinç pudrası. Daha pürüzsüz ve hoş görünmesini sağlıyor.

J: *Peki ya allık?*

A: (Yine şok olarak) Ah hayır! Arada sırada yanaklarını çimdiklersin ya da dudaklarını oldukça sert ısırırsın ve bir süre kırmızı kalırlar.

J: *Bu canını acıtmıyor mu?*

A: Yani, evet acıtıyor ama hoş görünmek istiyorsun. Cildim için yulaf unu kullanıyorum yardımcı oluyor. Küçük bir çantaya koyuyorum ve yüzümü yıkarken yüzüme hafif hafif vuruyorum. (Yüzüne hafif hafif vurma hareketleri yaptı.) Yulaf ununun suyu orada kalıyor. Orada kalıyor ve kırışıklıkları yok ediyor.

J: *Yulaf ununu çiğ mi yoksa pişmiş mi kullanıyorsun?*

A: (Kahkaha atarak.) Yani, sersem, pişmiş yulaf ununu bir çantaya koyamazsın! Sen kesinlikle komik birisin! Kadınlar hakkında pek fazla şey bilmiyorsun değil mi?

J: *Hayır, pek değil.*

A: Springfield'den gelmiş gibi konuşuyorsun. Orada hiçbir şey bilmezler.

J: *Sen oradan geliyorsun değil mi?*

A: Oranın yakınlarından. Kasabada doğmadım. Ben bir çiftlikteydim.

J: *Çiftlik Springfield'den ne kadar uzaktaydı?*

A: Vagonla bir günlük yol kadar. Güneye doğru, sanırım.

J: *O zamanlar, şimdi olduğu gibi arabaları yoktu, değil mi?*

A: Artık birkaç tane arabaları var, bilirsin. Sene 1910! Ancak babamın asla bir arabası olmayacak çünkü o kadar parası yok.

J: *Senin bir araban var mı?*

A: Al'ın arabası var.

J: *Senin kendine ait araban yok mu?*

A: Kendime ait yok. Bir arabaya ihtiyacım yok. Al gitmemi isterse onunla ile birlikte gidiyorum.

J: *Al seni götürmek için etrafta olmadığı zamanlarda hiçbir yere gitmiyor musun?*

A: Yani, ilk zamanlarda biraz korkuyordum. Al da küçük bir taşra kızı olduğumu söyleyerek benimle dalga geçiyordu. Bana artık ayakkabılarım olduğunu ve artık beton üzerinde yürüyebileceğimi söylüyordu.

J: *(Büyük bir kahkaha) Al'ın ne model bir arabası var?*

A: Bir Stanley Steamer.

Johnny, ansiklopedilerden bulduğumuz resimleri hatırlıyordu.

J: *Bir tavanı var mı?*

A: Üstü açık kullanıyoruz.

J: *Kaldırıyor musunuz?*

A: Yukarı kaldırdığını sanmıyorum. Sanırım katlayıp bir yere kaldırıyor. Çok fazla rüzgâr alıyor. (Hafifçe saçına vurdu) Ve saçlarını aşağı yatırıyor.

J: *Yağmur yağdığında ne oluyor?*

A: Yağmurdan uzak durmayı akıl edecek kadar sağduyunuz var diye düşünüyorum!

J: *(Kahkaha) Araba çok fazla ses çıkarıyor mu? (Bunların sessiz arabalar olduğunu okumuştuk.)*

A: Yok, hayır.

J: *Al'ın arabası ne kadar hızlı gidiyor?*

A: Şey, Al oldukça umursamaz. Hatta bazen ... saatte 25 kilometreye hatta daha yükseğe kadar çıkıyor. İlk zamanlar ona gözlerimin yuvalarından dışarı çıkaracağını söylüyordum ama o çıkarmayacağını söylüyordu. Bana çıkarmayacağını gösterecekti! İlk zamanlar müthiş korkuyordum.

Bu noktada Johnny onu sonraki bölümle birleştirilecek başka sahnelere götürdü. Bu bölümü, iki zaman dönemi arasındaki karşılaştırmayı göstermek için ayrı tuttuk. Sadece 10 yıl içerisinde, hayat tarzında çok fazla değişiklikler vardı.

Anita'nın zihni bir fantezi kurguluyorsa bile, farklılıkları birbirlerine karıştırmamak oldukça zor görünüyor. Onları birbirinden ayrı tutması ve her zaman dönemindeki kişilikleri devam ettirmesi oldukça dikkat çekiciydi. June/Carol, benzersiz bir mizah anlayışı olan oldukça gerçek bir kişi olarak ortaya çıktı. June/Carol kesinlikle, rolünü oynayan, kesilerek şekillendirilmiş bir mukavva parçası ya da verilen emirleri körü körüne uygulayan bir zombi* değildi.

* Yaşayan ölü.

Dördüncü Bölüm

June/Carol'un Yaşamı

Elimizde June/Carol hakkında, karşılaştığımız diğer tüm kişiliklerden daha fazla malzeme vardı. O, Anita'nın en yakın geçmişteki eski yaşamıydı ve dolayısıyla yüzeye en yakın olandı. Seanslar bir ay boyunca devam etti ve Anita her geri döndürüldüğünde, başka şekilde yönlendirilmezse karşılaşacağımız karakter June ya da Carol olmak zorundaydı.

Dolayısıyla, okuyucuların Anita'nın hikâyesini ileri geri sıçramalardan kafası karışmadan düzgün bir şekilde takip edebilmesini sağlamak için, hayatının diğer kısıtlı ve parçalarını kronolojik bir şekilde düzenlemeye karar verdim. Olayların uzun bir zamanı içerecek şekilde su yüzüne çıkmasına rağmen, birbirlerine bu kadar iyi uymaları hayret vericiydi. Bununla birlikte, zaman zaman bizim kafamız karışmasına rağmen, ne kadar çok soru sorulursa sorulsun, bunun onun kafasını karıştıramaması da ilgi çekiciydi. Her zaman nerede ve kim olduğunu tam bir kesinlikle biliyordu. Bu olayları dâhil etmeden, bizim mutlaka yaşamış, nefes almış ve sevmiş olduğunu düşünmemize neden olacak kadar gerçek olan kişinin eskizsiz bir resmini çizmenin bir yolu yoktu. Bu, bir kişinin hayal gücünün ürünü olamazdı. Hepimiz onu sevmeye, onun harika mizah anlayışı ile karşılaşmak için can atmaya başladık ve onunla konuşmayı hep hoş karşıladık. Belki de onun gerçekten yaşamış olduğuna dair kanıt bulamayacak olsak da, 1968 yılının bu ayları boyunca bizim için kesinlikle yaşadı.

Johnny -Carol'un 1880 yılı civarında doğduğunu varsayarak- Anita'yı 1881 yılına döndürdü ve ona nerede olduğunu sordu.

A: Yerde oturuyorum.

J: *Bir şeylerle mi oynuyorsun?*

A: Makaralar ile oynuyorum. Beni sessiz tutması için.

J: *Gürültü mü yapıyordun?*

A: Çok fazla gürültü!

J: *Kaç yaşındasın?*

A: Kesin olarak bilmiyorum.

J: *Ne kadar büyüksün peki?*

A: Ayakkabılarım olacak kadar büyük değilim. Yürüeyebiliyorum. Bazı kelimeleri söyleyebiliyorum.

J: *Hangi kelimeleri söyleyebiliyorsun?*

A: “Anne” ve “baba” diyebiliyorum ve hayvanların çıkardığı seslerin hepsini çıkarabiliyorum.

J: *Etrafta çok fazla hayvan var mı?*

A: Yani, burası bir çiftlik.

J: *Bu çok hoş. Şimdi üçe kadar sayacağım ve 1885 yılına gideceğiz. Bir, iki, üç. 1885 yılındayız. Ne yapıyorsun?*

A: Avludayım, bebekle oynuyorum. Onun ağlamasını engellemeye çalışıyorum –erkek bir bebek. Bu küçük çocuk beşikte.

J: *Okula gidiyor musun?*

A: Önümüzdeki sene gideceğim.

J: *Kaç yaşındasın?*

A: Beş yaşındayım. Haziran’da altı olacağım ... ilk gününde.

Bu daha önce söylemiş olduklarıyla örtüşüyordu. Al tarafından ona June adı verilmişti çünkü doğum günü Haziran ayındaydı ve “bir haziran günü kadar güzeldi.”

J: *Doğum gününe ne kadar var?*

A: Bilmiyorum. Annem bana söyleyecek.

J: *Sence bir doğum günü pastan olacak mı?*

A: Yani, bazen annem pasta yapıyor. Bazen.

J: *O zaman büyük ihtimalle doğum günün için de bir tane pişirir, değil mi?*

A: Pişirmesi mi gerekiyor?

J: *Yani, bazı insanlar doğum günlerinde pasta yerler ama bazı insanlar da diğer günlerde pasta yer.*

A: Şey, biz pazar günleri pasta yeriz. Bazen de ne zaman yapabilirsek, o zaman da yiyoruz.

J: *Güzel. Şimdi bana evinizden bahset. Ne kadar büyük?*

A: Büyük üç odası ve bir de tavan arası var.

J: *Sen nerde uyuyorsun?*

A: Tavan arasında. Annem samanlardan bir şilte yaptı. Güzel, yumuşak bir yatak oldu. Annemin yatağının üstünde kuş tüyünden bir yatak var. Zengin olduğum zaman, ben de kendime kuş tüyü yatak alacağım. Büyüdüğüm zaman benim de olabileceğini söyledi.

J: *Bu gerçekten hoş olur. Şimdi ileri gidelim ve 1890'da işlerin nasıl gittiğine bakalım. (Anita ileri götürüldü.) Ne yapıyorsun?*

A: Anneme yardım ediyorum. Yıkanmak için avluda su ısıtıyoruz. Daha fazla bebek bezi yıkamak için. Her yıl bir bebek oluyor gibi!

J: *Ne çeşit bir sabun kullanıyorsun?*

A: Annemin yaptığı sabunu.

J: *Onları temizleyebiliyor mu?*

A: Ah! Temizlenene kadar fırçalaman gerekiyor!

J: *Bir süpürge kullanıyor musun?*

A: Bazen. Ama bazen onları birbirine sürtüp ovalayıp duruyorsun. (Anita elleriyle ovalama hareketleri yaptı.) O şekilde temizleniyor. Sabunu üstlerine sür!

J: *Çok fazla iş var gibi görünüyor.*

A: Çamaşır günlerinde bütün gün çalışıyorum. Rüzgârlı bir günde çamaşır yıkıyorsan şanslısın demektir. Çamaşırların kurur.

J: *Çamaşır ipi nerede?*

A: Evden şu karşıdaki büyük ağaca kadar uzanıyor.

J: *Carol, kaç yaşındasın?*

A: Dokuz. Annem neredeyse on olacağımı söylüyor.

J: *Okula gidiyor musun?*

A: Hayır. Bir süre okula gittim ama annemin yardıma ihtiyacı vardı. Evde ona çok yardımcı oluyorum.

J: *Yani okula sadece kısa bir süre gittin.*

A: Birkaç yıl gidebildim.

J: *Okul binası nerede?*

A: Ah, yolun aşağısında. Oldukça uzak mesafede.

J: *Okula gittiğin zamanlarda yürüyerek mi gidiyordun?*

A: Her gün. Çok yoğun kar yağdığında gidemiyordum.

J: *İsminin nasıl yazıldığını biliyor musun?*

A: Artık ismimi oldukça iyi yazabiliyorum. Kum üzerinde bir sopayla çalıştım.

Beklenmedik bir şekilde, Johnny'nin aklına Carol'un ismini bizim için yazıp yazamayacağı fikri geldi. Bunun mümkün olup olmadığını bilmiyorduk ama denemeye değerdi. O zamanlar, herhangi bir fikre açtık.

J: *Burada bir kurşun kalem ve bir parça kâğıt var. Benim için ismini yazabilir misin?*

A: Bir yazı tahtanız yok mu yahu?

Johnny, Anita'dan gözlerini açmasını istedi. Bu oldukça zordu ve kâğıda camsı gözlerle bakıyordu. Ben kâğıdı düz tutarken ona kurşun kalemi verdi. Anita beceriksizce ve yavaşça,

büyük harflerle “Carolyn Lambert” yazarken onu izledik. Çok çocuksu ve eğri büğrü görünüyordu.

A: Bunu geçen sene öğrendim. Ama devamlı pratik yapmak zorunda kaldım çünkü çok iyi değilim. Annem öğrendiğin şeyleri kimse senden alamaz diyor. Bunu ona gösterdim ve o ... o çok fazla bilmiyor. Ona kendininkinin nasıl yazıldığını göstermemi istemedi.

J: *Annen okula gitmemiş mi?*

A: Onun hiç gittiğini sanmıyorum.

Yönelimlerini doğrulamak için aniden 1890 yılına getirildiği iki başka durumda Anita, aynı durumu ve koşulları seçti. Bunlardan birinde domates toplamakta olduğunu söyledi. “Sepet dolana kadar topluyorum.”

J: *Bütün bu domateslerle ne yapacaksın?*

A: Onları pişireceğim. Onlardan konserve yapacağım. Hoş kokmalarını sağlayacağım. (Derin bir şekilde iç geçirdi.)

J: *Sorun ne?*

A: Çok sıcak. Yağmur yağmasını istedim! Burası çok tozlu. Bir süredir yağmur yağmadı. Sıcak!

J: *Kaç yaşındasın Carol?*

A: Kesin olarak bilmiyorum. Annem bir şey fark etmeyeceğini söylüyor ama ben bilmeyi çok istiyorum. Artık okula gitmiyorum.

J: *Okula ne kadar zaman gittin?*

A: Neredeyse iki yıl kadar.

J: *Okulda ne öğrendin?*

A: Şey, yazıyorum ... ve sayıları öğrendim ... ve harflerimi. Ona kadar sayabiliyorum ve yirmileri de... Baştaki biri çıkarıyorsun ve ... onluları geçtikten sonra karıştırıyorum. Öğ-

retmen kolay olması gerektiğini söylemişti. Babam sayılara kafamın basmadığını söyledi. Pratik yapıyorum.

Carol'un hayatının bu dönemini incelerken, ona ailesinin diğer üyeleri soruldu. Yedi kardeşi var gibi duruyordu. Babasının bir arkadaşından adını alan kardeşi Carl'dan bahsetmesi ilginçti. Bu babasının arkadaşı şüphesiz ki daha sonra evleneceği Carl idi.

Bir başka seansta, 1900 yılına geri döndürüldü ve ona ne yaptığı soruldu.

A: Çalışanlar için büyük bir yemek pişiriyorum. Burada harmancılık yapan pek fazla çalışan var. Çok fazla yiyorlar. Acıkıyorlar.

J: *Neredesin?*

A: Çiftlikteyim.

J: *Hangi çiftlik?*

A: Kocamın çiftliği.

J: *Kocanın ismi ne?*

A: Steiner. Carl Steiner.

J: *Çiftliğiniz nerede?*

A: Springfield'in biraz dışında.

J: *Hangi yönde?*

A: Yani, sabahları kasabaya giderken, güneş yüzüme vuruyor.

J: *Kasabaya kadar uzun bir yol mu var?*

A: Hayır, oraya öğleden önce ulaşıyorum. Sadece birkaç saat. Bir iki saat.

J: *Nasıl yolculuk ediyorsun?*

A: At üstünde ve atlı araba ile.

J: *Bu hoşuna gidiyor mu?*

A: Çok fazla sallanıyor.

J: *Bugün kaç yaşındasın?*

A: Bugün? (Duraksama) 20'ye müthiş derecede yaklaşıyorum.

J: *Ne kadar zamandır evlisin?*

A: Şimdi sanırım ... dört yıldır evliyim gibi görünüyor, beş? Zaman geçip gidiyor.

J: *Mutlu musun?*

A: Hayır! Burada kim mutlu olabilir ki? Haftanın yedi günü çalış.

J: *Ama arada bir kasabaya inme şansın var.*

A: Ah! Eğer şanslıysam senede iki ya da üç kez gidebiliyorum.

J: *Bu çiftlikte sizin için çalışan kaç kişi var?*

A: Tarlalarda çalışan ve benzer şeyler yapan beş kişi var.

J: *Orada, çiftlikte ne yetiştiriyorsunuz?*

A: Sadece hayvancılık için bir şeyler çok fazla mısır. Kendi yiyeceğimizi de yetiştirmemiz gerekiyor, bilirsin. İnekler için saman ve başka şeyler.

J: *Kaç tane ineğiniz var?*

A: Ah, 40 50 civarında sanırım.

J: *Domuzunuz var mı?*

A: Hayır, sanmıyorum.

J: *Kaç tane tavuğunuz var?*

A: Ah! İlgilenmem gereken tüm o lanet tavuklar var. O kümesi kendim fırçalamak zorundayım. İçine yeşil limon ve katran ruhu koyuyorum.

İlerleyen dönemlerdeki yaptığımız araştırmalar, o dönemde bu uygulamaların yaygın olduğunu ortaya çıkardı. Anita, tavuklar ve çiftlik işleri ile ilgili bu kadar çok şey bilmesi pek mümkün olmayan bir şehir kızıydı.

J: *Kiraladığınız kişiler neden bu işlerle ilgilenmiyorlar?*

A: Bunların kadınların işi olması gerekiyor.

J: *Çiftlik ne kadar büyük?*

A: Bunun bir bölüm olduğunu söylediğini duydum. Eğer bir oğlum olursa bunların bir gün benim olacağını söyledi.

J: *Ama sen onun karısısın! Bu, sahip olduklarınızın yarısını senin yapmaz mı?*

A: O, kendisinin olduğunu söylüyor.

J: *Bir oğlun olacak mı?*

A: Hayır! Bana rüşvet vermeye çalışıyor.

J: *Kocan kaç yaşında?*

A: 60'a yakın. O yaşlı bir adam.

J: *Ve sen de 20 yaşındasın. Senden oldukça büyük.*

A: Oldukçadan biraz fazla. Bu adil değil.

J: *Hiç çocuğun olmasını istemiyor musun?*

A: Benim yanıma gelmesini istemiyorum.

J: *Ah! Onun ayrı bir odası mı var?*

A: Benim ayrı bir odam var!

J: *Peki Carl nerde uyuyor?*

A: O da üst katta uyuyor. Adamların bilmesi onu utandırıyor. Çocuğumuz olmadığı için hepsi bize gülüyorlar.

J: *Ne tür kıyafetlerin var?*

A: Hemen hemen hiç yok.

J: *Yok mu? Sence Carl sana kasabadan elbiseler getirir mi?*

A: Eğer onu odama alırsam, getireceğini söyleyip duruyor. Ona elbiselerini o kadar çok istemediğimi söyledim. Bir kere sinde bir çarşafı kestim ve elbise yaptım.

J: *Ne çeşit ayakkabıların var?*

A: Şu an çıplak ayaklıyım. Evlendiğim zaman bir çift vardı ama parçalandılar. Çoğu zaman çıplak ayakla geziyorum.

J: *Dışarısı soğuk olduğunda ne yapıyorsun?*

A: Yani, ondan bir çift ayakkabı istedim, o da bana kendinin eski bir ayakkabısını verdi.

Bir başka seans sırasında, Anita yine bu aynı döneme döndürülmüştü ve her zamanki gibi hemen bu kişiliğe geri döndü. Onun tutarlı bir şekilde belirtilen zamana ve mekâna dönmekle ilgili esrarengiz yeteneğine karşı duyduğumuz şaşkınlık asla sona ermedi. Bu sefer, Carol'u yine nefret ettiği çiftlikte bulduk. Johnny ona ne yaptığını sordu.

A: Hiçbir şey yapmıyorum.

J: *Neredesin?*

A: Odamdayım. Yerleri fırçalıyor olmam gerekiyordu ama daha yapmadım. Yakında çok meşgul olacağım.

J: *Kaç yaşındasın?*

A: Sanırım 20 yaş civarındayım.

J: *Carl nerede?*

A: Dışarıda tarlada. Yeniden bir şeyler ekmek için zaman kazanıyor.

J: *Ne ekeceksiniz?*

A: Aynı şeylerden biraz daha. Mısır, buğday, aynı şeyler. Oldukça yakın bir zamanda bahçemi alacağım.

J: *Bahçene neler ekiyorsun?*

A: Tüm kış boyunca yiyeceğimiz şeyleri. Eğer aç kalmak istemiyorsan, ekmen gerek. Patateslerimi ekdim. Geçen sene büyük bir hasat oldu. Bu sene ekim gününde yine çok fazla ekdim.

J: *Çok fazla konserve yapabiliyor musun?*

A: Tabii ki! Yemek istiyorum değil mi?

J: *Yani, pek çok insanın kışlık yiyeceklerini yeraltı kilerinde depoladıklarını düşünüyordum.*

A: Yani, bunu her şey için yapamazsın. Eğer yeraltı kilerine kızarmış başak koyarsan ne olacağını düşünüyorsun?

J: *Bayatlar mı?*

A: Yani, mısır patlağı dışında hiçbir şey için kullanılamaz hale gelir.

J: *Mağazadan hiçbir şey almıyor musunuz?*

A: (Kahkaha) Kendin yapabileceğin şeyler haricinde.

J: *Peki, şeker ya da un gibi şeyler ne olacak?*

A: Buğday ektiğin alan olduğunda unu yapabilirsin. Biraz şeker alabilirsin.

J: *Peki ya kahve? Kahve içiyor musunuz?*

A: Hayır, kahve falan içilmiyor. Arada bir biraz çay alıyoruz. Çayı seviyorum.

Bir sonraki sefer Carol ile karşılaştığımızda, 1905 yılında hâlâ çiftlikteydi.

J: *Ne yapıyorsun?*

A: Ahhh! Çok yorgunum. Zor bir gündü. Hiç dinlenemedim.

J: *Bugün neler yaptın?*

A: Bahçemde çalıştım.

J: *Sadece bir şeyler mi ektin?*

A: Hayır, uzun zaman olmuştu. Tohumları devamlı takip etmen gerekiyor. Onları çapayla çıkarman gerekiyor. Yapılacak tek şey bu, onları çapayla dışarı çıkarmak!

J: *Kocan nerede?*

A: Bilmiyorum. Daha eve gelmedi. Akşam yemeğini hazırlamadan önce biraz dinlenebilmek için eve geldim.

J: *Şimdi ne kadar zamandır evlisin?*

A: Ah Tanrım! Bir ömür gibi duruyor.

J: *Peki, bana bahçenden bahset. Şu anda ne yetiştiriyorsun?*

A: Şey, mısırlarımız oldukça büyüdü. Çapalamaya ve etraflarındaki toprağı kaldırmaya çalışıyordum. O şekilde daha uzun oluyorlar. İlk domateslerimi aldım. Yeşil domateslerdi, kızarttım.

J: *Onları seviyor musun?*

A: Evet, oldukça güzeller. Olgun olduklarında daha çok hoşuma gidiyor. Onları konserve yapmaktan nefret ediyorum ama. Nefret ediyorum o sıcak buhardan. Keşke kış zamanında domateslerin olgun olmasını sağlayacak bir yol olsaydı.

J: *Başka neler yetiştiriyorsun?*

A: Ah, bamyas, kabak, bu sene salatalık da ektim. Patatesler güzel görünüyor. Orada bazı karpuzlarım bile olacak, olgunlaştıkları zaman. Sanırım yemek isteyebileceğiniz her şeyim var... Fasulyeler, bezelyeler.

J: *Aç kalmayacakmışsınız gibi görünüyor.*

A: Aç kalmayı hiç planlamıyorum. Eğer onları ekiyorsam, büyütüyorsam ve konserve yapıyorsam, yemek istediğim her şeyi yiyeceğim demektir.

J: *Bu mantıklı.*

A: Bir ya da iki süt ineğimiz var. Bazılarını kasaba götürmeyi planlıyor. Onları Springfield'e götürüyor, şu kısma yakın, Springfield'in bu tarafına. Oradaki adam evinde ve ahırında oldukça fazla kesim yapıyor. İnsanlar için kesim yapıyor ve şu diğer adamlardan daha ucuza yapıyor. Bazen bunun bir kısmını satıyoruz ama genellikle kendimize saklayacağımız kadarını kestiriyoruz.

J: *Bozulmalarını nasıl önliyorsunuz?*

A: Ah, buradaki tütsü evinde* asıyoruz.

J: *Hiç elinizde bozulan oldu mu?*

A: Hayır, orada tütsü evinde tütsülediğimden beri hayır. Ve bazılarını da çıkarıyorum. Aynı sebzelere yaptığım gibi kaynatıyorum ve tenekelere koyuyorum ve o şekilde de oldukça iyi dayanıyorlar.

J: *Tatları da aynı oluyor mu?*

A: Hayır. Bilirsin, biraz lifleniyor ama sorun değil. Erişteyle ve başka şeylerle birlikte konserve yapabilirsin ... bazılarını da

* Et ve balıkların tütsü ile kurutulduğu yer.

tuzlarsın. Tadı çok güzel olmuyor ama o şekilde saklayabilirsin. Bazen, bilirsin, eğer etsiz kalırsan, kışın da hayvan kesebilirsin. Her zaman bunun kesim için güzel bir dönem olduğunu düşünürüm ama o şekilde yapmıyorlar. Buzağılarla falan ilgili bir şey. Tam olarak anlayamıyorum. Elimde ne varsa onu pişiriyorum. Eğer konserve yaparsan, iyi yapacaksın. O zaman tadı tazeymiş gibi oluyor.

J: *Ama o kümesi temizlemekten hoşlanmıyorsun değil mi?*

A: Hayır, hoşlanmıyorum.

J: *Sen hiç tavuk öldürdün mü?*

A: Boynunu sıktım.

Tüm bu çiftlik angaryalarının yeniden anlatılması biraz tekrar gibi görünmüş olabilir, ancak bu anlatılanlar, tüm bunların kesinlikle hayal dünyası olarak uydurulacak şeyler olmadığını gösteriyor.

Daha sonraki teyp kaydında Carol, Chicago'ya yeni gelmişti ve bu büyük şehirle ilgili oldukça heyecanlıydı. "Chicago'ya benzer bir şeyi asla hayal bile etmemiştim. Bu şehri asla terk etmiyorum!" Bu noktada, Johnny çiftlikteki hayat hakkında daha fazla bilgi almak için çalışmaya karar verdi.

J: *Tamam. Şimdi üçe kadar sayacağım ve 1905 yılına geri sürükleneceksin. Sayıyorum. Bir, iki...*

A: (Rahatsız olmuş, neredeyse ağlamak üzere) Yeniden oraya geri dönmek istemiyorum!

Johnny olup bitenin ne denli önemli olduğunun farkında değildi ve saymaya devam etti.

J: *Geriye doğru sürükleniyoruz ... üç! Sene 1905. Ne yapıyorsun?*

A: (Huysuz bir şekilde) Orada olmaktan hoşlanmıyorum.

J: *Hoşlanmadığın şey ne?*

A: (Kızgın bir şekilde) Oradaki *hiçbir şeyden* hoşlanmıyorum! Bu çiftlikteki hiçbir şeyden hoşlanmıyorum! Bu yerden nefret ediyorum!

J: *İsmin ne?*

A: (Sert bir şekilde) Carol!

J: *Burada ne kadar zamandır yaşıyorsun?*

A: Çiftlikten başka *herhangi* bir yerde yaşadığımı hatırlamıyorum!

J: *Bu çiftlikte ne yapıyorsun Carol?*

A: Lanet ahmak! Neye benziyor?

J: *Evli misin?*

A: Öyle de denebilir.

J: *Kocan ne yapıyor?*

A: Bilmiyorum ve umurumda da değil!

J: *Çocuğunuz var mı?*

A: (Bağırarak) HAYIR!

J: *Tamam! Tamam! Üçe kadar sayıyorum ve gidiyoruz...*

Johnny, Anita'nın tepkisinin önemini, teyp kaydını tekrar dinleyene kadar fark etmemişti. Chicago'yu keşfettikten ve sevdikten sonra çiftliğe geri döndürülürken karşı koymak için savaşıırkenki umutsuzluğundan çok derin bir şekilde etkilenmiştik. Açık bir şekilde bilinçaltında, çiftlikten bir daha asla kaçamayacağından korkuyordu, geri dönmek için direnmeye çalıştı ancak başaramadı ve bu hayal kırıklığı içerisinde ancak bağırıp itiraz edebildi.

Bu noktaya kadar Carol'un hayatı mutsuz ve sıkıcıydı. İlk olarak, ebeveynlerinin çiftliğinde yaşamının angaryası, ardından da küçümsediği bir adamla yaşamak zorunda olmasının ıstırabı. Kuşkusuz ki bu onun, buradan çıkış olabilecek herhangi bir yol için her şeyi göze almasına neden olmuştu. Büyük ihtimalle Al, aniden ortaya çıktığında ve ona bir kaçış şansı

sunduğunda, gözüne kendisini kurtarmak için gönderilmiş, parlayan zırh içinde bir şövalye olarak görünmüştü. Hasretini çektiği her şeyin gerçekleşeceği uzaklardaki şehir Chicago'yu duymak, en çılgın rüyalarının bile ötesinde görünmüş olmalıydı.

J: *Ne yapıyorsun?*

A: Otelin içindeyim.

J: *Ne kadar zamandır oradasın?*

A: Sanırım üç gün oldu. Çok meşguldüm.

J: *Bu yer ile ilgili ne düşünüyorsun?*

A: Hiç bu kadar büyük bir şey görmemiştim.

J: *Şehir her yere uzanıyor değil mi?*

A: Evet! Hoş mağazalar, içlerinde pek çok şey var. İnsanların sahip olduğunu bile bilmediğim şeyler var içerde.

J: *Hangi otelde kalıyorsun June?*

A: Bilmiyorum. (Duraksama) Öğrenmemi ister misin?

J: *Yapabilir misin?*

A: Al gelir gelmez. O bana söyler.

J: *Evet, bu yerin ismini öğren. Odanı seviyor musun?*

A: Evet. Yumuşak bir yatak. Onu ilk gördüğümde ortasına atladım ve aşağı yukarı zıpladım. Hiç bu kadar güzelini görmemiştim.

J: *Gerçekten rahat.*

A: (Bitkin bir şekilde) Evet. Samandan iyi olduğu kesin.

J: *Odada kendine ait bir banyon var mı?*

A: Evet! Az önce oraya gittim ve sadece oradaki zinciri çektim. Akan suyun hızı azaldığında, yeniden çektim. Onu izlemeyi seviyorum.

J: *Su akıyor ve akıyor ha? Pompalamak yok.*

A: Evet! Oraya kadar nasıl çıkıyor bilmiyorum. Al boruların olduğunu, bu konuda endişelenmememi söyledi. Artık hiçbir şey hakkında endişelenmem gerekmiyor. Bana gerekmedi-

ğini söyledi. Sadece orada olan şeyi al ve tadını çıkar. Hiç soru sorma; canını sıkma.

J: *Buraya nasıl geldin?*

A: Buraya Al'ın arabasıyla geldik.

J: *Uzun bir yolculuk muydu?*

A: Biraz zamanımızı aldı. İş için bir yerlerde durduk.

J: *Çok fazla kırsal alan gördün mü?*

A: Bana bir ömür boyu yetecek kadar çok kırsal alan gördüğümü sanıyorum. Chicago gibi bir şeyi asla düşlemedim.

J: *Burayı gerçekten seviyorsun ha?*

A: Bu şehri hiç terk etmiyorum oğlum!

J: *Hayatının geri kalanını bu şehirde mi yaşayacağını düşünüyorsun?*

A: *Evet! Öyle!*

Harikalar Diyarı'nda oldukça mutlu bir Alice. Al Lake Caddesi'ndeki büyük evi inşa ettirirken, onun Otel Gibson'da kaldığını biliyoruz. Araştırmalarımız günümüz haritalarında bu isimde herhangi bir cadde ortaya çıkarmakta başarısız oldu. Artık başka bir isimle anılıyor olabilir. Ancak 1900'lü yıllar döneminde, varlıklı kişiler için ferah mülklerin, Altın Sahil* bölgesi olarak bilinecek olan, şehrin dışında, Michigan Gölü'nün kuzey kıyılarına inşa edilmeye başlandığını keşfettim. İnşaat yapımı Birinci Dünya Savaşı sırasında durmuş. Bu bilgiler ile evinin inşa edildiğini söylediği dönem birbirine uyuyor. Bunun doğru alan olduğunu düşünmemizin bir başka nedeni de, döneme ait eski mikrofilm gazete dosyalarında bir parça keşfetmiş olmam. Polis, rakip çetelerin cesetlerinin yakılması için kullanılan bir krematoryum buldu. Burası, Kuzey Kesim bölgesinde Altın Sahil'deki arsalardan birine saklanmıştı.

* İng: Golden Coast

Ancak Al ve June eve taşındıktan sonra bile, bir sonraki olayın gösterdiği gibi her şey her zaman sorunsuz gitmiyordu. Anita 1918 yılına geri döndürülmüştü.

J: *Ne yapıyorsun?*

A: Ah, pek bir şey değil. Bu kitabı okumaya çalışıyorum ama oldukça zor.

J: *Neden?*

A: Yani, çok iyi okuyamıyorum.

J: *Ah, okumanı geliştirmeye çalışıyorsun.*

A: Nasıl okuyacağımı bilmediğimi söylemek istemiyorum.

J: *Kitabın adı ne?*

A: İncil.

J: *Ah, kiliseye gidiyor musun June?*

A: (Tiksinerek) Hayır!

J: *Şey, o... İncil. Onu okuyorsun?*

A: Yani, ben küçük bir kızken insanların İncil'den bir şeyler alıntı yaptıklarını hatırlıyorum. Kimseden kitap istemek istemiyorum ve bu da buradaydı.

J: *Neredesin?*

A: Odamdayım.

J: *Otelde misin?*

A: Hayır, bu evin içindeyim. Burada bir İncil vardı.

J: *Orası kimin evi?*

A: Şey, Al'ın evlerinden biri.

J: *(Duraksama) İncil'de ne okuyorsun? Sadece bir yer seçip sözcükleri mi okuyorsun, yoksa başlangıçtan başlayarak tamamını mı okuyorsun?*

A: Yani buraya oturduğumda, ilk sayfanın son sayfadan daha kolay olacağını düşünmüştüm. Ama herhangi bir yerinden bir anlam çıkaramıyorum, o yüzden atlayarak geziniyorum. Bu insanlar kesinlikle komik ... bu kitaptaki tüm insanlar. Açtığım her yerde farklı insanlar var. Garip bir kitap.

J: *Anlaması zor mu?*

A: Hayır, çözdüm. Daha ilk baştan her şeyi çözdüm. Lanet ahmaklar deliymiş.

J: *(Kahkaha) Ah, öyle mi?*

Anita'nın Katolik olarak yetiştirildiği ve çocuklarının Katolik bir okula gittiği gerçeği düşünüldüğünde, bu gerçekten garipti. Mevcut yaşamında kesinlikle İncil ile aşına olması gerekiyordu. Johnny 1918 yılının, Birinci Dünya Savaşı sırasında olması gerektiğini düşünüyordu ve bunun hakkında bir şey bilip bilmediğini öğrenmek için birkaç soru sordu. Ancak cevapları savaşın onun hayatı üzerinde çok az etkisi olduğunu, hatta hiç etkisi olmadığını gösteriyordu. Şehir merkezindeki geçit törenlerinden bahsetti, ancak bunu ülkenin savaşta olmasıyla ilişkilendirmedi.

J: *Şehrin dışına çok çıkıyor musun?*

A: Dışarı çok fazla çıkmıyorum. Al oldukça sık çıkıyor. Biz gölün üzerinde tekneyle gezmeye çıkıyoruz.

J: *Bu o tekne mi?*

A: Ah, onun büyük bir teknesi var.

J: *Teknede gezintiye çıkmaktan hoşlanıyor musun?*

A: Eğer çok uzağa açılmazsak. Karayı görebildiğim yerlerde kalmaktan hoşlanıyorum. Ben bir balık değilim. Karayı göremediğim yerlere gitmekten hoşlanmıyorum.

J: *Yüzebiliyor musun?*

A: Hayır ama su üstünde durabilirim.

J: *Peki, o büyük teknelerin küçük sandalları var. Bir şey olması durumunda, o küçük sandala tırmanabilir ve karaya geri dönebilirsin.*

A: Evet, biliyorum. Bana söylediği bu, ben dışarı çıkmadan önce karayı görmek istiyorum. O kadar uzağa gitmek istemiyorum. (Duraksama) Ah! (Kafasını salladı.)

J: *Sorun ne?*

A: Bu kelimelerin bazılarını anlamıyorum.

J: *Onları söyleyemiyorsun, öyle mi?*

A: Yani onları nasıl söylediğinin bir önemi yok, ne anlama geldiklerini bilmiyorum.

J: *Etrafta bir sözlüğün var mı?*

A: Bir ne?

J: *Bir sözlük.*

A: Bilmiyorum. O ne?

J: *Ah, içinde tüm o kelimelerin olduğu bir kitap ve sana onların ne anlama geldiğini söylüyor.*

A: (Şaşırarak) Hakikatten mi? Hiç öyle bir şey görmedim.

J: *Bakalım. Şehir merkezinde bir kütüphane gördün mü? (Cevap yok.) Bir kitapçı?*

A: İçinde kitaplardan başka bir şeyin olmadığı bir vitrin gördüm. Bir kitapçı olmalı.

J: *Tamam, o yerde muhtemelen bu sözlük denilen şeylerden bir tane vardır. Ve içerisinde, sadece sayfalar dolusu kelimeler vardır ve bunlar bu kelimelerin ne anlama geldiğini söyler.*

A: Hah! Alacağım!

J: *Ve bu kitabı okurken ve ne anlama geldiğini bilmediğin bir kelime bulursan, sadece bu diğer kitabı karıştır ve ne anlama geldiğini bul. Ya da birilerinin ne anlama geldiğini söylediğini.*

A: A-ha! Sanırım o sözlüklerden birine ihtiyacım var. (Teffuzu söz lük olarak yapıyor.) Bazılarını *nasıl olsa* anlamayacağım ama.

J: *Bana şu an okuduğundan bir sonraki paragrafı oku.*

A: (Yavaşça ve acı çekerek okuyor.) O ... beni ... yeşil ... çayirlara ... yatırdı. İşte bak, hiçbir anlamı yok. Ben çayirlara gitmek istemiyorum. Oraya çıkıp yatmak istemiyorum. Oraya gittiğinde ne bulursun biliyor musun?

J: *Pireler mi?*

A: Dikenler, inek yığınları. Oraya gitmek istemiyorum uğraşıyorum ama bu kitapla ilgili hiç bir şey göremiyorum. Buna neden iyi kitap diyorlar bilmiyorum.

J: *Ona böyle mi diyorlar İyi Kitap?*

A: Uzun bir zaman boyunca ona başka bir şey denildiğini duymadım ben büyürken.

J: *Herkeste bir tane var mıydı?*

A: Evet, bizde bile bir tane vardı.

J: *Ah, senin küçük bir kız olduğun zamanlarda mı? Hiç onu okumaya çalıştın mı?*

A: Hayır. Babam onu okuyabilirdi. Onun içinde, kanıtlamak istediği herhangi bir şeyi kanıtlayacak şeyler bulurdu. Ben “kapa çeneni” satırını severdim.

J: *“Kapa çeneni” satırı mı? O nedir?*

A: Eğer ona bir şey sorarsan ve sessiz olmazsan, o kitabı açardı ve okurdu. “Babanızı onurlandırın ve annenizi onurlandırın.” Sonrasında kitabı sertçe kapatırdı ve şöyle söylerdi; “Bunun ne demek olduğunu biliyor musunuz? Kapayın çenenizi demek!”

J: *(Büyük bir kahkaha) Ah, bunu çok sık söylüyordu, öyle mi?*

A: Evet, neredeyse her gün söylerdi. Çok sık İncil okuduğunu iddia ederdi. Hah!

J: *Kaldığın bu ev nerede şehre yakın mı? Ya da şehir merkezinde mi?*

A: Yani, bu ev çok dışarıda değil ama polis etraftaki diğer yerlerden gelip duruyor, dolayısıyla bir süre için buraya taşındık, işler biraz sakinleşene kadar.

J: *Polis sizi çok fazla rahatsız ediyor mu?*

A: Hep gelip sorular soruyor, akıllı davranmaya çalışıyorlar, beni tehdit ediyorlar. Onlardan korkmuyorum.

J: *Ne hakkında soru soruyorlardı?*

A: Devamlı Al hakkındaki her şeyi bilmek istiyorlar. Nereye gidiyoruz ve kimleri görüyoruz, her çeşit şey. Hiç kimseye hiçbir şey söyleyemem. Al bana her şey ile ilgili çenemi kapalı tutmamı söyledi ve ben de tutuyorum. Bana sordukları zaman onlara hiçbir şey söylemiyorum. Evime geldiler. Paket hakkında bir şeyler bilmek istediler.

J: *Ne tarz bir paketin vardı?*

A: (Sert bir şekilde) Polise söylemeyeceksin, değil mi?

J: *Hayır.*

A: Onu göle fırlattım.

J: *Güzel. Onu burada bulmayacaklar. Paketin içinde ne vardı?*

A: İçinde bir silah vardı. Onu bantla ve havluyla sardık ve sardık, hatta tuğlalar koyduk, büyük bir paket oldu. Ve ben de tekneyle çıktım ve onu fırlattım.

J: *Ne çeşit bir tekneyle çıkmıştın?*

A: Bir gezi teknesiydi.

J: *Polis neden o silahı istiyordu biliyor musun?*

A: Bana bir silah istediklerini bile söylemediler. Bir paketim olup olmadığını sordular. Bana bir paket verdiğini gördüklerini düşünüyorlardı. Ben de onlara neden bahsettiklerini bilmediğimi söyledim. Konuşmam. Al bana iyi davranıyor ve konuşmuyorum.

J: *Bu doğru.*

A: Yemek pişirmem gerekmiyor. Hiçbir şey yapmam gerekmiyor.

Bu seanstan uyandıktan sonra seansı tartışırken, Anita bu silah kısmının kendisinin üzerinde garip bir etkisi olduğunu söyledi. Seneler boyunca, tekrar eden bir şekilde, bir tekneyle açıldığı ve denize bir şey fırlattığı ile ilgili rüyalar görüyordu. Hiçbir anlamı olmamasından dolayı, bunun gelecekte gerçekleşecek bir olayla ilgili olduğunu varsaymıştı. Ayrıca, New York

City civarında yaşarken başına gelen tuhaf bir olayı hatırladı. Başka kadınlarla birlikte, bir gezi feribotuna binmiş. Anita tüm gezi boyunca kendisini huzursuz hissetmiş ve devamlı parmaklıkların orada durup denize bakmış. İçinde denize bir şey fırlatmak için çok yoğun bir istek duymuş. Ve nedeni açıklanamaz bir şekilde diğer kadınlardan birine hiddetle şunu söylemiş; “Benim bir paketim yok. Bana çantayı ver. Onu fırlatacağım!” Söylemeye gerek yok ki bunu yapmasına izin vermemişler. Ancak kendi garip davranışlarının nedenini hiçbir zaman anlayamamış.

Bu tip bir şey başka bir yaşamında neden Anita’yı rahatsız ediyordu? Sorun, June’un çevresi suçla ilişkili kişilerle dolu olsa da, yasadışı bir olayda ilk defa yer alması olabilir miydi? Kafasını diğer tarafa çevirip, sanki yokmuş gibi davranabiliyordu, ancak kendisi de dahil olduğunda onu rahatsız ediyordu. Ayrıca, arka planda pusuya yatmış bekleyen Anita’nın şiddete karşı rahatsızlığı da vardı.

Bir sonraki bölüm “gürleyen yirmilere” giriyordu.

J: *Ne yapıyorsun?*

A: Daha iyi hissetmeye çalışıyorum.

J: *Hasta mıydın?*

A: Ah, tam olarak hasta değil. Sanırım yediğim ya da içtiğim bir şeydi.

J: *Bir partide bulunmuşsun gibi görünüyor. Ne içiyordun?*

A: (Başını tuttu.) Ne olduğunu bilmiyorum ama tadı berbat-tı!

J: *Parti nerdeydi?*

A: Partiyi bir otelde verdim. (İnleme) Hâlâ başım dönüyor!

J: *Hangi oteldeydi?*

A: Gibson. Büyük bir yemek salonları var, parti yapmak için hoş bir yer.

J: *Şu anda Gibson Otel’de mi yaşıyorsun?*

A: Hayır, kendi evim var.

J: *Nerede?*

A: Oğlum, işte tam burada! Şu an içindeyim!

J: *Gelmeye çalıştığım nokta –adresi ne?*

A: Lake Caddesi.

J: *Bir ev numaranız var mı?*

A: Hayır, sadece Lake Caddesi.

J: *Yani, eğer Lake Caddesi'nde adına yazılmış bir "geçmiş olsun" kartı atarsam sana ulaşır mı demek istiyorsun?*

A: Hey! Bu gerçekten çok hoş olur! Daha önce hiç böyle bir şey almadım. Daha önce hiç posta almadım!

J: *Peki sen hiç yolladın mı?*

A: Hayır. Kime yazacaktım ki?

J: *Ah, pek çok insan tanıyorsun.*

A: Yani, onları her gün görüyorum. Sadece hiç mektup almıyorum. .

J: *Ailene yazmayı hiç düşünüyor musun?*

A: Hayır! Geri dönmemi ya da öyle bir şey isteyebilirler. Bunu yapmak istemiyorum. Sadece burada kalmayı tercih ederim. Oldukça güzel bir hayatım var.

J: *Kaç yaşındasın June?*

A: Bana bunu sormamış olmanı isterdim! Bununla ilgili konuşmaktan hoşlanmıyorum!

J: *Al bu aralar etrafta mıydı?*

A: Dün akşam beni partiye götürdü.

J: *Bu sabahı kastediyorum. Nasıl hissettiğine bakmak için uğradı mı?*

A: Henüz bu yataktan çıkmadım. Sanırım kendi odasında. Bugün hiç kalkmayabilirim.

J: *Evet. Belki bugün kendini fazla yormasan iyi olur. Dün geceki partide yeni birileriyle tanıştın mı?*

A: Şey, orada olan birkaç kişi. Bazı polisler de vardı.

J: *Polisler? Senin partinde?*

A: Evet. Partiyi yapmamızın sebeplerinden biri de buydu. Herkese iyice bakıyorlar ve kimi rahatsız etmemeleri gerektiğini biliyorlar. Henüz çok şey bilmiyorlar. Ama artık beni bir şey için durdurmasalar iyi olur! Beni rahatsız etmesinler!

J: *Biri seni onlara tanıştırdı mı?*

A: Hayır. Ah, Al beni onlara gösterdi. Bu beni her zaman biraz utandırmıştır. Onlarla kısa bir süre konuştum. Onlarla tanıştırılmadım ama. Al onlarla konuşmam gerekmediğini söyledi, bu benim altımda olurmuş. Böylece benim kim olduğumu ve bir daha asla bana bulaşmamaları gerektiğini biliyorlar.

İşler biraz durulana kadar evden taşınmak zorunda kalacakları, polisler tarafından taciz edildikleri bir önceki dönemden bu yana durum kesin olarak değişmişti. 1920’de içki yasağı kanun olmuştu ve başlangıçta polis bunu zorla kabul ettirmeye çalışıyor gibi görünüyordu. Daha sonra çeteler şehirde daha fazla kontrol elde etmeye başladıkça, işler değişti. O karışıklık yıllarının belediye başkanı olan Büyük Bill Thompson’un çetelerin maaşlı çalışanı olduğu hakkında sıklıkla dedikodu yapılıyordu. Bu June’un daha önce belediye başkanının evinde bir partiye katılmakla ilgili söyledikleri ile uyuyordu. 1930 yılında çeteler ile ilgili sıkı tedbirler alınmaya başladığında, bu bağlantıların doğru olduğu ortaya çıktı. O zamanlar buna; çeteler, polis ve hâkimler ve üst düzey politikacılar arasında olan “Üçlü İttifak” deniliyordu.

June ile konuştuğumuz bir başka seferde, bir partiden dönmüştü ve uyuyordu. Bu sefer işbirliği yapmayacak ve bizimle konuşmayacaktı. Bizden kendisini rahat bırakmamızı ve böylece uyuyarak atlabileceğini söyledi. Bu tür garip durumlar, bir kişinin geri dönme seanslarında neler yaşayacağını asla bilemeyeceğinizi gösteriyordu. Gerçekten yaşayan bir insanla konuştuğumuzda edindiğimizden daha fazla delil veriyor ve

Anita'nın diğer kişilikle ne kadar özdeşleştiğini gösteriyordu. Bu nedenle Johnny, 1920'lerdeki bir başka zamana ilerledi.

Bu durum, çetenin nasıl çalıştığının açıklamasını da içeriyordu. Bu aynı zamanda, hastalanmaya başladığının da ilk işaretiydi.

A: Bugün bir şey yapmıyorum. (Arsızca) Hayır, bugün bir şey yapacağımı sanmıyorum. Bugünü hafif geçireceğim.

J: *Dün ne yaptın?*

A: Alışveriş yapmaya gittim.

J: *Ne aldın?*

A: Ah, birkaç şapka ve birkaç ayakkabı aldım. Gümüş ayakkabılar.

J: *Gümüş? Onlarla birlikte giyebileceğin bir elbisen var mı?*

A: Bir tane yaptırıyorum.

J: *Eminim çok paraya mal olmuşlardır.*

A: Buna inansen iyi olur. Bunlar için dokuz dolar ödedim.

J: *Oooo! Bunlar uzun süre dayanıyor olmalı.*

A: Hayır, uzun süre dayanmıyorlar. Dans ederken eskiteceğim onları. Artık çok uzun süre dans ettiğim zaman nefessiz kalıyorum. Ama yine de kesinlikle dans etmeyi seviyorum.

J: *Yarın ne yapmayı planlıyorsun June?*

A: Şey, bilmiyorum. Daha yarın olmadı. Bu akşam bir yere gidebilirim. Eğer bu akşam bir yere gidersem, yarın dinleneceğim. Bir yere gidip gidemeyeceğimi asla bilmiyorum. Akşamları çoğunlukla evde kalıyor ve Al'i bekliyorum. Eğer gelirse, bir yerlere gidiyoruz, eğer isterse. Bazen akşamları burada geçiriyoruz.

J: *Son zamanlarda oraya geliyor mu?*

A: Dün akşam öyleydi.

J: *Aldığın ayakkabıları ve şapkaları beğendi mi? Ya da ona gösterdin mi?*

A: Ona çok fazla göstermiyorum. Sadece giyiyorum. Eski-den aldığım her şeyi ona gösterirdim, aynı küçük bir çocuk gibi. Artık bir şey istediğimde sadece ona söylüyorum ya da gidip alıyorum. Eğer beğenmezse, bana söylüyor.

J: *Ah, ama şu dokuz dolarlık ayakkabıları bilmiyor, öyle mi?*

A: Ah, umursamaz. Bir keresinde bana bir şeyler almıştı ve onlar için 30 dolar ödemişti. Bazı yerlerde bunlardan daha pahalılarını yaptıklarını söyledi. Ne istersem almam gerekiyor.

J: *Bir çift ayakkabı için mi? Bana kalırsa 30 dolara pek çok çift ayakkabı alınır.*

A: Yani, güldü ve bazı fakir enayilerin bu kadar parayı bir aylık yiyecekleri için bile bulamadıklarını söyledi.

J: *Evet, sanırım bu insanların bazıları 30 dolar için uzun süre çalışıyorlar.*

A: Ben değil! Ben değil!

J: *Son zamanlarda bir partiye gittin mi?*

A: Şey, önümüzdeki ay yapacağımız bir tane var, hepsinin en alası olacak. Onu hazırlamak için çok fazla ek yardım almam gerekecek.

J: *Partiyi burada, kendi yerinizde mi yapacaksın?*

A: Evet. Artık bunu çok sık yapmıyorum ama bence yapmak için iyi bir zaman.

J: *Ne tür bir parti olacak?*

A: Şey, bir çeşit Dört Temmuz partisi diyebiliriz ama aslında tam olarak değil. Havai fişeklerimiz olacak ve her çeşit şeyi yapacağız. Aslında örtbas etmek için.

J: *Örtbas etmek? Aslında neler oluyor?*

A: İki kişi öldürecekler. Aşağıda garajda.

J: *Bunu sana Al mı söyledi?*

A: Hayır, o söylemedi. Ama onu söylerken duydum.

J: *Ne? Arkadaşlarından ikisi mi ya da ...*

A: Yani, kendi arkadaşlarından ikisini öldürmek bana komik geliyor ama sana söylüyorum, Al aklına yatarsa kendi annesini bile öldürür. Oyunu ikiyüzlü oynayamaz.

J: *Beraber çalıştığı, partiye çağıracağı kişilerden birileri mi?*

A: Evet. Bırakalım bir süre rahatça ilerlesinler dedi, bırakalım kendilerinin son derece güvende olduklarını ve yanlarına kâr kalacağını düşünsünler.

J: *Ne yapacaklardı?*

A: Şey, tam olarak emin değilim. Para ve bir kız ile ilgili bir şey.

J: *Ah, belki ondan para çalmış olabileceklerini mi düşünüyorsun?*

A: Yani, sanırım çaldılar. Sanırım iki taraflı oynadılar. O kızın gitmemesi gereken bir yere gitmesine izin verdiler.

J: *Al... Al'ın öldürme işini kendisinin yapacağını mı düşünüyorsun?*

A: Şey... Başlardayken yapmıştı. Payına düşeni yaptı sanırım ama artık böyle şeyler yapmak zorunda değil. Risk almaz.

J: *Onun yerine bunu yapacak adamları mı var?*

A: Tek yapması gereken şunu söylemek; “Şu şu kişiyi tanıyor musun?” Adamı da “evet” der. Al da şöyle söyler; “Uzun süre bizimle olmayacaklarını duydum.” Onu bir adamla konuşurken duydum ve şunu söylüyordu; “Onların Dört Temmuz’da bir partiye gideceklerini duydum ve orada bir kaza olacağını.” Adam da kahkaha attı ve; “Eveeeeet, o onun bunun çocukları evlerine geri dönmeyecekler.” dedi.

J: *Sence ne çeşit bir kaza olacak?*

A: Yani, düşünüyorum da, tüm o havai fişekler çok fazla gürültüyü örtbas edebilir. Belki de onları vuracaklar.

J: *Adamları öldürdükten sonra cesetlerini bir şey yapmak zorundalar.*

A: Ah, o hiç sorun değil. Bir cesetten oldukça kolay kurtulabilirsin.

J: *Ne yapıyorlar?*

A: Ah, onları sadece bir sönmemiş kireç kuyusuna atarsın, üstlerini örtersin ve bir süre kirecin işini yapmasını beklersin. Uzun zaman almaz.

Bu bir sürprizdi. Benim ilk tahminim, suya bu kadar yakın olmalarından dolayı, cesetleri göle attıkları olmuştu. Belli ki daha kusursuz yöntemleri vardı.

J: *Bu cesetleri eritiyor mu?*

A: Bana dediler ki her şeyi yok edermiş.

J: *Bunu daha önce yaptılar mı?*

A: Onları bununla ilgili konuşurken duydum. Küçük köpeğim Al'ı ısırdığı zaman, onu o kuyulardan birine atacağını ve öncesinde ona kurşunla ölme onurunu da vermeyeceğini söyledi. Bunu yapmadı ama.

J: *Ne cins bir köpeğin var?*

A: Yani, bir yıl kadar önce onu uyutmak zorunda kaldık ama müthiş sevimli küçük bir köpeğim vardı. O küçük desenli köpeklerden biriydi. Onu yolda buldum, eve getirdim. Al o köpekten hiçbir zaman hoşlanmadı. Her zaman Al'e hırlar ve havlardı. Al evdeyken onu dışarıdaki garajda ya da başka bir yerde tutmak zorunda kalırdım. Bir gün, Al geçerken uğradı ve köpek de benim odamdaydı ve o köpek onu paramparça edecekti. İşte o zaman beni ondan kurtulmakla tehdit etmişti.

J: *Küçük bir köpek miydi?*

A: Ah, sanırım orta boy diyebileceğim bir köpekti. Ne çok küçük ne çok büyük. Farelere benzeyen köpeklerden hoşlanmıyorum.

J: *Köpeğinin bir ismi var mı?*

A: Şey ... bir ismi vardı. Ona Peter diyordum. Neden bilmiyorum, sadece ona uygun bir isim gibi gelmişti. Al, basit bir şekilde kaba bir isim olduğunu söylemişti ama ben o şekilde kastetmemiştim. Sadece tatlı küçük bir köpekti. Yine de ona bu şekilde sesleniyordum. O köpekten hoşlanıyordum. Bilirsin, o köpek kimsenin bana dokunmasına izin vermezdi. Garajda olduğu bütün süre boyunca orada oturur ve ağlardı.

J: *Onu dışarıda yolda bulduğunu söyledin değil mi?*

A: Evet. Biz arabayla gidiyorduk ve o da yolun kenarında sızlanarak yatıyordu. Belki de bir arabanın ona çarpmış olduğunu düşünmüştüm. Durup onu bir doktora götürmek istedim. Onu aldığım zaman sadece aç olduğunu gördüm. Bir deri bir kemik kalmıştı, tüyleri dökülüyordu. Al, onun gördüğü en berbat şey olduğunu söyledi. Köpek anında ona hırlamaya başladı. Ona babamın söylediği şeyi söyledim; köpeklerin iyi insanları kötü insanlardan ayırmayı bildiklerini.

J: *Bu konuda Al ne düşündü?*

A: Eğer kötü insanlara hırslıyorsa, benim de onun kadar kötü olduğumu söyledi. Sadece güldüm. Bununla baş etmesini biliyorum. Bazen bu konuda tartışırdık. Ama o köpeği bırakmadım ve çok kısa bir süre sonra neşeli bir şekilde buralarda koşuşturuyordu. Tüyleri yumuşak ve güzel olmuştu.

J: *Tüylerinin çoğunu döktü mü?*

A: Evet. Bildiğimiz uyuz hastalığında olduğu gibi noktalar halinde dökülmüyordu. Ama tüyleri çok inceydi, kurumuş ve kırılğan görünüyordu. Onu küvette yıkardım ve neredeyse her gün yumurta ve sütle beslerdim. Al köpeğe ona davrandığımdan daha iyi davrandığımı söylerdi.

J: *Köpeği uyutmak zorunda kaldığınızı söyledin?*

A: Yani, bir gün dışarı çıktı ve ona bir araba çarptı. Zavallı küçük şeyin bacağı tamamen ezilmişti. Sanırım yaşlıydı ve doktor baktı ve bir daha asla aynı olabileceğini sanmadığını söyledi. Küçük arkadaşımın acı çektiğini görmeye dayanamı-

yordum. Dışarı çıkmayı ne kadar sevdiğini biliyordum. Dışarı çıkıp gidemediğim zamanlarda, çok canım acıyor; ağlıyorum. Ona bunu yapamazdım Bazen keşke birileri beni de uyutsa diye düşünüyorum.

J: *Neden June?*

A: Ah, bazı günler gerçekten çok iyi hissediyorum. Bazı günler oluyor ki nefes almak bile zor geliyor. Öksürmeye başlıyorum ve lanet kafam kopana kadar öksürüyorum.

J: *Hiç kan geldiği oldu mu?*

A: Evet, bazen. Arada sırada, birkaç nokta şeklinde.

J: *Bu konuda doktor ne diyor?*

A: Çok sert öksürdüğümünden dolayı boğazımı tahriş ettiğim için olduğunu söylüyor.

J: *Uzun zamandır öksürüyor musun?*

A: Yani, birkaç sene önce bir soğuk algınlığı ile başladı ve öksürük kaldı da kaldı. Gittikçe daha da kötüye gidiyor ve bu durumdan nefret ediyorum. Kendimi tamamen güçsüz hissetmeme neden oluyor.

J: *Belki bir süre yatmalı ve birkaç gün dinlenmelisin.*

A: Yani, günlerce kalkmadan yatakta kalamam. Bana söyledikleri kadarıyla, yatmaktan arkamda yaralar açılmış. Devam edebiliriz, zaten yakında kendimi daha iyi hissederim. Biraz daha dinlenirim, o kadar. Bazen sesim kalınlaşıyor.

J: *Ah, sesini de mi etkiliyor?*

A: Bazen konuşmak zor oluyor. Çok eskiden genç olduğum zamanlardaki gibi konuşamıyorum. (Daha yüksek sesle) Yani, yaşlı olduğumdan değil!

J: *Ah, hayır! 35'ten bir gün bile daha yaşlı görünmüyorsun.*

A: Öyle mi? Teşekkürler!

J: *35 yaşından fazla mısın?*

A: Gösteriyor muyum?

J: *Hayır.*

A: O zaman değilim! Bir erkek kendini hissettiği yaştadır ve bir kadın da görüldüğü yaştadır!

J: *(Duraksama) Şu Dört Temmuz partisine hazırlanmak için neler yapacaksın?*

A: Ah, bilirsin, havai fişekler gelecek ve içecek bir şeyler almaya gideceğim sanırım. Bazı insanlar gelecek ve müzik çalacaklar.

J: *Bir grup mu?*

A: Şey, evet, sanırım onlara böyle diyorlar –dört ya da beş kişi. Burada yemek yapmaları için fazladan iki aşçım da olacak.

J: *Ne servis etmeyi planlıyorsun?*

A: Biraz pişmiş jambon olmasını düşünüyorum, onu dilimleteceğim. Jambonla iyi gidecek pek çok şey olacak.

J: *Bu güzel. Hemen herkes jambon sever. Şu partiden çıkmayacak olan iki adamın jambonu ne kadar sevdiğini merak ediyorum.*

A: Al onlara ne yemeyi sevdiklerini sordu. Çok özel konuklar olacaklarını sanıyorlar. Al onlara o akşam kimseye onlara davranıldığı gibi davranılmayacağını söyledi.

J: *(Kahkaha) Ama onlara kendilerine nasıl davranılacağını söylemedi, değil mi?*

A: Hayır, göğüsleri kabardı ve bir terfi alacaklarını düşündüklerini görebiliyordunuz. Al, eğer iyi bir hayatları varsa, biraz daha yukarı çıkabileceklerini söyledi.

Bu çift anlamlı sözler eğlenceliydi ama Anita'nın sesi aniden gerginleşti ve yavaş yavaş azaldı. "Ahhhh... Göğsüm ağrıyor." diye inledi. Daha sonra sesi boğuk çıkmaya başladı.

J: *Öksürüklerin kışın mı yazın mı daha kötü oluyor?*

A: *(Sesi boğuk geliyordu) Şey, sanırım kışın oldukça kötü oluyor. Ahhhh... (Sesi sanki acı çekiyormuş gibi geliyordu.)*

J: *Belki dışarıda, güneşte oturmak biraz iyi gelir.*

A: (Boğazını temizlemeye çalıştı) Şey, sanırım öyle diyorlar...

Sesi o kadar kısıldı ki duyulması zordu. Sonrasında öksürmeye başladı.

J: *Doktorların buna çok iyi gelecek bazı ilaçları olması gerekir.*

A: Hayır, çok işe yaramıyor. Bazen işe yarıyor, bazen yaramıyor. (Sesi yorgun geliyordu.)

Johnny, rahatsızlığından kurtarmak için onu zamanda ileri götürdü. Saymayı bitirdiğinde sesi düzelmişti.

J: *Şimdi üçe kadar sayacağım ve 1930 yılına gideceğiz. (Saydı.) 1930 yılındayız; şimdi ne yapıyorsun?*

A: Hiçbir şey görmüyorum.

J: *Görmüyor musun? Kaç yaşındasın?*

A: Herhangi bir şey olduğumu sanmıyorum.

Bu noktaya kadar o kadar tutarlıydı ki, bulabildiğimiz tek açıklama, artık onun June/Carol'un hayatı ile ilişkisi olmadığıydı. Bu onun 1930 yılından önce ölmüş olması gerektiği anlamına geliyordu. Ama ne zaman ve nasıl? Bu ayrıca ilginç başka bir konuyu da gündeme getiriyordu. Eğer Anita sadece hipnozcuyla memnun etmek için (ki ileri sürülen buydu) hayali bir hikâye uyduruyorduyorsa, neden devam etmemiştii? Johnny onu 1930'a getirdiğinde neden aniden boş bir duvara toslamıştı. Eğer gerçekten o tarihten önce öldüyse, Johnny'nin şimdi geriye dönmesi ve şartları bulması gerekiyordu. Ancak bunun, kafasına bazı fikirler sokmamak için oldukça dikkatli bir şekil-

de yapılması gerekiyordu. Düşüncelerini ortaya koymadan, onu tekrar 1927 yılına geri döndürdü.

J: *Sene 1927. Şimdi ne yapıyorsun?*

A: Arabamda gidiyorum. (Görünüşe göre June'un yaşamına dönmüştü.)

J: *Nereye gidiyorsun?*

A: Sadece sürüyorum, gidebildiğim kadar hızlı... Çok sinirliyim. (Sesi öyle geliyordu.)

J: *Neden sinirlisin?*

A: Al'ı göremedim. Telefona çıkmıyor. Tam üç gün oldu. Bir işle ilgili meşgul olduğunu söyledi.

J: *Belki şehir dışına çıkmıştır.*

A: (Alaycı bir şekilde) Bu hikâyeyi çok duyuyorum.

J: *Nerede kullanıyorsun?*

A: Bir caddede, dışarıdaki kırsal alanda.

J: *Ve ne kadar hızlı gidiyorsun?*

A: Ah, oldukça hızlı gidiyorum, neredeyse 50 km. hızla.

J: *Şimdi kaç yaşındasın? 1927 yılı mı? 50 yaş civarında mısın?*

A: Oldukça yakın. *İtiraf edeceğimden* daha yakın. Saçını boyasan bile kırıxıklıkları kapatamıyorsun. Saçını boyuyorsun ama kırıxıklıklar gösteriyor. (Sesi oldukça mutsuz geliyordu.)

J: *Neden? Birkaç kırıxıklığın olmaya mı başladı?*

A: Evet. Artık güzel değilim. Eskiden güzeldim ve artık değilim. Buruşuk ve yaşlı. Sadece işe yaramaz. Hiçbir şey hiçbir zaman bir işe yaramadı. (Sesi çok üzgün geliyordu.)

J: *Yani, çok eğleniyordun. Gerçekten yaşıyordun.*

A: Evet. Ama hiçbir şey yapmadım. Hiç kimse için hiçbir şey yapmadım. Anneme biraz para gönderebilirdim. O parayı kullanabilirdi... Hepsini kendime harcadım.

J: *Hâlâ o yolda araba mı kullanıyorsun?*

A: (Bunalımlı bir şekilde) Hayır, göl kenarında durdum. Neredeyse karanlık olacak ama tam olarak değil. Bu akşam farklı.

J: *Nasıl farklı?*

A: (Çok üzgün) Atlamak istiyorum ama korkuyorum... Su-ya yakınım. Ona bakıyorum.

1920'lerin sonlarında bir yerlerde ölmüş olması gerektiğini biliyorduk. İntihar mı etmişti? Johnny, bunu aklına getirmekten korkması nedeniyle bu soruyu ona doğrudan soramıyordu. Bu nedenle onu konuşturmaya devam edip, kendi hikâyesini bizim etkimiz olmadan anlatmasını sağlamaya karar verdi.

J: *Yılın hangi zamanındayız?*

A: İlkbaharın sonu. Leylaklar görüyorum ve her yerde çalılar var. (Uzun bir duraksama) Eve gitmek istiyorum ama orada kimse yok... Tamamen kendi kendimleyim... Yalnız olmak hiç eğlenceli değil... Sadece bazı zamanlar Al'ı görüyorum.

J: *Eminim eve geri döner ve Al'e bir telefon edersen, orada olacaktır.*

A: (Sesi bir fısıltı gibiydi) Sanmıyorum. Bana iyi davranıyor çünkü konuşmamı istemiyor. Konuşmayacağımı biliyor. Onu sevdiğimi biliyor.

Ne olduğunu anlatmayacakmış gibi duruyordu. Johnny konuyu zorlamak istemedi ve dolayısıyla ne olduğunu bulabilmek için devam etmek zorunda kalacaktı. Bunu takip eden seanslarda, bunu düşünmek için çok fazla karamsar olmuş olması gerekse de, o karanlık gecede göl kenarında kendini öldürmediği ortaya çıkmıştı.

Bir sonraki kısımda, çıkmış olduğu bir yolculuktan bahsediyordu. Aralarında bir ay olan iki farklı durumda, aynı gezi-den bahsediyordu, dolayısıyla önemli olan aynı gerçekleri içer-

diklerinden dolayı bu ikisini birleştirdim. June açık bir şekilde hastaydı ve hayatının sonuna yaklaşıyor gibi görünüyordu.

Johnny onu 1920'li yılların sonuna geri döndürdü. Kötü ve bitkin bir şekilde öksürmeye başladığında saymayı ancak bittirmişti. Öksürmesi durduğunda Johnny devam etti.

J: *Nasıl hissediyorsun June?*

A: (Kararsız bir şekilde) Yorgun hissediyorum. Daha iyi hissetmeye çalışıyorum.

J: *Sorun ne gibi duruyor?*

A: Sanırım sadece üşüttüm. Rahat nefes alamıyorum. Hastayım... Bir haftadan fazla süredir. Yaklaşık bir hafta önce. Buraya asla geri gelemeyeceğimi düşünmüştüm.

J: *Neredeydin?*

A: Ah, Al ile birlikte bir geziye çıkmıştık. New York'a gidecektik ama asla gidemedik. Detroit'te durduk.

Belli bir şekilde June yolculuk sırasında hastalanmıştı ve tüm yolu gidememelerinin sebebi buydu.

J: *Detroit? Vay, orası oldukça uzak bir yerde.*

A: Yemin ederim. Chicago'nun yanına yaklaşacak kadar bile iyi değil. Bu şehir gibi değil. Bu şehirden daha çok hoşlanıyorum.

J: *Bu kadar büyük de değil, değil mi?*

A: Bilmiyorum. Boyut olarak oldukça büyük görünüyordu ama Chicago'da olan klâs yok. Asla burayı bırakmak istemem. Devam ettik ve ... biraz iş gibiydi ama pek çok şey aldım ve iyi zaman geçirdim.

J: *Seninle kim geldi?*

A: Ah, bu kız, onun kocası ve Al ile birlikte gittim. Aslında iş için olması gerekiyordu ama biz de onlarla gittik ve böylece erkekler yalnız yolculuk ediyor gibi durmuyordu. Bir de bu kı-

zın... Sanırım kuzeni ya da yeğeniydi... Bizimle birlikte küçük bir kız vardı. Al büyük mutlu bir aileye benzediğimizi söyledi.

Bu dönemde Detroit'te "Mor Çete" olarak bilinen bir çete olduğunu buldum. "İş" gezisinde gibi yakalanmak istememele-
rinin nedeni bu muydu?

J: *Detroit'e gitmek uzun bir yolculuk değil mi?*

A: Arabayla gittik. Evet uzun ... uzun zaman sürüyor, evet. Bir gün için çok uzun yol alıyorsunuz ve çok yoruluyorsunuz.

J: *Diğer kadın senin iyi bir arkadaşın mı yoksa yolculuğun hemen öncesinde mi tanıştınız?*

A: Yani, onu tanıyorum. Eve geliyorlar. Aslında iyi bir arkadaşım değil. İş ve diğer bazı şeyler için buraya çok sık geliyorlar.

J: *Burada çok arkadaşın var mı?*

A: Şey, Al insanlarla çok yakınlaşmamdan hoşlanmıyor. İnsanlarla görüşüyorum. İnsanları buraya çok sık getiriyor. Kimseyle çok yakınlaşmıyorum.

J: *Yani, çoğunlukla Al'in iş arkadaşları mı demek istiyorsun?*

A: Evet ve onların kız arkadaşları. Ne dediğine dikkat etmen gerekiyor, onlara bile.

Yine şiddetli bir şekilde öksürmeye başladı.

A: Bu soğuk algınlığını atlatamıyorum gibi görünüyor. Sanırım ciğerlerim biraz zayıf. Bazen zorlukla nefes alıyorum.

J: *Güneş ışığı oldukça yardımcı olacaktır diye düşünüyorum. Bu ilaç almak kadar iyidir.*

A: Bence daha bile iyi. İlaçlar bazen seni uykulu yapıyorlar. Sadece dinlenmek ve doğal şeyler her zaman daha iyidir.

J: *Doktor seni görmeye geldi mi?*

A: Ah, hastalandığımdan beri iki ya da üç kez.

J: *Söyledikleri şey yanlış mı?*

A: Hiçbir zaman bana söylemiyorlar. Bana iğneler ve bazı ilaçlar veriyorlar. Beni çok uyutuyorlar.

J: *Doktorunun ismi ne? Her zaman seninle ilgilenen tek bir doktorun mu var?*

A: Onu görmüyorum. Başka bir doktordan beni görmesini istedi, sorunun ne olduğunu anlaması için. Onun kendisinden daha çok şey bileceğini söyledi.

J: *Ah, değişik doktorların çalıştıkları değişik alanlar vardır. Bir doktor soğuk algınlıkları hakkında daha çok şey bilir, bir başka doktor kırık kollar hakkında daha çok şey bilir.*

A: Bu doktor o kadar da akıllı değil.

J: *Değil mi?*

A: Hayır, değil! Benim Chicago'dan ayrılacağımı düşünüyorum. Hem de hiç akıllı değil. Buradan ayrılmıyorum. Evet, sıcak ve kuru bir iklim dedi. Ona sıcak, kuru bir çiftlikte olduğumu söyledim. Bana küçücük bir faydası bile olmadı. Burada olmayı seviyorum.

J: *Doktorun adı ne?*

A: Şey, sanırım adı Brownlee.

J: *Ona gitmeyeceğimden emin olacağım o zaman.*

A: Hayır, gitme! Herkesi Arizona'ya göndermeye çalışıyor.

J: *Arizona? O nerede?*

A: Ancak Tanrı bilir. Dünyanın öbür ucunda diye tahmin ediyorum. Ona doğrudan sordum, Chicago'da mı diye. O da bana güldü ve hayır dedi. Ve Al da; "Unut gitsin, buradan gitmez." dedi.

J: *Sıcak, kuru bir iklim. Düzenli gittiğin doktor bu konuda ne söylüyor?*

A: Yani, bana bu adam ne derse yapmamı söylüyor. Ona, ortaklığınız mı var diye sordum. Arizona'da arsa satıyor olmalı. Bu kız Chicago'da kalıyor. Burayı seviyorum.

J: *Düzenli gittiğin doktorun ismi ne?*

A: Ah, onun adı Lipscomb.

Sonrasında, Chicago'daki Amerika Tıp Derneği'ne yazdım. Onlara 1920'lerin son dönemlerinde bu iki isimden herhangi birinin Chicago'da çalışıp çalışmadığını sordum. Bana geri yazdılar ve şunu söylediler; "James W. Lipscomb, 25 Nisan 1936 tarihinde Chicago'da öldü." Brownlee'nin kimliğini saptayamamışlardı. Lipscomb'un ölüm yılı ve isminin sık rastlanır bir isim olmaması, söz konusu olan tarihte, büyük ihtimalle Chicago'da doktorluk yaptığını gösteriyordu. Brownlee'nin kimliğinin belirlenememesi çok garip değildi, çünkü o kendi alanında bir uzman gibi duruyordu ve herhangi bir yerden geliyor olabilirdi. Ayrıca, onun isminden emin değildi. Bunun gibi bir şeyi doğrulamaya çalışmak gibi zor bir şeye başladığınızda, kontrol edebildiğiniz küçük bir bilgi bile kumun içinde pırlanta bulmak gibidir. Soy ağaçlarını araştırmaya çalışan herhangi birine sorabilirsiniz.

J: *Lipscomb. O iyi bir doktor mu?*

A: Yani, bu adamı buraya getirene kadar öyle olduğunu düşünüyordum. Onların ikisine de inanmıyorum. Soğuk havanın bana zarar verdiğini söylüyor. Ben soğuk havayı severim.

J: *Sorun boğazında mı?*

A: Sadece eskisi gibi nefes alamıyorum ve çok öksürüyorum.

J: *Ama bütün göğsün acıyor, öyle mi diyorsun?*

A: Öksürdüğüm zaman acıyor.

J: *Peki, dışarıda hava soğuk ve rutubetli mi?*

A: Yani, göl kenarında yaşıyoruz, sanırım çoğunlukla rutubetlidir; öyle diyorlar. Bana hiç rutubetli gibi gelmedi. Benim hoşuma gidiyor.

J: *Hangi aydayız?*

A: Aralık ayındayız.

J: *Yerlerde hiç kar var mı?*

A: Küçük kayıklarda biraz.

J: *Muhtemelen bunun öksürüğüne ve nefes almana pek faydası dokunmuyordur.*

A: Daha önce hiç zararlı gibi değildi... (Şüphelenmeye başladı) Sen bir doktor değilsin, değil mi?

J: *Hayır... Ama o adamın ismini hatırlayacağım, Arizona'da arsa satmaya çalışan adamın.*

A: Lanet ahmak!

Beşinci Bölüm

June/Carol'un Ölümü

June'un sağlığının oldukça kötüye gittiği çok belliydi, ancak mizah anlayışını sonuna kadar korudu. Diğer iki kısım, June'un 1927 yılının tüm Temmuz ayı boyunca yatakta yatacak kadar hasta olduğunu doğruluyordu. Bunlar esas olarak, buradaki bilgilerin aynılarını içeriyorlardı.

J: 27 Temmuz 1927'deyiz. *Şu anda ne yapıyorsun?*

A: (Sesi neredeyse bir fısıltı halinde çıkıyordu.) Yatakta-yım.

J: *Kendini nasıl hissediyorsun? Üşüttün mü?*

A: Hayır, sadece hastayım ... yorgun. Çok zayıfım.

J: *Doktor seni görmeye geldi mi?*

A: Her gün geliyor. Bana iğne yapıyor.

J: *Ne zaman iyileşeceğini söylüyor?*

A: Bana artık her gün iyileşebileceğimi söylüyor ... ama her gün kendimi daha güçsüz hissediyorum.

J: *Sorununun ne olduğunu biliyor mu?*

A: Hayır, bilmediğini söylüyor. Ama ... bana sorunun yaşam olduğunu söylüyor. Bunu hayal edebiliyor musun! Ona 40 yaşında olduğumu söyledim ve bana sadece güldü. Sanki doğrusunu biliyormuş gibi. Al her gün beni görmeye geliyor. Bana çiçekler getiriyor. Evlenmediğimiz için üzgün olduğunu söyledi.

J: *Hâlâ karısı ile evli mi?*

A: Evet. Onu asla terk edemedi ve ondan boşanamadı. Yapamadı işte. Yapmak istedi ama sadece yapamadı.

Johnny onu bir gün ileriye, 28 Temmuz tarihine götürdü ve tepkisinden şaşkınlığa düştü.

J: 28 Temmuz 1927 tarihindeyiz. Ne yapıyorsun?

A: Yeniden özgürüm!

J: Özgür? Neredesin?

A: Uçuyorum ve bekliyorum. Evde bekliyorum.

J: Evde ne görüyorsun?

A: Her şeyi görüyorum ve Al'i. Ağlıyor.

J: Sen de orada mısın?

A: Orada yataktayım. Kendime bakıyorum.

J: Ah! Nasıl görüyorsun?

A: (Duygusuz bir şekilde) Sanırım diğer cesetler nasıl görünüyorsa öyle görünüyorum.

J: (Şok olarak) Yani... Ölü olduğunu mu söylüyorsun?

A: Evet.

Bunu beklemiyorduk. Ölüm anına geri döndürüldüğünde ne olmasını beklediğimizi gerçekten bilmiyorum. Ancak bizimle June/Carol'un hayatı boyunca konuştuğu şekilde konuşuyordu. Kişiliği kesinlikle bozulmamıştı ve hiç farklı görünmüyordu. Yine de sorularını nasıl şekillendireceğini düşünmek Johnny için zordu. Ölü bir kişiyle nasıl konuştunuz?

J: Neden öldün?

A: Kalbim ... ve kan. Kan kusarak boğuldum. Konuştuğumu ve devamlı öksürdüğümü hatırlıyorum. Al ağladı, doktor yapabileceği her şeyi yaptı ama sadece öldüm. Ve kendimi görebiliyorum.

Bu Johnny'yi o kadar rahatsız etti ki, bir başka sahneye ilerlemenin daha iyi olacağını düşündü. Bu kadar ürkütücü bir bilgiyi özümseyene kadar objektif bir yaklaşımı devam ettireme-

yecekti. Ancak onu 1920'lerin sonlarına doğru olan döneme her götürdüğünde, bu “ölü” ya da ruh durumuna geri dönüyordu. Sonunda durumla başa çıkmayı öğrendik ve objektif sorular düşündük. Öldükten sonra bir kişiye ne sorabilirsiniz? Şok etkisini yitirdikten sonra, bunun ulaşılabilir bir bilgi servetine açıldığını fark ettik. Reenkarnasyonun içine doğru yaşadığımız deneyimin, Batı'da bu konu ile baş etmemiz konusunda bize yardım edebilecek kitapların ortaya çıkmasından önce gerçekleştiği unutulmamalıdır. Sanırım işlerin bu hale gelmesinden korkup, Anita ile çalışmamıza son verebilirdik ancak merakımız çok büyüktü.

Diğer seanslardan:

A: Bir mezarlıktayım. Hayır, bu bir mezarlık değil. Burada benimle birlikte sadece birkaç kişi var bir aile mezarlığı. Kendimi görebiliyorum ama gömülmüşüm.

J: *Diğer kişileri görebiliyor musun?*

A: Hayır ama burada olduklarını biliyorum. Onların bazılarıyla konuşuyorum. Al'ın karısı hakkında konuştuk. Benim buraya gömülmemi istemedi. Ona karşı yapılan tüm hakaretler arasında bunun en kötüsü olduğunu söyledi. *Onun* aile mezarlığındayım.

J: *Peki, kimlerle konuşuyorsun?*

A: Şey, Al'ın annesi. Onun annesi olduğunu düşünüyorum. Benim olduğumdan daha uzun süredir ölü. Bana korkmamamı söyledi. Bu mezarlık ... Al'ın annesinin topraklarının üzerinde. Ev artık satılmış ama bu alanı burada mezarlık için tutmuşlar. Kimsenin rahatsız etmesini istememişler.

J: *Orada Chicago'da mı?*

A: Ah, hayır. Oldukça uzakta, kırsal alanda. Birkaç kilometre. Çok komikti çünkü orada kalacağımı düşünüyordum ve ilk başlarda korkmuştum. Ve onun annesi benimle konuşmaya

başladı ve bunların nasıl olduğu ve nasıl korkmamam gerektiği hakkında bir şeyler anlattı.

J: *Ne olduğumu hatırlıyor musun?*

A: Şey, çok hasta olduğumu ve nefes alamadığımı hatırlıyorum. Sonra aniden hiçbir şey hissedemedim. Ve herkes ağlamaya başladı, ben de orada yatağımın kenarında duruyordum. Orada yatarken kendimi görüyor olmam beni korkuttu. İlk başta çok garipti. Daha sonra, o bedenin yanında kaldım. Öyle yapmam gerektiğini düşündüm. Onu bırakıp gidebileceğimi bilmiyordum.

J: *Al'in annesini ilk o zaman mı gördün?*

A: Evet. Onu mezarlıkta gördüm. O bedenin içinde olmak zorunda olduğumdan korkuyordum ve gömülmek istemiyordum. İlk başlarda müthiş korkuyordum. Bana mezarlıkta kalmak zorunda olmadığımı söyledi. İstedğim her yere gidebilirim. İstedğim her şeyi yapabilirim. Bana daha sonra yapmam gereken şeyler olduğunu söylediler ama şimdilik bana hiçbir şey söylenmedi.

J: *Bunu sana o mu söyledi?*

A: Evet, bana bunları anlattı. Benimle uzun süre konuştu.

J: *Şimdi orada mı?*

A: Hayır, bir yerlere gitti. Nereye olduğunu sordum ve o da anlatmaya çalıştı. Ama ben anlamadım.

J: *Sana ne söyledi?*

A: Bazen bir şeyler yapmak için bir yerlere gitmen gerektiğini söylediklerini ve oraya gidip yaptığını söyledi. Ona ya yapmak istemezsem diye sordum. O da güldü ve yapmak isteyeceğimi söyledi. Bana bir şey yapmamı söyleyen kimse olmadı uzun zamandır. Bunun hakkında bir şey bilmiyorum.

J: *Mezarlıkta olduğunu söylemiştin. Bedeninin nereye gömüldüğünü görebiliyor musun?*

A: Evet bir haç var.

J: *Bu haç üzerinde yazılı olan bir şeyler var mı?*

A: Adım. Ve “sevgilim burada yatıyor” yazıyor. Ve “28 Temmuz 1927.”

J: *Üzerinde başka bir şey yazıyor mu?*

A: O kadar. Ve adım: June Gagiliano.

J: *Gagiliano? Sen ve Al hiçbir zaman evlenmediniz sanıyor-dum?*

A: Beni seviyordu ama benimle evlenemedi.

J: *Ama mezar taşının üzerinde sana ismini vermiş.*

A: Evet... Ölmeden önce yapacağını söyledi. Bunun son hediyesi olduğunu söyledi.

Al'in karısının kızgın olması şaşırtıcı değildi. June sadece aile mezarlığına gömülmekle kalmamış, aynı zamanda onun ismini de almıştı.

Bir başka seansta:

J: *Ne yapıyorsun June?*

A: Bu avluda oturuyorum. Bu ev benimdi.

J: *Bu ev senin miydi?*

A: Evet, bu evde kalabilmeyi isterdim.

J: *Bu evde kalamaz mısın?*

A: Hayır. Günün birinde bir yerlere gitmek zorunda kalacağım. Eğer izin verselerdi burada kalırdım. Bu ev benim için bir saraydı.

J: *Biri sana gitmen gerektiğini söyledi mi?*

A: Evlerde kalmamalı, insanları korkutmamalı ya da buna benzer şeyler yapmamalısın.

J: *Bunu sana kim söyledi?*

A: Al'in annesi.

J: *Şu anda senin evinde neler oluyor?*

A: Eşyalarımı topluyorlar.

J: *Kim?*

A: Al. Eşyalarım başka kimsenin dokunmasına izin vermiyor.

J: *Onlarla ne yapacak?*

A: Bilmiyorum. Birilerine verir diye tahmin ediyorum. Sanırım bazılarını her zaman saklayacak. Her şeyi sandıklara ve kutulara koyuyor.

J: *Belki onları kendi evine götürecektir.*

A: Bilmiyorum. Konuşup duruyor. Onu duyabildiğimi bilmiyor. Bana beni sevdiğini söylüyor. Bana başka hiç kimsenin hiçbir zaman bir anlamı olmadığını söylüyor. Beni geri istiyor. Ben gerçekten geri dönmek istemiyorum ama.

J: *İstemiyor musun? Oradaki hayatını sevdiğini sanıyordum.*

A: Seviyordum. Ama üzülmemek daha iyi. Burada olmak. O da günün birinde burada olacak. Herkes buraya gelir.

J: *Buraya gelmekten bahsediyorsun. Burası dediğin yer neresi? Burada avludasın.*

A: Bu dünyaya. Herkes ölür ve ruhları yeniden özgür kalır. Henüz her şeyi bilmiyorum. Daha fazla şey öğrenmem lazım. Ama burada olmak güzel bir duygu.

J: *Peki nereden geliyorsun?*

A: Hiçbir yerden gelmiyorum. Sadece mekânlar arasında gidip geliyorum.

J: *Peki şu an içinde olduğun dünya nasıl bir yer? Sıcak mı?*

A: Yok hayır.

J: *Soğuk mu?*

A: Hayır, olması gerektiği gibi.

J: *Peki etrafta nasıl geziyorsun? Havada mı yüzüyorsun ya da...*

A: Sadece nerede olmak istediğime karar veriyorum ve oradayım. Sanki büyüyle hareket ediyormuşsun gibi. Anlamıyorum; sadece yapıyorum. Her şeyi anlayacakmışım, öyle söylüyorlar.

J: *Hızlı mı hareket ediyorsun?*

A: Ah evet. Ama eğer istersen yavaş da gidebilirsin.

Bir başka seansta:

J: *Ne yapıyorsun?*

A: Al'ın gelmesini bekliyorum.

J: *Neredesin?*

A: Burada oturuyorum, mezarlıkta bekliyorum.

J: *Al yakında burada olacak mı?*

A: Uzun sürmeyecek diye düşünüyorum. Uzun sürmemeli.

J: *Zamanı nasıl biliyorsun?*

A: Ah, bir şekilde tahmin edebiliyorsun. Öylesine bildiğin bir şey. Eskiden olduğu gibi değil, her şeyi zamanında yapman gereken zaman gibi.

J: *Yani, Al çok yakında burada olacak mı diyorsun?*

A: Sene bitmeden önce.

J: *Burada olacağını nasıl biliyorsun?*

A: Bana annesi söyledi. Ayrıca onu görmeye gittiğimde anlayabiliyorum.

J: *Nasıl anlıyorsun?*

A: Sadece ona bakıyorum ve anlıyorum.

J: *Yani bir insana bakarak, onun kısa süre içinde burada seninle olacağını bildiğini mi söylüyorsun?*

A: Evet, hissedebiliyorum.

J: *Bana bu hissi ya da seni nasıl etkilediğini anlatabilir misin?*

A: Senin anlamayı nasıl sağlarım bilmiyorum. Birine sadece bakıyorsun ve hissediyorsun, aynı adını ve hakkında bilinecek her şeyi bildiğin gibi. Hatta bundan bile fazlası. Boyunun ne kadar uzun olduğunu, saçlarının ne renk olduğunu ve ne zaman seninle birlikte olacağını bilmen gibi. Geçmişte olan her şeyi söyleyebilirsin ve ... her şeyi.

J: *Geçmişlerini de görebildiğini mi söylüyorsun?*

A: Bazen, evet. Al hakkında çok fazla şey söyleyebilirim, onu tanıdığım onca yıllar boyunca bildiğimden daha fazla şey. Çünkü önceden bana bir şey söylediği zaman, ya ona inanmak ve merak etmek zorundaydım ya da doğru olmadığını düşünüp merak etmek zorundaydım. Artık sadece ona bakıyorum ve biliyorum.

J: *Al hakkında daha önceden bilmediğin ama şimdi öğrendiğin şeylerden bahset bana.*

A: Şey, eskiden bana her zaman beni ne kadar sevdiğini söylerdi ama bazen çok nefret dolu oluyordu. Hiçbir zaman gerçekten seviyor mu sevmiyor mu bilmedim Artık, beni her zaman çok sevdiğini biliyorum. Bazen onu görmediğim zamanlarda, nerede olduğunu, başka bir kız arkadaşı olup olmadığını merak ederdim. Ama şimdi ona baktığımda, bu şeyler, sadece biliyorum. Benden başka kimseyi gerçekten sevmedi.

J: *Ama evliydi ve çocukları vardı.*

A: Evet, evet. Ama onunla mutlu değildi. Artık onu kıskanmıyorum. Kıskanırdım. Onun benimle evlenmesini istedim ama artık biliyorum...

J: *Al'e bakarak ne tür bir iş yaptığını görebiliyor musun?*

A: Evet, görebiliyorum. (Üzgün bir şekilde) Ah, her türlü kötü işin içinde. Eskiden her zaman bana ona sormamamı söylerdi. Biraz biliyordum ama kötü bir şey bilmek istemiyordum. (Neredeyse ağlayarak) Dolayısıyla sadece bunun hakkında düşünmedim. Öğrendiğim zaman ise çok incinmiştim. Onun bundan kurtulabileceğini düşünmüyorum. Her şey bitmeden önce onu öldürecekler.

J: *Ne yapıyor?*

A: Şey, yapmaması gereken şeyleri yapıyor. Doğru olmayan pek çok şeyden sorumlu. Kadınları oradan buraya taşıyor.

J: *Oradan buraya nereye?*

A: Değişik şehirler, değişik eyaletler. Onlara “beyaz köle” diyorlar.

J: *Yaptığı bu şeyler neler?*

A: Sonra şu beyaz tozu satın alıyor. Artık onu bunu yaparken görebiliyorum. İçine şeker ve başka bazı şeyler karıştırıyorlar ve satıyorlar. Küçük zarflara koyuyorlar ve satıyorlar.

J: *Yaptığı başka şeyler var mı?*

A: Yani, isteyen insanlara silah veriyorlar. Hatta insanları bile öldürttü. Kendisinin kimseyi öldürdüğünü düşünmüyorum ama insanları öldürttü.

J: *Bunu yaptırmak için başka bir adamı mı var?*

A: Ah, onun için çalışan pek çok delikanlı var.

J: *O liderleri mi?*

A: Önemli adamlardan biri. Önünde çok fazla kişi yok.

J: *Onun patronu olan biri var mı?*

A: Ondan daha yukarda olan iki kişi var.

J: *Onlar kim?*

A: Onunla konuşurken gördüğüm biri var. O bir başka bölgeden sorumlu, onlar patron hakkında konuşuyorlardı. Onlardan çok yukarıda olan biri var ve ona asla ulaşamayacaklar. Onların onun kim olduğunu ya da dahil olup olmadığını hiçbir zaman bileceklerini sanmıyorum.

J: *Ama sen kim olduğunu bilmiyorsun?*

A: O en yukarıdaki kişiyi bilmiyorum. İlk fark ettiğimde korkmuştum. Bulmaya çok fazla çalışmadım. Onunla ilgili böyle şeyleri bilmekten nefret ediyordum ama Frank’le çalıştığını biliyorum.

J: *Frank? O patron mu?*

A: Evet o.

J: *O kimsenin ona dokunamayacağı kadar yukarda olan kişi mi?*

A: Hayır. Frank sadece... Onu ele geçirdikleri zaman en yukarıdaki adamı ele geçirdiklerini sanacaklar.

J: *Tam ismini biliyor musun?*

A: Şey, eskiden onu tanırdım, o zamanlar onun patron olduğunu bilmiyordum. Ama Al'ı görmeye gittiğimde anladım. Adını ve her şeyi o zaman anladım. Daha önce bilmiyordum.

Johnny ve ben tam anlamıyla nefeslerimizi tutuyorduk. Doğrulanabilecek bir şey bulabilecek miydik?

J: *Soyadı neydi?*

A: Nitti.

J: *Nitti. Frank Nitti. Onu iyi tanıyor muydun?*

A: Ah, onu görmüştüm. Onu çok gördüm. Çok akıllı olduğunu düşünmüyordum. Bu çok komik değil mi?

J: *Ve o Al'ın üzerindeki patronmuş?*

A: Evet, ben Al'ın onun patronu olduğunu sanıyordum. Hiç kimse Frank'in ne yaptığını tam olarak bilmiyordu. Al her zaman onun sinirli olduğunu söylerdi. Soru sorma. Ne derse desin, onunla aynı fikirde olduğunu söyle ve öyle düşünüyormuş gibi davran.

Sonunda, gerçek bir kişinin adını öğrenmiştik. Gürleyen yirmiler, Al Capone ve Frank Nitti hikâyelerine aşına olan herkes, onların kötülükleriyle ün salmış şöhretlerini bilir. Onlar bu göz alıcı dönemin en çok tanınan kişilerindendir. Ama onun çetesiyle herhangi bir bilgi bulmaya *çalışın* bakalım! Chicago *Tribünü* Gazetesi ve Chicago Polis Departmanı bana hiç yardımcı olamadılar.

Chicago *Tribünü*, yaşamış olduğunu bildiğimiz Frank Nitti hakkında herhangi bir bilgi veremedi. Yazdıkları cevapta şunu söylediler; "Chicago'nun eski suçlu tarihi hakkındaki sorularınız ile ilgili size bilgi vermek konusunda çok yardımcı olamadığımız için üzgünüz. Bu dönemle ilgili makale dosyalarımız sadece parçalar halinde ve araştırmanızla ilgili söz konusu şahıslar, yani Frank Nitti ve çetesi hakkında hiçbir şey bulamadık."

Chicago Polis Departmanı da bir çıkmaz sokaktı. Mektubuma cevap bile vermediler. En iyi bilgi kaynağı, Arkansas Üniversite Kütüphanesi'nde bulduğum eski bir kitap oldu. 1929 yılında basılmıştı ve nadir bir parça olarak kabul ediliyordu. Kitap, John Landesco tarafından yazılmış olan *Chicago'da Örgütlü Suçlar* idi. "Uygulayıcı" (kiralık katil) olarak da bilinen Frank Nitti, sözü geçen ikinci kişiydi ve Al Capone'nin kartelinde işlerin yöneticisiydi. Haraçların çoğunu idare ediyordu. Onun adına çalışmış olabilecek kişiler ile ilgili bilgi bulmak imkânsızdı. Landesco, o zamanlar polis departmanı içinde kayıtların tutulması sisteminin henüz çok ilkel bir aşamada olduğunu söylemişti. Parmak izleri alınıyordu, ancak eğer o kişinin bir kaydı yoksa bunlar kayıt altına alınmıyor ve atılıyordu. Kayıtlar son derece eksikti ve çete liderlerinin ya hiç kayıtları yoktu ya da çok yetersizdi. O zamanlara ait gazeteler (ki mikrofilme yerleştirmiştim) neler olduğu hakkında kayıtlardan daha fazla şey anlatıyordu.

Aynı zamanda, bizim için yabancı olsa da Gagiliano ismi Chicago'da oldukça yaygındı. Dolayısıyla polis kayıtlarında araştırma yapmak, samanlıkta iğne aramaya ve bir şey bulabileceğini umut etmeye benziyordu. Bu ayrıca çok fazla zaman alan bir şeydi. Ayrıca June, Al'ın kimsenin gerçek ismini bilmesini istemediğini söylemişti. Ailesini korumak amacıyla çete içerisinde başka bir isim kullanıyor olabilirdi.

Bu şartlar altında, bu dönemle ilgili olarak yapılacak herhangi bir araştırma son derece zordu. Olayların çok yakın geçmişte olmasından dolayı, yüzeyde işler bu şekilde yürümez gibi görünüyordu. Bu engeller ortaya çıkmaya başladığında hayal kırıklığına uğramıştık.

Bir başka seans sırasında, Anita'ya nerede olduğu soruldu.

A: Mekânlar arasında geziyorum. Sadece bana söyleneni yapıyorum ... öğreniyorum. Bazen eski evime geri gidiyorum

ama artık orada yaşayan başka insanlar var ve artık o kadar da hoş değil. Ona iyi bakmıyorlar. Beyaz duvarlarımın kirlenmesine izin veriyorlar. Boyanmaya ihtiyacı var. Onları görmekten hoşlanmıyorum. Mobilyalarımın yerlerini değiştiriyorlar. Eşyaları oradan oraya taşıyorlar. Bundan hoşlanmıyorum ve bu yüzden oraya o kadar sık gitmiyorum.

J: *Çoğunlukla nerede kalıyorsun?*

A: Al ile. Bu evde.

J: *Seni görebildiğini düşünüyor musun?*

A: Onunla konuşuyorum ama beni duymuyor. Çok ağlıyor. O da yaşılanıyor. Onu eskiden sevdiğim gibi sevmiyorum ama kendimi yakın hissediyorum.

J: *Onu sevmiyor musun?*

A: O zamanlar sevdiğim gibi değil. Çok daha yakın hissediyorum.

J: *Sence o ölene kadar burada bekleyecek misin?*

A: Hayır. Onun nasıl öleceğini biliyorum. Bunu görmek istemiyorum.

J: *Bunu nasıl biliyorsun?*

A: Bunu görebiliyorum. (Üzgün) Görebiliyorum. Eğer yoğunlaşırsan bir şeyler görebilirsin.

J: *Al nasıl ölecek?*

A: Onu öldürecekler. Polis onu vuracak. Uzun zamandır onu izliyorlar. Ve en sonunda onu öldürecekler.

J: *Onu hangi yılda vuracaklar?*

A: Şu andan çok sonra değil. Bu sene bitmeden vuracaklar.

J: *Yoğunlaşıp ileriye görerek kendinin ne yapacağını da görebiliyor musun?*

A: (Uzun bir duraksama) Bir süre burada kalacağım. Al ile konuşmam gerek. Ona her şeyi anladığımı söylemem gerek. Sonra sadece gideceğim.

J: *Nereye gideceğini düşünüyorsun?*

A: Bilmiyorum. Öldüğüm zaman cehenneme gideceğimi düşünürdüm ama gitmedim. Yanmıyorum!

J: *Cenneti gördün mü?*

A: Hayır. Al'ın annesi ile bu konuda konuştuk. O da henüz oraya gitmemiş. Biz bir şekilde etrafa bakıyor ve bazı şeyler görüyoruz.

J: *Binaları görebiliyorsunuz. Onları siz hayattayken olduğu gibi mi görüyorsunuz?*

A: Evet. Binaların arasından geçerek yürüyebiliyorum. Konuşabiliyorum, çığlık atabiliyorum ve beni duyamıyorlar. Kimse beni duyamıyor. Eğer yoğunlaşırlarsa, beni duyabilirler. Sadece yoğunlaşırsalar herkes ruhları duyabilir. Bazı insanlar ruhlardan korkuyorlar. Sizi uyarmaya çalışırlar ama size zarar vermezler. Al ile konuşuyorum ve ona şunu söylüyorum; “Bu akşam oraya gitme! Oraya gitme. Oraya gitme! Polis izliyor.”

J: *Nereye gidiyor?*

A: Bir şeyler ürettikleri o yere gidiyor.

J: *Viski?*

A: Her tür şey. Oraya gidiyor ve yönetiyor. Onlara bunları nereye götürmeleri gerektiğini söylüyor. Polis uzun zamandır onu izliyor. Onlara gerçekten kötü bir baskın yapacaklar.

Eski gazete dosyalarına göre, baskın 1929 yılında 3,000 kadar kişinin bir günde tutuklanmasıyla başladı. Gazetelerin, polislerin isimlerini ve her birinin kaç tane çete üyesini öldürdüğünü yazdığı 1930 yılında da devam etti. Emniyet Müdürü'ne, kendisine ve “öldüren polisler” olan ekiplerine ihtiyaç duyacakları kadar yardım sağlanacağı söylenmişti. Çete üyelerinin isimleri duyurulmuyordu çünkü tutuklanan ya da öldürülen çok fazla isim vardı. Al'ın ölümünün de bu dönemde gerçekleştiğini varsaymak mantıklıydı.

J: *Etrafta kalıp onun öldürüldüğünü izlemeyeceksin, öyle mi?*

A: Onun öldüğünü görmek istemiyorum.

J: *Ama onunla konuşmak istediğini söylemiştin.*

A: Gömüldüğü zaman konuşacağız. Gerçekleşeceği yere gitmeyeceğim. Tam burada kalacağım ve onu bekleyeceğim.

J: *Burada aile mezarlığına mı gömülecek?*

A: Evet. Onu tam şuraya koyacaklar. Karısı çok sinirli. Onun benim yakınlarımda olmasını istemiyor.

J: *Karısının ne zaman öleceğini görebiliyor musun?*

A: Biraz daha yaşayacak. Torunlarını görecek kadar yaşayacak. Şimdi tüm oğulları evlendi ve torunları olacak.

J: *Öldükten sonra Al'ı görüyor musun?*

A: Ruhunu görüyorum. Konuşuyoruz.

J: *Al'ın annesi de orda mı?*

A: Bizimle konuştu. Yaşadığı zamanlarda beni sevdiğini biliyor. Ruhlarımız yakındı. Ama uzun zaman birlikte kalamayacağız. Başka bir yere gitmem gerekecek gibi görünüyor.

J: *Gitmek zorunda mısın?*

A: Sana ihtiyaçları olduğunda seni çağırıyorlar.

J: *Seni kim çağırıyor?*

A: Beni çağıran bu ses var. Beni uzaklara çağırıyor.

J: *Peki nereye gideceksin?*

A: Bilmiyorum... Takip et, süzül ve takip et. Al çoktan çağırıldı. Onun için bekledim. O gidiyor. Gidiyor... (Duraksama) Bu kadın var. Yardım için dua edip duruyor.

J: *Hangi kadın?*

A: Bilmiyorum. Oraya gidiyorum ama bundan hoşlanmıyorum. Missouri'de. Bu kadın çiftlikten uzağa taşınmış. O da çiftlikten hoşlanmıyor. Belki de bu yüzden ona yardım etmem gerekiyor. Ama o biraz kafasız. Onunla konuşuyorum ama o beni dinlemiyor. Eğer ben ses çıkarırsam bu sesleri dinliyor. Bunlara uyarılar diyor.

J: *Ve bu kadın dua ediyor, öyle mi?*

A: “Lütfen, Tanrım bana yardım et. Buna bir kez daha dayanamam.” diyor. Müthiş derece de çok çalışıyor. Bir sürü çocuğu var. (Duraksama) Ah Tanrım, orada kalmak zorunda olmak istemiyorum... Aynı eskiden olduğu gibi. ... Kocası ona kötü davranıyor. Ona gitmesini söylemeye çalıştım ama o gitmeye korkuyor. Bir sürü çocuğu var ve korkuyor.

J: *Ses seni bunun için mi çağırdı, bu kadına gelmen için mi?*

A: Evet. Burada yapmam gereken bir şey var ama ben ne olduğunu bilmiyorum. (Sesi çok acınası çıkıyordu.) Bana söyleyecekler. Biri bana ne yapmam gerektiğini söyleyecek. –O ses! Geriye gitmek zorundayım ve en baştan yine *fakir* olmak zorundayım. (Sesi şaşkın geliyordu.) En baştan başka bir kişi olmak zorundayım!

J: *Sana bunu kim söyledi?*

A: Sadece biliyorum. Sahip olduğum bir hissiyat bu. Bu bedenim içindeyim. Bu kadın benden nefret ediyor ve henüz doğmamışım bile... Büyümeye başlayan kollarım var ... bacaklarım ... bacaklarım olacaklar. Bütün bunları tekrar yaşamak zorundayım. (Bir çeşit boyun eğme içinde.) Tüm bunları daha önce yaşadım ve daha önce ve daha önce. Hepsini tekrar yaşamak zorundayım... Bu seferki kolay olmayacak.

J: *Daha önce bildiklerinden daha zor mu olacak?*

A: Evet. Benden nefret ediyor. Her gün benim ölmem için dua ediyor. Benden nefret ediyor!

J: *Ne kadar büyüksün şu anda?*

A: Neredeyse doğmak üzereyim. Büyüğüm ... bir bebeğe göre, oldukça büyüğüm. (Duraksama) Devamlı oturuyor ve ağlıyor. Beni istemiyor. Ona gerçekten yardım ettiğimi bilmiyor. Kocası onu terk edecekti ama hamile kaldığı zaman gitmedi. Onu hamile halde bırakmadı.

J: *Kaç tane çocuğu var?*

A: Onun sekizinci çocuğu olacağım ama bir tanesi ölmüş. Onunla konuştum. Bana ne olduğunu anlattı. Herkese onun öldüğünü söylemiş ama o ölmemiş. O doğmuş ve o evde tek başınaymış. Erken doğmuş ve o da göbek kordonunu kesmemiş. Ölmesine izin vermiş. Onu öldürmüş! Ondan nefret ediyormuş. Hiç çocuk istemiyormuş.

Anita'nın şu anda yaşamakta olduğu hayata gelişinden bahsettiğı ortaya çıktı. Daha sonra annesi ve babası arasında herhangi bir problem olup olmadığını bilmediğini söyledi. Babası her zaman ona karşı sevgi dolu ve nazik olmuştu, ancak annesi hiçbir zaman ona karşı yakınlık göstermemişti. Çok soğuk bir kadındı. Anita, annesinin daha yaşlı olduğu bir dönemde, menopoza girdikten sonra dünyaya gelmişti ve her zaman Anita'ya kızgınmış gibi görünüyordu. Sonuç olarak, annesine karşı hiçbir duygu beslemeden ama babasını taparcasına seveerek büyümüştü. Pek çok kardeşi vardı ve hepsi kendisinden büyüktü. En genç olan kız kardeşi, Anita doğduğunda bir genç kızdı ve dolayısıyla kardeşleriyle arasında da bir yakınlık yoktu. Aile her zaman Anita doğmadan önce ölen bir erkek çocukları daha olduğunu söylüyordu ama söylenen tek şey buydu. Eğer Anita'nın hipnoz altında hatırladıkları doğru ise, bunu ailesinden kimseye söyleyemeyeceğini biliyordu. Sanırım gerçekten ne olduğunu bilen tek kişi annesiydi. Anita'nın annesi bu deneye başladığımız zamanlarda ölmüştü ve Anita onun vefatından dolayı üzülmemişti. Ancak bu zaten annenize sorabileceğiniz türde bir şey değildi.

J: *Doğdun mu?*

A: Gerçekten çok yakın. Bedeni yorgun. Beni itirmiyor. Doktor ona yardım ediyor. Doktor itmesini sağlıyor ve kasları hareket ediyor. İtiyor ... itiyor.

Bu çok dramatikti. Anita hızlı hızlı solumaya ve nefes almaya çalışmaya başladı. Elleriyle sandalyenin kollarını kavradı ve nefes almaya çalışır gibi kafasını bir yandan bir yana çevirirken, kendisini neredeyse sandalyeden yukarı doğru itti.

A: (Zorlukla nefes aldı.) Nefes almak çok zor ... nefes almak zor. Acele etseler iyi ederler. Boğulacağım.

Endişelenmeye başlamıştım. Bunu izlemek çok zordu. Gerçekten kendisine zarar verebilir miydi? Ama daha sonra düşündüm ki, o *doğmuştu*. Buraya kadar iyi bir şekilde gelebilmişti. Eğer Johnny herhangi bir endişe duyuyorsa da, bunu göstermiyordu. Durum kontrolü altında gibi duruyordu.

J: *Kordon boynuna mı dolandı?*

A: (Nefes almaya çalışıyor ve hızla soluyordu.) Hayır. Nefes alamıyorum. O çok sıkı. Burası sıkı... İyi nefes alamıyorum... İyi ki doktor burada. Kadın beni öldüremeyecek!

Rahatlayarak derin bir nefes aldı ve kendini sandalyeye bıraktı.

J: *Artık nefes alman daha mı kolay?*

A: Artık doğdum. Yani başım dışarıda artık. Bu en zor kısım. (Duraksama) Bir masada yatıyorum. Teyzem beni yıkıyor. Teyze... Lottie onun adı.

Lottie Teyze, Anita'ya, o evde doğduğunda orada olduğunu söylemişti.

J: *Onu görebiliyor musun?*

A: Yüzümden bu perdeyi kaldırdığı zaman görebiliyorum.

Yüzünün üzerinde cenin zarı ile doğan bebeğin psişik yetenekleri olacağına dair yaygın bir halk inanışı olduğuna dikkat çekmek gerek.

A: Güzel bir bebeğim ama kırmızıyım.

J: *Bunun gitmesi birkaç gün alır.*

A: Her şeyi yeniden yaşamak zorundayım.

J: *Bir şeyler hatırlıyor musun? Carol hakkında?*

A: Geçmişte bir yerde onu tanıyordum. Pek çok yanlış şey yaptı. Yanlış şeyler. Bu sefer daha dikkatli olmalıyım. Ve o şeyleri yapmamalıyım. Eğer evlenirsem, evli kalmalıyım. Bir daha asla kaçmayacağım, ne kadar çok istersem isteyeyim. Sanırım geri dönmemin nedeni bu.

J: *Annen sana bir isim verdi mi?*

A: Yani, annem bana bir isim vermek istedi ama babam ona izin vermedi. Babam onun beni asla istemediğini söyledi. Bana isim vermek için hiçbir hakkı olmadığını söyledi.

J: *Baban sana bir isim verecek mi?*

A: Sanırım teyzemi dinleyecek. O Anita'nın güzel bir isim olduğunu söylüyor. Egzotik bir isim ve belki de öyle bir isimle ünlü olurum ya da önemli bir şeyler yaparım. Annem o isimden nefret ediyor. Şu anda nefret ediyor ... ama umurumda değil. Babam doktora söyledi, şimdiden o isim şeyinin üzerinde var... Ve bana Jane ismini verdiler. Anita Jane. (Sır verir gibi) Jane sanki Carol gibi... Bir kez Jane de olmuşum.

Bunu sanki sadece kendisinin bildiği bir sırrı söyler gibi söyledi.

J: *Jane olmuşum derken ne demek istedin?*

A: Çok uzun zaman önce Jane'dim ... ve komik olan ne biliyor musun? Annem bir tartışmayı kazandığını sanıyor ama aslında zaten yeniden Jane olacaktım.

June'un ölümü ve Anita olarak yeniden doğuşunu kapsayan bu seans, heyecan verici iki saat sürmüştü. Duygusal olarak tükenmiş ... bitkin ... ve bırakıp ara vermeye hazırдық. Ancak şimdi bize daha fazlası olduğunu söylüyordu. Jane denilen başka bir karakter olduğunu söylüyordu! Ama bir seans için yeterince şey yaşamıştık ve duyduklarımızı sindirmeye ihtiyacımız vardı. Jane daha sonraki bir zamana kadar beklemek zorundaydı.

Altıncı Bölüm

Jane ile Tanışıyoruz

En son seansın bitişine doğru, Anita'nın gizemli ve şaşırtıcı yorumları, henüz erişemediğimiz yerlerde gizlenmiş çok daha fazla şey olduğuna dair ipuçları veriyordu. Sadece yüzeyi sıyırdığımızı dair umut veriyordu. Şüphelenmeyen bir balık için sallandırılan bir solucan gibiydi ve biz oltaya takılmıştık. Jane kimdi? Bir Jane var mıydı? Bu seansta bunu bulmaya çalışacaktık, ancak Johnny yine de onu etkilemek için soruları belirlerken çok dikkatli olmak zorundaydı. Her zaman Anita'ya hikâyesini kendi kelimeleri ile anlatmasına izin vermeye çalışmıştı. Onu June/Carol'un hayatının öncesinde bir zamana geri döndürdü.

J: Beşe kadar sayacağım ve 1870 yılına geri döneceğiz. (Saydı) Ne yapıyorsun?

A: Sadece akıntıya kapılıp gidiyorum.

J: *Akıntıya kapılıp gitmek? Sıcak mı?*

A: Sadece olması gerektiği gibi.

Bunu söylediği herhangi bir zamanda, yani sıcak ya da soğuk hissetmediğini söylediği zamanlarda, genellikle ruh konumunda olduğunu keşfetmiştik. Bu durum başka bir bölümde daha fazla incelenecek.

J: Herhangi bir şey görebiliyor musun?

A: Daha önce yaşamakta olduğum yeri görüyorum. Yanan büyük evi. Tennessee'de.

J: *Ev hangi şehirde?*

A: Memphis.

J: *Ev nasıl yandı?*

A: Askerler yaktılar.

J: *Neden böyle bir şey yaptılar?*

A: Bilmiyorum. Savaş vardı ve ... yaktıkları zaman ben orada değildim. Ben sadece onları izledim.

Açık bir şekilde ruh halinde olmasından dolayı, Johnny bu hayat hakkında daha fazla şey öğrenebilmek için onu zaman-da geri götürmeye karar verdi. Onu 1860 yılına geri götürdü ve “Neredesin?” diye sordu.

A: Evimdeyim.

J: *Evin nerede?*

A: (Anita’nın sesi belirgin bir güneyli aksanına dönmüş-tü.) Evim Memphis’te.

J: *Peki, ismin ne?*

A: Adım Jane.

Yani bu June/Carol’un ölümünden sonra Anita’nın bah-settiği Jane’di.

J: *Soyadın ne Jane?*

A: İsmim Jane Rockford.

J: *Kaç yaşındasın?*

A: Yakında 18 olacağım.

J: *Evli misin?*

A: Henüz değil. Komşumuzun oğluyla nişanlıyım. Onun ismi Gerald, Gerald Allbee. (Allby?)

J: *Gerald’dan hoşlanıyor musun?*

A: Onu çok seviyorum.

J: *Ne zaman evleneceksiniz?*

A: Önümüzdeki yaz.

J: *Şu anda okula gidiyor musun?*

A: Ah, hayır. Okula gittim. Nasıl bir hanımefendi oluna-
cağını öğrenmek için birkaç sene okula gittim.

J: *Ve koleje de gittin mi?*

A: Hayır, ben hanımefendi olma okuluna gittim. St. Louis
yakınlarında.

J: *Bu okulun adı neydi?*

Johnny kontrol edebileceğimiz bir şeyler arıyordu.

A: Adı... Adı... Whitley? Whittley? Adını hatırlayamıyor
olmam komik. O kadar uzun zaman geçmedi... Evimi çok
özlemiştim. Orası çok daha soğuktu, bilirsiniz. Ve anneciği-
mi özlemiştim.

Daha sonra, Missouri Tarih Toplumu'na mektup yazdım
ve bu isimde bir okulla ilgili herhangi bir bilgi verip vereme-
yeceklerini sordum. Cevapları şuydu; "St. Louis Rehberi'nin
1859 yılına ait olanında, *Okullar ve Papaz Okulları, Özel,*
başlığı altında, Elizabeth Whiting, Locust St. 4. ve 5. madde-
leri arasında bulduk. *Missouri Republican* gazetesinin 1 Ey-
lül 1860 tarihli sayısında aşağıdakilerin yazıldığı bir ilk sayfa
reklamı bulunuyor; 'Mrs. Jewett (Miss. Whiting'in halefi), 3
Eylül pazartesi günü, okulunun ikinci yıllık dönemini başla-
tacaktır...' "

Jane'in gittiği okul olsa da olmasa da, isimlerin ve ilişkili
tarihlerin benzerliği önemli görünüyordu. 1860 yılında okul
el değiştirdiğinde, o mezun olmuş ve evine geri dönmüştü.

Bu tarihin İç Savaş'ın başlamasından önce olduğunu bil-
diğimiz için, Johnny tarihsel veri elde etmeye çalışmıştı.

J: *Şu anda kimin başkan olduğunu söyleyebilir misin?*

A: Yani, kimin başkan olacağı hakkında büyük tartışmalar yapıyoruz. Ve Lincoln, eğer seçilirse, başkan olarak kalamayacak.

J: *Ah, peki şu anda başkan kim?*

A: Onu tanımıyorum. (James Buchanan)

J: *Ama bu Lincoln denen adam başkan olacak anlamına mı geliyor?*

A: Babam olamayacağını söylüyor. Buna müsaade edemeyiz. Bu tahammül edilemez bir şey. Bizim hayatlarımız hakkında hiçbir şey bilmiyor ve biz Güney'dekileri anlamıyor. Ve onun olmasına izin veremeyiz. Onlar tartışıyorlar ve onları duymazlıktan gelemiyorsun. Dinlemekten hoşlanmıyorum. Savaş hakkında konuşuyorlar.

J: *Bir savaş olacak mı?*

A: Eğer seçilirse olabilir. Onu hoş görmeyecekler. Ona tahammül edilemez.

J: *Ve ... sen 18 yaşındasın.*

A: Evet efemim. (aksanlı konuşuyor)

J: *Ve eviniz Memphis Tennessee'de. Ne kadar büyük bir eviniz var?*

A: Ah, araziler boyunca, büyük bir ev, bu yerler için öyle diyebilirsiniz. Diğer evlerin boyutunda olduğunu düşünüyorum. Ah belki de 14-15 oda, verandalar ... olmalı.

J: *Eviniz Memphis'in içinde mi?*

A: Yani, tam olarak şehrin köşesinde. Gately Caddesi'nde.

J: *Kız ya da erkek kardeşlerin var mı?*

A: Şey, çoktan evlenmiş olan büyük bir kız kardeşim var. Bir de küçük erkek kardeşim var, sadece bir yaş küçük.

Bu noktada Johnny, Jane'in ismini yazıp yazamayacağını görmenin ilginç olacağını düşündü. Daha önce küçük bir çocuk olan Carolyn'e ismini yazmasını söylediğinde işe yara-

mişti. Bizim için yazmıştı. Dolayısıyla Anita'ya gözlerini açtırdı ve ona bir kurşun kalem ve kâğıt verdi. Çok derin uykuda olan biri gibi, bunun gibi bir durumda gözlerini açmak Anita'ya her zaman çok zor gelmişti. Gözleri açık olduğunda da, camsı bakışları oluyordu. Anita (Jane), güzel ve akıcı bir el yazısıyla, baş harfleri büyük yaparak, "Bayan Jane Rockford" yazdı. Anita'nın normal el yazısıyla hiçbir benzerlik taşımıyordu.

J: *Bu hoş. Bunu okulda mı öğrendin?*

A: Belirgin bir şekilde olması için çok pratik yaptım.

Daha fazla soru düşünmeye çalışırken Johnny onun nasıl görüldüğünü öğrenmeye karar verdi. "Saçların ne renk?" diye sordu.

A: Sarışınım.

J: *Nasıl görünüyorsun? İnce misin?*

A: Yani, belim sadece 45 cm. Tabii ki, bu korseyle bağlanmışkenki ölçüsü.

Sandalyede oturan fazla kilolu kişi için oldukça garip bir ifadeydi!

J: *Ne giyiyorsun?*

A: Mavi bir elbise giyiyorum.

J: *Uzun bir eteği var mı?*

A: Ah, üzerimde tarlatanım* var.

J: *Ah, evet. Kaç tane iç eteğin var?*

A: Çoğu zaman dört tane giyiyorum.

J: *Dört? Ayakkabıların nasıl?*

* Eskiden uzun elbiselerin altına giyilen, telden yapılmış iç etek.

A: Ayaklarımda küçük sandaletler var ve ayaklarımda üzerinde bantları var.

J: *Peki saçların nasıl?*

A: Onları dadım topluyor. Onları arkaya doğru bukleler halinde tarıyor ... arkadaki bukleleri kendiniz de görebilirsiniz. (Anita başını yana çevirdi ve saçlarını elledi.)

J: *Bir dadı? Çok fazla hizmetçiniz var mı?*

A: Ah, babamın pek çok zencisi var.

J: *Babanın ismi ne?*

A: Master Rockford.

J: *Peki annenin ismi?*

A: Annemin ismi mi? Onun ismi de Jane.

Dolayısıyla ikinci kişiliğimiz ortaya çıkmıştı ve bu Güneyli genç kız; Chicago'lu, dağınık saçlı kızımızdan gündüzün gecedden olduğu kadar farklıydı. Jane Rockford'un hikâyesinin devamı birkaç seansta ortaya çıktı ve ben de bir kez daha, kolay okunması için hepsini kronolojik sıraya koyacağım. Jane ile en erken buluşmamız 1850 yılındaydı.

J: *Ne yapıyorsun?*

A: Oyuncak bebeklerimle oynuyorum. (Yeniden Güneyli aksanı ile) Dışarısı çok sıcak.

J: *Yaz olmalı.*

A: Ah, evet.

Johnny Jane ile konuştuğumuzu doğrulamak için, bir kez daha ismini ve nerede yaşadığını sordu.

A: Gately Caddesi'ndeki büyük beyaz evde yaşıyorum.

J: *Kaç yaşındasın Jane?*

A: Sekiz. Doğum günüm geçen ilkbahardaydı.

J: *Doğum günü partin oldu mu?*

A: Sadece aile arasında.

J: *Çok fazla güzel şeyin oldu mu?*

A: Her zaman hediyeler alırım. Çok güzel bir yüzük aldım, yeni kıyafetler. Şu an oynadığım oyuncak bebek.

J: *Ah, bu çok hoş. Okula gidiyor musun?*

A: Bir bayan eve geliyor.

J: *Ah, özel bir öğretmenin mi var?*

A: Bir ne?

J: *Ah, onlara özel öğretmen demiyorlar mı? Ona ne diyorsunuz?*

A: (Masum bir şekilde) Ona Bayan White diyorum.

J: *Bayan White. Ona "öğretmenim" ya da benzer bir şey demiyor musun?*

A: Ah, o benim öğretmenim.

Anita'nın diğer yaşamlarına geri dönerken, her gün yaşadığı hayatın anlamını bilmemesi bize her zaman garip görünmüştü. Bunlar bilinçli olan zihninin kesinlikle bileceği kelimelerdi. Bu çok sayıda diğer olaylarda da gerçekleşmişti. Bazen, bir kelimenin anlamı açıklamanız gerektiğinde, bu çok karmaşıktır. *Gerçekten* başka bir zaman ait bir insanla iletişim içindeymişsiniz gibi tuhaf bir duygu yaratır. Jane ile yeniden, 15 yaşındayken iletişime geçtik.

J: *Ne görüyorsun?*

A: Bahçeyi. Yeşil olacak. Henüz yeşil değil.

J: *Nerede yaşıyorsun Jane?*

A: Annemin ve babamın evinde.

J: *Ah, o büyük beyaz evde mi?*

A: O çok büyük.

J: *Hangi şehirdesin?*

A: Memphis'in biraz dışında.

J: *Şehre nasıl iniyorsunuz?*

A: At arabasıyla.

J: *Uzun bir yol mu?*

A: Ah hayır, uzak değil.

J: *Şehre çok sık iniyor musunuz?*

A: İnebildiğim zamanlar.

J: *Kaç yaşındasın Jane?*

A: Bunu sormalı mısınız?

J: *Şey, sadece merak ettim.*

A: Peki, 15 yaşındayım.

J: *Okula gidiyor musun?*

A: Gidiyorum. Şu anda evdeyim. Bu sene uzağa gideceğim. Üç sene boyunca okula gideceğim. Daha uzun da gidebilirim.

J: *Nereye gidiyorsun?*

A: St. Louis'e çok yakın.

J: *Ah, orası oldukça kuzeyde.*

A: Evet. Beni babam götürecek. Tekneyle gideceğiz. Tekneler oraya devamlı gidiyorlar. Hatta istersen daha uzağa da gidiyorlar.

J: *Daha önce nehirde giden bu teknelere bindin mi?*

A: Su setinin oraya gittim ve onlara baktım.

J: *Ama daha önce onlardan birinin üstünde yolculuk yapmadın?*

A: Daha önce yapmadım.

J: *Eminim eğlenceli olacaktır.*

A: Biraz korkuyorum ama eğlenceli olacağını düşünüyorum.

J: *Ah, korkacak bir şey yok. Yüzebiliyor musun?*

A: Hayır. (Bu hayatında Anita bir yüzme öğretmeni.)

J: *Hiçbir zaman yüzmeyi öğrenmedin mi?*

A: Hayır.

J: *Peki, bilirsin aynı şu balıklar gibi. Onları suyun içinde oraya buraya yüzerek çok eğleniyorlar.*

A: Kollarımla ne yapacağım?

J: *Yani, yüzdüğün zamanlarda kollarını balıkların yüzgeçlerini kullandığı gibi kullanmalısın.*

A: Sanırım.

J: *Tekneyi gördüğünü söyledin. Ne kadar büyük?*

A: Ah, üç kat yüksekliğinde. Ve babam diyor ki aşağıda bir oda daha varmış. Orası suyun altında olmalı.

J: *Teknenin ismi ne?*

A: Ah, Memphis'e gelip giden birkaç tane var. Hangisine bineceğimizi bilmiyorum.

J: *Hazırlıkları çoktan yaptığınızı düşünüyordum.*

A: Ah, daha okulun başlamasına oldukça zaman var.

J: *Sen okula yerleşene kadar hem annen hem de baban seninle gelecekler mi?*

A: Sanırım sadece babam. Bu tarz şeyleri o yapar.

J: *Okulun St. Louis yakınlarında olduğunu söyledin. St. Louis'in içinde değil mi?*

A: Ah, hayır. Şehrin içinde değil, dışında. Orada sana biniçilik gibi pek çok şey öğretiyorlar, buna benzer şeyler.

J: *Bu çok eğlenceli olacak.*

A: Ama bazen bazı şeyler için şehre gidebiliyoruz. Şehre gidemeyeceğiniz kadar uzak değil. Babam buradaki evimizin şehre olan uzaklığından çok az daha fazla olduğunu söyledi. Sadece biraz daha uzak.

J: *Buradaki evinizde kendi atınız var mı? Hiç ata biniyor musun?*

A: Bazen biniyorum. Bu konuda çok iyi değilim ama. Bunu seviyorum. Hoşuma gidiyor.

J: *En azından ata nasıl binileceğini biliyorsun. İddiaya girerim o okula gidecek olan kızların bazıları ata nasıl binileceğini bile bilmiyordur.*

A: Eğer bir çiftlikten gelmiyorlarsa bilmiyor olabilirler. Oraya giden kızların bazıları şehirde yaşayan kızlar. Bazıları

bizim yaşadığımız gibi yaşamıyorlar. Ben babamın bindiği gibi ata binmek istiyorum.

J: *Gerçekten çok iyi at binebiliyor mu?*

A: Evet ve eyerin üzerinde bizim oturduğumuzdan farklı bir şekilde oturabiliyor. Eğer sadece bacağını atıp hareket edebilersen daha hızlı gitmek daha kolay oluyor.

J: *Ah, sen o şekilde oturamıyor musun?*

A: Hayır, eyer ... ben gerçekten... Düşebilirmişim gibi hissediyorum. Ama babam hiç kimsenin düşmeyeceğini söylüyor. Bacağını o küçük şeyin üzerinden atabilirsin ve bu tutunmana da yardımcı olur. Müthiş derecede sıkı tutunuyorum ve babam dizginleri geriye çok sıkı çekmek konusunda bir ustalığım olduğunu söylüyor. Bunu yaptığın zaman atı huzursuzlaştırırsın. Atın ağzına nazik davran. Eğer geri çekersen bu onların ağızlarını acıtır. İyi bir atı o şekilde mahvedersin.

Bir yan eyerden bahsediyor gibi duruyordu. 1860 yılına geri döndüğümüzde alışılmadık bir durum ortaya çıktı ve Anita'ya soruldu.

J: *Ne yapıyorsun?*

A: (Duraksama) Hiçbir şey.

J: *Sıcak mı?*

Johnny, içinde bulunan yıl dolayısıyla olmaması gerekmesine rağmen ruh konumunda olabileceğini düşünüyordu.

A: Hayır.

J: *Soğuk mu?*

A: Hayır.

J: *Olmaması gerektiği gibi mi?*

A: Rahatlatıcı.

J: *Ne görüyorsun?*

A: Şey, burada çok fazla tarla var.

J: *Neredesin?*

A: Şu anda sadece dinleniyorum. Bunu yapabilirim ... bunu yapmak hoş... Yakında uyanacağım. (Yani durum buydu, uyuyordu.) Çok güzel yerler.

J: *Tamamen güzel ve yeşil mi?*

A: (Başıyla onayladı.) Bu ilkbaharda her yer çok güzel. (Duraksama) Başka yerlerde işlerin farklı olduğunu duydum ama ... sanırım hepsi bu şekilde. Gidip her yer böyle mi diye görmek isterdim.

J: *Başka yerler derken ne demek istiyorsun?*

A: Ah, diyorlar ki eğer kuzeye doğru nehri geçersen, dağlarla ve bir sürü başka şeyle karşılaşmışsın. Aynı bozkır gibi olan bazı yerler var. Bizim yaptığımız gibi çok şey ekmiyorlar. Gerçekten çok çorak olan ve hiç suyun olmadığı yerler var. Ve hava sıcaklığının neredeyse bütün yıl aynı olduğu bazı yerler var ... ve bazen, gidebildiğin kadar batıya ve gidebildiğin kadar kuzeye gittiğinde, kışlar çok soğuk. Yani diyorlar ki bazen yerde o kadar çok kar oluyormuş ki, bir adam boyunu geçiyormuş. Bunu hayal bile edemiyorum. Bence her yer tarlalarla dolu. Bunlar sadece hikâyeler.

J: *Yakında uyanacak mısın Jane?*

A: Yani, kısa bir şekerleme yapmam gerekiyordu. Her öğleden sonra, aynı hanımefendilerin yaptığı gibi sadece uzanıp dinlenmemiz gerekiyor. Ama ben burada öylece yatıyorum ve hayallere dalıyorum ve her şeyin nasıl görüldüğünü düşünüyorum. Ve bazen, öylece burada yatıyorum, mor salkımlara bakıyorum ve kısmen hayal kuruyorum.

J: *Kaç yaşındasın Jane?*

A: Ah, 18 yaşındayım.

J: *Ve Memphis'te yaşıyorsun. Oradan geçen büyük bir nehir var, değil mi?*

A: Evet.

J: *Nehre yakın bir yerde mi yaşıyorsun?*

A: Yani, tam yanında değil. Gerçekten çok yakında yaşayan insanlar ara sıra sele maruz kalıyorlar ve biz de yeniden inşa ediyoruz. Bu ev uzun zamandır burada. Babamın babası inşa etmiş. Olmasını istediği yer burasıymış.

J: *Sellerin ulaşamaması için nereye inşa etmesi gerektiğini hesaplamış.*

A: Bize hiçbir zaman ulaşamazlar. Tüm etrafımızda yüksek alan var. Burası güvenli.

J: *Ah, bu güzel. Buralarda baban için çalışan çok fazla insan var mı?*

A: Beyaz mı demek istiyorsunuz? Sadece kalfa beyaz. Annem için dikiş diken kadın. O beyaz. Pek çok kölemiz var.

J: *Babanın kaç tane kölesi olduğunu biliyor musun?*

A: Ah, yaklaşık 50 aile kadarlar.

J: *Bu oldukça fazla.*

A: Yani evet, bilirsiniz, çok gerekiyor. Çok fazla tarla var.

J: *Toplanması gereken çok fazla pamuk mu var?*

A: Hı-hı. Çok fazla pamuk yetiştiriyoruz.

J: *Tarlalarda başka ne yetiştiriyorsunuz?*

A: Yani, babam kendimize ait bir bahçemiz ve taze şeylerimiz olmasından hoşlanıyor. Bilirsiniz yiyeceklerimizin çoğunu o şekilde hazırlıyoruz.

J: *Kendi bahçen mi var?*

A: Ev için bir bahçe var.

J: *Ama sadece senin olan yok yani... Hiç oraya gidip bahçede çalışıyor musun?*

Johnny çiftlikte çalışan zavallı Carol'u düşünüyordu.

A: (Şok olmuş bir şekilde) Ahhh, o zaman her tarafımda çillerim olurdu. Bir zenci kadar kahverengiye dönerdim. Ben

güneşe çıkmıyorum. Bu şekilde bile ellerimin üzerine kaymak sürmek zorundayım.

Bu kesinlikle Carol'dan oldukça uzaktı.

J: *Neden ellerinin üzerine kaymak koyuyorsun?*

A: Ah, onları beyaz tutmama yardım ediyor. Yüzüne ve ellerine kaymak sürersin ve bu lekelerin görünmesini engeller, bilirsiniz, eğer o güneşe çıkarsanız. Sukey, şapkamı ve eldivenlerimi giymem için devamlı benim peşimde. Bazen o kadar sıcak oluyor ki, onları çıkarmak istiyorum ama bir hanımefendinin hoş görünmesi önemli. Beyaz ve hoş olmak zorundasınız.

J: *Sukey kim?*

A: Ah, o benim dadım.

J: *Tüm bu köleler nerede yaşıyor?*

A: Yani, onlar kendi mahallelerinde yaşıyorlar. Sukey evde kalıyor. Eğer onu dışarı çıkarmaya çalışırlarsa sadece ağlıyor ve sızlanıyor ve bu şekilde devam ediyor. Orada küçük bir kulübesi var ama orada kalmaz. Benimle kalmak istiyor. Bilirsiniz, benim sütannem olduğu zamandan beri benimle birlikte. Orada onunla birlikte olmadığım zaman acınacak halde oluyor. Dolayısıyla babam da benim odamın yanındaki küçük odada kalmasına izin veriyor.

J: *O şekilde her zaman sana yakın oluyor. Erkek arkadaşların var mı?*

A: Birkaç tane.

J: *Yakın bir zamanda evleneceğini düşünüyor musun?*

A: Evet. Evleneceğim.

J: *Ne zaman evleneceksin?*

A: Ah, çok uzun sürmeyecek. Ama hâlâ diğer delikanlılarla da konuşmaktan, onlarla dans etmekten hoşlanıyorum.

J: *Yani evlendiğin zaman diğer çocuklarla konuşamaz mısın?*

A: Şey, konuşmak doğru bir şey değil... O şekilde davranmak bir hanımefendiye yakışmaz. Evlenmeden önce bunların hepsini aklımdan çıkaracağım.

J: *Kiminle evleneceğini düşünüyorsun?*

A: Ah, Gerald ile evleneceğim. Buna uzun zaman önce karar verildi.

J: *Bu kararı ne zaman verdiniz?*

A: Şey, 16 yaş civarındayken ... bir şekilde karar verildi. Hiçbir zaman söylemedim ama istediğim de o zaten.

J: *Gerald'dan gerçekten hoşlanıyormuşsun gibi konuşuyorsun.*

A: Ah, hoşlanıyorum.

J: *Gerçekten hoş bir delikanlı olmalı.*

A: Çok hoş görünümlü.

J: *Sana yakın bir yerde mi yaşıyor?*

A: Yani, evet, tam yanımızda. Evimizi buraya inşa ettireceğiz, tam iki evin arasına. Bir gün bu ev bana ait olacak ve o da topraklarının sahibi olacak. Evi tam buraya, ikisinin ortasına inşa ettireceğiz.

J: *Her şeyi bir araya toplayacaksınız.*

A: Evet kendi evimi istiyorum. Bu evi seviyorum ama kendime ait bir ev istiyorum.

J: *Sence evlendiğin zaman Sukey de seninle gelip senin evinde mi yaşayacak?*

A: Ah, o benimle olacak. Yoksa kendini üzüntüden öldürür. Babam onu alacağını söyledi ve annem de Missy'i alacağını söyledi.

J: *Missy kim?*

A: O Sukey'nin torunu, küçük minicik şey. Evde bir şeylere yardım edecek. Gerald'ın evinden bazı köleleri alacağız. Daha sonra bir çeşit ekim yapmaya başlarsak, bizim de köle-

lerimiz olacak. Bir süre sadece babasıyla birlikte çalışacağını düşünüyorum.

J: *Onun ailesinin de büyük ekim alanları var mı?*

A: Ah, onlarınki bizimkinden büyük. Oldukça iyi boyutta.

J: *Peki ne zaman evleneceksin?*

A: Önümüzdeki sene.

Johnny onu bir sene ileriye, evleneceği zamana götürmeye karar verdi.

J: *Bir kilisede mi evleneceksin?*

A: Burada, evde evleneceğim. Evin içinde ve merdivenlerden inmenin provasını yapıyorum.

J: *Büyük bir düğünün olacak mı?*

A: Ah, herkes benim düğünümde olacak.

J: *Hangi gündeyiz?*

A: Ağustos ayının ilk günündeyiz.

J: *Hangi yıldayız?*

A: 1861 yılındayız.

J: *Başkanımız kim?*

A: Abraham Lincoln.

J: *Ne kadar zamandır başkanlık yapıyor?*

A: Uzun zaman oldu ve bununla ilgili sorun yaşıyoruz. Jefferson Davis başkanımız olacak.

J: *Jefferson Davis? İyi bir başkan olacak mı?*

A: O düzgün, Güneyli bir beyefendi.

J: *(Duraksama) Ne kadar zaman sonra evleneceksin?*

A: Çok yakında evleneceğiz, Gerald geri döndüğü zaman. Bir şeylere bakmak için güvenlik güçlerine (milis) gitti. Askere alınabilir. Onun okulunu bitirmesini bekledik ve şimdi de askere gitmek zorunda olabilir. Yarın dönmüş olacak.

J: *Onu askere mi çağırdılar?*

A: Uyarı geldi. Tüm itibarlı beyefendiler gidiyorlar.

J: *Düğün için her şeyi hazırladın mı? Ev tamamen hazırlandı mı?*

A: Onlar pişiriyorlar da pişiriyorlar. Pek çok insan ağırlıyor olacağız. İki gün içinde burada olacaklar. İki gün içinde evlenmiş olacağız.

J: *Ve bugün de Ağustos'un ilk günü?*

A: Bu doğru.

J: *Ağustos'un üçünde evleniyorsun o zaman? Merasimi kim yönetecek?*

A: Peder Jones yönetecek.

J: *Hangi dindensin?*

A: Episkopolistiz.*

Johnny onu düğün gününe, yani Ağustos'un üçüne götürdü.

A: Evimdeki merdivenlerin koridorunda ilerliyorum.

J: *Çalınan herhangi bir müzik var mı?*

A: Çok güzel bir müzik... Çok mutluyum.

Ve o gerçekten mutluydu. Sesindeki samimi duyguyu hissedebiliyordunuz.

A: Ve heyecanlıyım.

J: *Gerald'ı orada beklerken görebiliyor musun?*

A: Evet. O çok yakışıklı ve sarışın. Üniformasını giymiş. Ama bana çok uzun sürmeyeceğini söyledi.

J: *Nasıl bir üniforma bu?*

A: Gri bir üniforma, üzerinde pirinç düğmeleri var.

Gri, Güney Eyaletleri Konfederasyonu'nun rengiydi.

* Psikopozlarca yönetilen din.

J: *Balayınız için nereye gideceksiniz?*

A: Bilmiyorum. Nehirde bir yolculuğa çıkacağız. Bir tekneyle nehrin aşağısına doğru gideceğiz.

J: *Nereye?*

A: Gerald bana sürpriz yapacak.

J: *Peki, nehirde aşağı doğru gittiğinizde güneye gitmiş mi oluyorsunuz?*

A: Ah, evet. Asla o Yankiler* ile birlikte kuzeye gitmeyiz.

J: *İlerliyoruz Jane. Artık evlisin. Bugün Ağustos'un dördü. Neredesin?*

A: Bir teknedeyim. Suya bakıyorum. New Orleans'a kadar aşağı doğru gidiyoruz.

J: *New Orleans'a hiç gitmiş miydin?*

A: Hayır.

J: *Oradan hoşlanacağını düşünüyor musun?*

A: Orayı seveceğimi söylüyorlar.

J: *Üzerinde seyahat ettiğiniz tekne nasıl?*

A: Üzerinde dümen olan o teknelerden. O... bilirsiniz...

J: *Yandan çarklı gemilerden mi?*

A: Sanırım onlara böyle diyorlar.

J: *Teknede çok fazla insan var mı?*

A: Evet, birkaç kişi.

J: *Bu insanlardan herhangi biriyle tanıştın mı?*

A: Hayır, çoğunlukla yalnız kalıyoruz.

Doğal olarak sonuçta balayındaydılar.

J: *Kocan nerede?*

A: Bu sabah durduğumuzda bir mesaj aldı, şimdi de teknenin kaptanıyla konuşuyor.

* Kuzey Amerikalılar.

J: *Kocanın miliste olduğunu söylemiştin.*

A: Evet. O bir üsteğmen. Bu sabah bir şehirde mola vermek için durduğumuzda ona bir mesaj geldi erken erken.

J: *Gerald sana mesajın ne olduğunu söyledi mi?*

A: Bana üzülmemem gerektiğini söyledi ama ... erken dönmek zorunda kalabilirmişiz. Ona ihtiyaçları olabilirmiş.

J: *Ama hâlâ New Orleans'a gidiyorsunuz değil mi?*

A: Gitmeyi çok fazla istiyorum. Şimdi geri dönmek istemiyorum.

Johnny üçe kadar saymayı bitirdiğinde, Anita'nın tüm bedeni sanki ağlıyor gibi titremeye başladı. Konuşmaya devam ettikçe fark edilebilir bir şekilde ağlamaya devam etti.

J: *Neredesin Jane?*

A: Evdeyim.

J: *Evde ne yapıyorsun?*

A: Gerald gitti. Bir savaşa gireceğiz ... çok kötü bir savaş. Gitmek zorunda kaldı. Milis ile beraber başkente gitti. (Sesi çok mutsuz geliyordu.)

J: *Ne zaman geri döneceğini söylemedi mi?*

A: (Kızgın bir şekilde) O lanet Yankiler'i ait oldukları yere gönderecekler. Dönecek.

Johnny bu üzücü durumdan çıkarmak için onu ileriye, 15 Eylül'e götürdü ve; "Şimdi ne yapıyorsun?" diye sordu.

A: (Hâlâ çok üzgündü.) Sadece bekliyorum... Hâlâ bekliyorum.

J: *Gerald'dan haber aldın mı?*

A: Hayır. Savaş var. Haber alıyoruz ama çok fazla haber yok.

J: *Savaş ne zaman başladı?*

A: Temmuz ayında başladı.

J: *Ah, yani siz evlenmeden önce başlamıştı.*

İç Savaş'ın ne zaman başladığını bulmak için ansiklopedileri araştırmamızın üzerine, bazı şaşırtıcı tutarsızlıklar buldum. İlk eyaletler Birlik'ten 1861'in Ocak ayı kadar erken bir tarihte ayrılmıştı ve o yılın Nisan ayı sırasında büyük çarpışmalar olmuştu. Bu nedenle Jane, savaşın Temmuz ayında başladığını söylerken yanılıyor gibi duruyordu. Ama yanılıyor muydu? Daha fazla araştırmaya karar verdim. Tennessee'nin tarihine baktım ve Tennessee'nin asıl eyaletlerden ayrılmamaya oy verdiklerini buldum. Savaşın en ciddi gibi görüldüğü zamana ve çarpışmalar olana kadar beklemişlerdi. Birlikten en son ayrılan eyalettiler ve 1861 Temmuz'unda diğerlerine katılmışlardı. Dolayısıyla Jane açık bir şekilde haklıydı, çünkü onu ilgilendiren savaş o ayda başlamıştı. Aynı zamanda, o günlerin günümüze kıyasla oldukça zayıf olan iletişim olanakları nedeniyle haberlerin çok daha yavaş gelmesi alışılmadık bir durum değildi. Belli ki Gerald bir şeylerin olduğunu biliyordu, ancak balaylarında savaştan bahsederek yeni gelinini telaşa vermek istememişti.

J: *Bu nasıl bir gün Jane?*

A: Yağmur yağıyor. (Mutsuz bir şekilde) Yağmur ve yağmur.

J: *Neredesin?*

A: Annem ile kalıyorum.

J: *Baban da orada mı?*

A: Babam burada... Bekle ve bekle. Babam her gün bana şunu söylüyor; "Artık çok kalmadı."

Johnny, June/Carol'un hayatında ve şimdi yaşamakta olduğu hayatta ebeveynleri ile olan ilişkisini düşünmüştü.

J: *Anneni ve babanı seviyor musun?*

A: Bana karşı iyiler, çok iyiler.

J: *Jane, şimdi beşe kadar sayacağım ve tarih 1 Aralık olacak. (Saydı.) Ne yapıyorsun?*

A: Süzülüyorum.

Bu bir sürprizdi. Bu genellikle onun ruh konumunda olduğu anlamına geliyordu.

J: *Nerede süzülüyorsun?*

A: Sadece burada kalıyorum. Gerald geri dönecek mi diye bekliyorum. İki yıldır yok.

J: *(Şaşırarak) Hangi yıldayız?*

A: 1863 yılındayız.

Jane açık bir şekilde kendisine söylenen zamanın ilerisine gitmişti.

J: *Öldün mü?*

A: Zatürre, öyle olduğunu söylediler.

J: *Hep o yağmurlu havalar yüzünden mi?*

A: Yemek yemedim.

J: *Ne zaman öldün?*

A: Yaklaşık iki, üç ay önce. Zamanın pek bir anlamı yok artık.

Johhny, ölüm zamanının Eylül olduğunu varsayarak, o aya geri gitti.

J: *Ne yapıyorsun?*

A: Süzülüyorum.

J: *Peki ne görüyorsun?*

A: Pek çok ruh görüyorum. Onlara Gerald'ı soruyorum. Şimdiye kadar onu gören olmamış. Bir yerlerde olmalı. Her yere bakıyorum. Hiçbir ruh onu görmemiş.

J: *Şey, muhtemelen onu ancak öldüyse görmüş olurlardı.*

A: Ölü olmalısınız. Her yere baktım ve baktım. Sanırım o bir tutuklu. Bilmiyorum. Sadece öyle bir his var içimde.

J: *Nerede olduğunu biliyor musun?*

A: Kuzeyde. Ve oraya gidip onu aramak istiyorum.

J: *Neden gidemiyorsun?*

A: Oraya gitmekten nefret ediyorum. O insanlardan nefret ediyorum. Yanlış yaptıklarını bilmiyorlar ama ben onlardan yaptıkları şey yüzünden nefret ediyorum.

Johnny bir kez daha onu bir ay öncesine götürdü.

J: *Ağustos'un birindeyiz. Ne yapıyorsun?*

A: (Sesi çok düşük ve yumuşak bir tona dönmüştü.) Pek iyi hissetmiyorum.

J: *Neredesin?*

A: Yatağımdayım.

J: *Ateşin var mı?*

A: Sanırım var.

J: *Yemek yiyor musun?*

A: Yiyemiyorum. Yediğim zaman midem bulanıyor.

J: *Doktor seni görmeye geldi mi?*

A: Doktorlar savaşta yaralanan insanlarla ilgilendikleri için çok meşguller. Bir kez geldi ve bana bazı ilaçlar verdi. Sukey kalıyor.

J: *Sukey burada seninle mi kalıyor?*

A: Her gün. Yatağımın hemen yanında yatıyor. Ateşim var. Ama üşüyorum.

J: *Gerald'dan haber aldın mı?*

A: Geçen ay bir mektup aldım. Çok sık mektup gelmiyor.

J: *Gerald neredeymiş? Söylemiş mi?*

A: Savaşıyormuş. Mektup kuzeyden geldi. Eve geri dönen birisine vermiş. Onlar bana getirdiler.

J: *Kuzeyde mi savaşıyor?*

A: Sınırdaki... Maryland'da, olduğu yer orası.

J: *Orası buradan çok uzakta.*

A: Eve dönmesini isterdim.

J: *Annen ve baban nasıllar?*

A: Babam öldü.

J: *Ah? Baban neden öldü?*

A: Bilmiyorum. Bir hafta boyunca hastaydı ... ve sonra da öldü.

Johnny onu 10 Ağustos'a götürerek ona ne yaptığını sor-du.

A: Süzülüyorum ve bakıyorum.

J: *Ne görüyorsun?*

A: Babamı görüyorum.

J: *Neredesin?*

A: Evimin yakınlarında, mezarlığımızın orda. Annemin de çok yakında bizimle olacağını söylüyor. Gerçekten çok yakında dedi.

J: *Ve burada anneni mi bekleyeceksin?*

A: İstiyorum ... ama Gerald'ı görmek istiyorum. Babam beklememi söylüyor, beklememi. Babacığım istemiyorum.

J: *Annenin nasıl öleceğini biliyor musun?*

A: Onun da ateşi var.

Bu kulağa zatürre gibi gelmiyordu. Daha çok bulaşıcı bir şeye benziyordu. Bu dönemlerde Güney'in bir sarıhumma salgınına yakalanmasının kayıt altına alındığını buldum. Beni rahatsız eden soru, eğer bu hastalık bulaşıcıysa, Sukey'nin

neden hastalanmadığıydı. Jane'le ve muhtemelen ailenin geri kalanıyla ilgilenirken kesinlikle hastalığa maruz kalmıştı. Sarıhummanın belirtilerini araştırırken, hastalığın Afrika'dan doğduğunun düşünüldüğünü ve bu nedenle zencilerin hastalığa karşı bir parça doğal bağışıklığı olduğunu keşfettim. Hastalığa beyazlar kadar şiddetli bir şekilde yakalanmıyorlardı.

Seans devam etti:

J: *Peki Jane, 1878 yılına doğru ilerliyoruz. Ne yapıyorsun?*

A: Sadece etrafta geziniyorum ... çok güzel! Hiçbir zaman çok sıcak ya da çok soğuk değil. Sadece rahatlatıcı.

J: *Nereye doğru ilerliyorsun?*

A: Şey, Fransız Bölgesi'ni görmek için New Orleans'a gittim. Hiç görmemiştim ve görmek istedim.

J: *Bana oraya giderken gördüklerini söyle.*

A: Evimiz artık yok. Yankiler onu yaktılar. Yakıp küle çevirdiler.

J: *Neden yaktılar?*

A: Bilmiyorum.

J: *Güzel bir evdi.*

A: Güzel bir evdi ama yaktılar. Bir çarpışma var gibiydi ve yandı.

J: *Savaş hâlâ devam ediyor mu?*

A: Hayır, artık bitti.

J: *Gerald'ı bulabildin mi?*

A: Onunla bir kez konuştum. Onun ruhuyla. Onunla konuştum.

J: *Savaşta mı öldü?*

A: Hiçbir zaman geri gelmedi.

J: *Onunla ne hakkında konuştunuz?*

A: Evlendiğimiz zaman hakkında konuştuk, ne kadar kısa sürdüğünü. İki gün. Bana yakınlarda olacağını ve bir gün tekrar birbirimizi göreceğimizi söyledi.

J: *Şimdi ne yapacaksın?*

A: Bana yapmam gereken şeyin ne olduğunun söylenmesini bekliyorum.

J: *Sana bunu kim söyleyecek?*

A: Bu ses bana söylüyor. Yapmam gereken hiçbir şey olmadığında sadece etrafta süzülebiliyorum ve ... bazen yapmam gereken şeyler oluyor.

J: *Ne gibi?*

A: Bazen insanlara yardım etmeye çalışıyorum. Bazen dinliyorlar ama çoğu zaman dinlemiyorlar. (Duraksama) Sukey'yi görmeye gittim.

J: *Sukey hâlâ hayatta mı?*

A: Onu gördüğümde öyleydi.

J: *Nerede yaşıyordu?*

A: Evin arka kısmındaki bölgelere yakın bir yerde kalıyor. Onların özgür olduklarını söylemelerine rağmen, orada kaldı ve yemek için bir şeyler yetiştirdi. Onunla konuştuğum zaman beni duymadı. Ve onun beni görmesine izin verdim ... ve bu onu korkuttu. Onu o kadar korkuttu ki, geri geri gitti. Onu korkutmak istemedim. Ona teşekkür etmek istedim. Yardım etmeye çalıştığını biliyorum.

J: *Sukey'nin seni görmesine nasıl izin verdin?*

A: Ben sadece ... yapabiliyorum. Eğer yardımcı olacaksa beni görmelerine izin verebiliyorum. Ancak insanların çoğu korkuyor. Bazen gördükleri zaman, sanki görmemiş gibi davranıyorlar ... ya da bunun bir rüya olduğunu söylüyorlar. Gördüklerini düşünmek istemiyorlar. Herkesin ölmekten neden bu kadar çok korktuğunu bilmiyorum.

J: *Yani... Ölmekten korkmamalılar mı?*

A: Hayır!

J: *Öldüğün zaman ne oluyor?*

A: Şey, ilk başta çok, çok üşüyorsun ... ve kısa bir zaman sonra gitmiş oluyorsun. Ve etrafına bakabiliyorsun ve etrafındaki herkesi görebiliyorsun. Seni sevmiş olan ve çoktan ölmüş olan insanları. Korkmaman için seni karşılamaya geliyorlar.

J: *Cenneti gördün mü?*

A: Hayır, henüz oraya gitmedim.

J: *Seni karşılamaya gelen insanlardan herhangi biri sana orasıyla ilgili bir şey söyledi mi?*

A: Bana orasının güzel olduğunu söylüyorlar.

J: *Onlardan herhangi biri oraya gitmiş mi?*

A: Bir kızın gittiğini düşünüyorum çünkü bana oradan bahsedip duruyor. Ama gitmeden önce çok fazla şey öğrenmem gerektiğini söyledi.

J: *Yani, iyi şeyler, iyi davranışlar ve ... bunları mı kastediyorsun?*

A: Nasıl iyi olunacağını öğrenmen gerek. Sadece kötü olmaktan korktuğun için iyi olmak doğru değil. İyi olmak istediğin için iyi olmalısın. (Bir saniye kadar düşündü) Ve insanlara iyi şeyler yapıyorsun. İnsanlara yardım ediyorsun.

J: *Bu kız sana cennetin nasıl göründüğünü söyledi mi?*

A: Göz kamaştırıcı renkler. Ve her şey çok güzel.

J: *Orada herhangi bir binaları var mıymış?*

A: Yani, görüyorsun, her şey ruh. Ve her ne istersen, orada. Eğer su kenarında olmak istersen, su olacak. Ve eğer bir ormanda olmak istersen, nerede istersen orada olacak.

J: *Bunlar cennette mi?*

A: Bana söylediği bu.

J: *Ama şu anda, bir ruh konumunda olduğunda ve diyelim New York'u görmek istediğinde, hareket ediyorsun ve akıntıyla sürüklenir gibi New York'a gidip görüyorsun, değil mi?*

A: Sadece bir şekilde akıntıyla sürükleniyorsun. Çok uzun zaman almıyor. Sadece birkaç dakika ve oradayım.

J: *O zaman sürüklenmeye devam et ve süzülürken gördüğün ya da hissettiğin şeyleri anlat.*

A: Tamam, tekrar geri geleceğim. Yeniden doğmak için. Bu konuda babamla konuştum.

J: *Senin geri çağırılacağını biliyor mu?*

A: Bana yakında çağırılacağımı söyledi. Herkes çağrılıyor, pek çok sefer. Bana öğrenebileceğim her şeyi öğrenmemi söyledi. Bana farklı olmasını beklememi çünkü her seferin farklı olduğunu söyledi. Ve bu şekilde, hayat hakkındaki her şeyi öğreniyormuşuz. Her şey olmak zorundayız. Her şeyi bilmek zorundayız.

J: *Ve baban sana oldukça yakında yeniden doğacağını mı söyledi?*

A: Oldukça yakında. Bunu duyduğumda ona söyledim ve o da bana bildiğini çünkü beni izlediğini söyledi. Bana bir gün birbirimizi tekrar göreceğimizi söyledi, belki dünyada belki de değil. Ama üzülmememi, sadece öğrenmemi söyledi. Bana uzun sürmeyeceğini söyledi... Küçük bir kız olacağım... Ve ben korkmuştum.

J: *Neden korkmuştun?*

A: Yeniden doğmaktan. Tüm ülkenin altı üstüne geldi. (Duraksama) Bu bebek doğduğu zaman ben o olacağım.

J: *Ve yeniden geldiğinde ... o bebek olduğunda? Şu an onun içinde değil misin?*

A: Henüz onun içinde değilim. Kendimi geride tutup duruyorum. Ve o ses bana 'şimdi git' diyor. Ve ben de bekleyemez miyim diye soruyorum. Ama ilk nefeste o bebek olmak zorundayım.

J: *Bebek ilk nefesini aldığı zaman mı?*

A: Ben de ona sordum, hâlâ arayabilir miyim diye. Hâlâ Gerald'ı arayabilir miyim? O da bana o bebek olduğum za-

man, gerisini hatırlamayacağımı söyledi. Sadece bu bebek olacağım. Yeniden bir ruh olduğumda, yeniden Gerald'ı arayabilirim.

J: *Etrafta kötü ruhlar da var mı?*

A: Ben hiç görmedim... Ama bazen sinirden *delirebiliyoruz*.

J: *Ama kimseyi incitmeye çalışmıyorsunuz?*

A: Ah hayır, sadece kahkaha attıkları zaman sinirleniyoruz.

J: *Kim kahkaha attığı zaman?*

A: İnsanlar. İnanmıyorlar ... ve biz onlara söylemeye ve onları uyarmaya çalışıyoruz. Bizi dinlemiyorlar.

J: *Ama sizi duyamıyorlar, öyle değil mi?*

A: Hayır ama çok fazla uğraşıyoruz.

J: *İnsanların sizi duymasını sağlayacak herhangi bir yol var mı?*

A: Eğer dinleselerdi; eğer düşünseler ve dinleselerdi. Bizim üzerimizde çok çok fazla yoğunlaşırlardı. Eğer bizi severlerse ve biz de onları seversek duyabilirler.

J: *Peki, cehennem hakkında herhangi bir şey duydun mu?*

A: Yeniden doğmak istemememin nedeni bu. Çünkü onun olduğu yer orası.

J: *Yani yeniden doğmanın cehennem olduğunu mu söylemek istiyorsun?*

A: Dünyada olmak cehennem.

J: *Sana bunu kim söyledi?*

A: Konuştuğum ruhlar. Çünkü devamlı bir şeyler yapıyorsun ve kendini incitiyorsun ve diğer insanları da incitiyorsun. İnsan olduğun zaman kötü şeyler yapıyorsun ve ruhlar bunları yapmaz. Bu şekilde öğrenmen gerekiyor. İnciniyorsun ... ve öğreniyorsun.

J: *O olacağın bebek, şu anda annesinin içinde mi?*

A: Hayır, o... şu anda doğuyor. Ona gidiyorum.

J: *Bebek artık ilk nefesini aldı mı?*

A: Evet.

Bu noktada Anita ruhsuz ve bir şekilde tepkisiz bir hale geldi.

J: *Bebek nerede doğuyor?*

A: Bu evde... Hatırlayamıyorum... Düşünemiyorum ... düşünemiyorum (Cevap vermesi daha uzun zaman alıyordu.)

J: *Evin hangi şehirde olduğunu bilmiyor musun?*

A: (Çok yavaş bir şekilde) Ben... Bilmiyorum.

J: *Bebeğe hangi ismin verildiğini biliyor musun?*

A: Bilmiyorum.

Anita'nın, *bebek olmasından* dolayı cevap veremediği çok açıktı. Dolayısıyla, o hayatındaki beş yaşına getirildi, çiftlikteki Carol'du ve yine normal konuşuyordu.

Uyandıktan sonra, yaşamakta olduğu hayatında başına gelen garip bir olaydan bahsetti. Bunu hiçbir zaman bilinen terimlerle açıklayamamıştı ve şimdi Jane olarak yaşadığı yaşamla ilgili olup olmadığını merak ediyordu.

Daha öncede söylediğimiz gibi, o bir donanma askerinin karısıydı ve kariyeri donanma olan bir adamla evlenmişti. Evliliklerinin ilk günlerinde, ilk emirlerini almıştı. Florida'ya transfer edileceklerdi ve eşi gidip yaşayacak bir yer bulana kadar, Anita'nın ebeveynlerinin Missouri'deki evinde beklemesi kararlaştırılmıştı. O daha sonra kendi başına gidecekti. Bu onların ilk ayrılışları olacaktı. Ebeveynlerinin evinde kalıyorlardı ve eşi sabah ayrılacaktı. Anita o akşam uyuyamadığını söylemişti. Çok rahatsız olmuş ve tüm akşam odayı adımlayıp durmuştu. Devamlı olarak; "Eğer giderse, onu bir daha asla göremeyeceğim. Eğer giderse bir daha asla geri dönmeyecek." diye düşünmüştü. Daha sonra da şu şekilde

düşünerek kendisini azarlamıştı; “Ne kadar aptalca! Ne olabilir ki? Savaş zamanında değiliz! O sadece Florida’ya gidiyor.” Tüm akşam acınası bir haldeydi çünkü böyle düşünmesinin anlamı yoktu. Sabah olduğunda, kararını vermişti. Arkada kalıp onu bekleyeceğine, onunla birlikte gidecekti.

Bu olay, Jane, Gerald ve İç Savaş arasındaki benzerliği görene kadar, hep onun aklını karıştırmıştı.

Dolayısıyla Anita’yı iki farklı hayata ve birbirlerinden farklı olan iki ölüme ve iki doğuma götürmüştük. Onun bilinçaltının sınırlarının erişilemez derinliklerinde başka neler olabilirdi? Bir sonraki seansı zor bekliyorduk!

Kütüphaneleri araştırıp, İç Savaş sırasında Memphis hakkında bilgi bulmaya çalışır ve Gerald’ın isminin muhtemel olarak bir yerlerde bulunmasını umut ederken, John Berrien Lindsley tarafından yazılmış *Tennessee Askeri Yıllıkları* isimli oldukça bilgilendirici bir kitap buldum. 1886 yılında, savaşın bitmesinden sadece 20 yıl sonra basılmıştı ve oldukça fazla bilgi içermekle birlikte, sayfalar dolusu isimler ve savaşta ölenlerin resimleri de vardı. Bunlar alaylarına göre düzenlenmişlerdi. Yazara göre bu, Güney Eyaletleri Konfederasyonu için savaşan Tennessee’li askerlerin yayınlanan en tamamlanmış kaydıydı.

Savaşın başlangıcında Memphis ile ilgili gerçekler hakkında kitaptan alıntılar yapacağım. “Nisan 1861’de gönüllüler, siyasi ayrılma beklentisi içinde organize olmuşlardı. Bu, savaşı resmi olarak başlatan Sumter Müstahkemi’ne ateş açılması (12-13 Nisan 1861) sıralarında gerçekleşmişti. Pek çok eyalet bundan önce ayrılmışlardı ama Tennessee onlara katılmamak yönünde oy kullanmıştı. Daha sonra 8 Haziran 1861 tarihinde Tennessee de ayrıldı. Haziran’ın 11’inde belediye başkanı, milis komutanlarına bölüklerini hazır tutmaları ve eğitime başlamaları yönündeki ilk emrini yayınladı. Haziran’ın 13’üne gelindiğinde, General Pillow genel mer-

kezini Memphis'te kurmuştu ve Memphis büyük bir askeri merkez haline gelmişti. 13 Temmuz'da General Polk, Birinci Bölüm Komutanı olmuştu. Birkaç hafta içinde, birlikler hizmete çağırılmış ve şehir yakınlarındaki ve Pillow Müstahkemi'ndeki karargahlara gönderilmişlerdi.”

Şaşırtıcı bir şekilde, bu bizi 1861 yılının Ağustos ayının başlarına getiriyordu ki bu da Jane'in anlattıkları ile mükemmel bir şekilde örtüşüyordu. Kitaba göre, tüm yaz alaylarının kurulması ve erkeklerin savaşa gönderilmesi ile geçmişti. Pek çok alay belirli bölgelerden gelen kişilerden oluşuyordu. Memphis'ten gelenlerden oluşan birkaç tane de vardı. Özellikle Beşinci Konfedere neredeyse tamamen Memphis'ten gelen İrlandalılardan oluşuyordu. Ayrıca, 154. Tennessee Pi-yade Birliği ve 15. Tennessee Süvari Birliği de Memphis'ten geliyordu. Alayların pek çoğunda aşırı boyutlarda hayat kaybı yaşanmıştı. Bazıları savaşa 1100 civarı kişiyle başlamış ve sadece 100 kişi kalmış şekilde bitirmişlerdi. Kitapta pek çok isim verilmesine rağmen, kitap boyunca bunların eksik olduğunu belirten notlar vardı.

Kayıtlar savaş sırasında kaybolmuştu ve bazıları da yanlışlıkla yok edilmişti. Bazı durumlarda, tek kayıt birinin günlüğüydü. Kitabın ve listelerin önemli bir kısmı, birilerinin hafızalarına dayanarak yapılmıştı ve insan hatasına bağlı olarak çok fazla şeyin eksik olduğuna dair yorumlar vardı. Pek çok kez, çok fazla insanın öldüğü ve hepsinin isimlerinin verilmesinin imkânsız olduğu belirtilmişti. Ve bu kitap savaşın bitmesinden sadece 20 yıl sonra yazılmıştı.

Dolayısıyla, Gerald Allby'den hiç bahsedilmemesinden dolayı hayal kırıklığına uğramıştım, bu şartlar altında, bir şeyler *bulmamız* bir mucize olurdu. Yine de Anita'nın hem bu dönem hakkında hem de June/Carol'un yaşadığı dönem hakkındaki bilgilerinin hatasızlığı tek kelimeyle hayret vericiydi.

Anita derin trans halindeyken, ondan el yazısı örnekleri elde etmeye çalışma düşüncesi tamamen kendiliğinden gelişmişti. Bu düşünce, küçük Carolyn kumun üzerinde ismini yazmayı pratik ederken Johnny'nin aklına gelmişti. Ani bir dürtüyle eline bir kurşun kalem ve kâğıt aldı. Daha sonra ondan, yapıp yapamayacağını bile bilmeden, ismini bizim için yazmasını istedi. Gözlerini açmak için büyük zorluk çekti ve o dikkatlice özene bezene çocuksu çiziktirmeleri oluşturduğunda ikimiz de çok şaşırdık.

Daha sonra Jane, St. Louis'teki bitirme okuluna gittiğinden bahsederken, ondan yeniden bizim için ismini yazmasını istemek çok doğal bir şey gibi göründü. Kurşun kalem kullanmasından dolayı, sonuçta ortaya çıkan imza kâğıt üzerinde fazla baskı yaratmayacak kadar silikti. O zamanlar bu deneyimimiz hakkında bir kitap yazacağımızı bilseydik, hazırlıklı olurduk ve yakınlarda bir tükenmez kalem bulundururduk. Geri döndürme seansları sırasında her zaman mükemmel bir kavrama yeteneğine sahip oluyorsunuz. Ancak daha önce de söylediğim gibi, bir geri dönüş sırasında, söz konusu kişinin hangi tarihsel dönem ya da ülkeye gideceğini asla bilmiyorsunuz. El yazısı elde etmeyi daha önce düşünmemiştik ve bunun en büyük nedeni geçmişte çok az kadının *yazabiliyor* olmasıydı. Eğitim görmek için yeterince değerli sayılmıyorlardı. Bize kılavuzluk edecek hiçbir şey olmadan, tüm deney boyunca hislerimiz doğrultusunda yolumuzu bulmak zorundaydık ve bu nedenle pek çok sefer kendiliğinden gelişen şekilde davrandık.

Bu kitabı yazma düşüncesi gerçekleşecek gibi görünmeye başladığında, el yazısı örneklerini de dâhil etme fikrini kurcamlamaya başladım. Ancak onların, yeniden oluşturulamayacak kadar silik olduğunu (özellikle Jane'inkinin) düşündüm. Ancak yeni kopyalama makinelerinin tekniklerini küçümsemiştim.

İki örneği karşılaştırdığımızda, (Jane'in imzası ve Anita'nın normal el yazısını) bize oldukça farklı görünmüşlerdi ama sonuçta biz bu konuda uzman değildik. Eğer profesyonel bir el yazısı analisti onları görürse ne olacağını merak ediyordum. Bu insanlar, kişilik değerlendirmesinde bazen şaşılabilecek derecede uzman oluyorlardı. El yazısı analistleri, gerçekten de hak ettikleri gibi uzmanlar olarak tanınıyorlardı ve kendilerinden bu alanda faydalanılıyordu. Bu uzun yıllar çalışma gerektiren kesin bir bilimdi ve bu nedenle de oldukça fazla saygı görüyordu.

Her zaman bir profesyonelin, örneklerin el yazısını değiştirmeye çalışan aynı kişi tarafından yazıldığını söyleme şansı vardı. Aslında bu doğrudu; hem aynı kişi tarafından *yazılmışlardı* hem de *yazılmamışlardı*. Bu nasıl baktığınıza göre değişiyordu. Bu karmaşık ve bir hipnozcuyla karşılaşmadan önce benim de inanmayacağım bir durumdu. Daha önce geri döndürülmüş bir kişi tarafından el yazısı elde edildiği ve sonrasında da objektif bir uzman tarafından analiz edildiği bir durum hatırlamıyordum. Bu ilgi çekici bir durumdu ve biz de şansımızı denemeye karar verdik.

Ama bir analisti nereden bulacaktım? El yazılarıyla sadece hobi olarak ilgilenen bir kişi istemiyordum. Eğer hikâyemizin güvenilirliği olacaksa, o zaman analizin bir uzman tarafından yapılması gerekiyordu. Belki büyük bir şehirde bir uzman bulmak çok büyük bir problem olmayabilirdi. Ancak yaşadığımız kırsal alanlar için, nükleer bilim hakkında bir uzman bulmayı ummakla aynıydı. Dolayısıyla bu fikir, 1980 yılında kitap bitirilene kadar etkin olmayan bir şekilde kaldı.

Sonra, çoğunlukla kaza eseri olarak, Little Rock, Arkansas'taki el yazısı analizi yapan bu bayan hakkında bir şeyler duydum. Kontrol ettim ve onun gerçekten bir uzman olduğunu gördüm. İsmi Sue Gleason'du ve uluslararası

Grafoanaliz* Topluluğu'ndan (International Graphoanalysis Society) mezun olmuştı. Onunla iletişime geçmeye karar verdim. Onun genelde söz konusu kişilerin birkaç sayfalık el yazıları ile çalıştığını buldum. Bizim küçük örneklerimizden bir şey bulması mümkün olacak mıydı? Burada sahip olduğumuz tek şey imzalardı ve daha fazlasını elde etmek için hiçbir umudumuz yoktu. Bu yeterli olacak mıydı?

Ona üç örnek gönderdim ve ondan yazıları karşılaştırmasını ve bunları yazan kişiler ile ilgili bana ne söyleyebileceğine bakmasını istedim. Ona, bunların elde edildiği kaynak ya da yöntem ile ilgili hiçbir şey söylemedim. Bayanı tanımadığımdan dolayı, bizim deli olduğumuzu düşüneceğinden korkuyordum. Aynı zamanda onun ilk izlenimlerini tarafsız bir şekilde bana vermesinin daha iyi olacağını düşündüm.

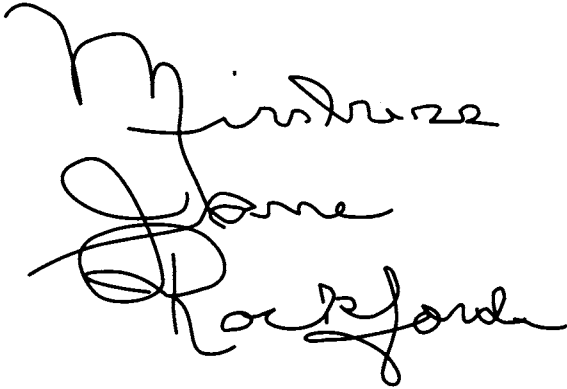
Aşağıdakiler onun bulduklarıdır:

CAROL
LAMBERT

* Ruhsal özelliklerin belirlenmesi amacıyla el yazısının incelenmesi bilimi.

Carolyn Lambert İsmi matbaa harfleriyle yazılması analiz edilmesi en zor olan yazı çeşididir. Harflerin şekillerinin ve devamlılığının olmaması ve üretilme şekilleri, kişilikte olgunlaşmanın olmamasını gösterir. Bu yazının daha genç bir kişi tarafından yazıldığının varsayılmasına yol açar. Pek çok yetişkinin de matbaa harfleriyle yazmasına rağmen bu örnek, daha az olgun bir kişi tarafından yazıldığını öne sürüyor. Birey büyüye kadar kişiliğin oluşmamasından dolayı analiz edilmesi zor.

Bu nedenle, bize Carolyn hakkında çok şey söyleyemeyecek gibi görünmesine rağmen, örneğin bir yetişkinden geldiğini düşünmemesi oldukça önemliydi. Dokuz yaşına geri döndürüldüğü düşünülürse, Carolyn, gerçekten de genç bir kişiydi.

A handwritten signature in cursive script. The first line is 'Jane', the second line is 'Rockford'. The signature is written in a fluid, somewhat stylized manner with some loops and flourishes.

Bayan Jane Rockford Bu eski tarz bir el yazısı, özellikle de “bayan”ın yazılışı. Çok fazla gösteriş var. Harflerin yapısı ve gösterişli olması, kesinlikle geçmişe bir geri dönüş. Bu sanatsal ama gösteriş yapmayı seven bir kişi. Bencil olmasa da egosu çok yüksek, kesinlikle egoist ve içe dönük bir kişi. Terbiyeli ve benmerkezci bir kişi. Bu kişinin geçmişle ilgili

oldukça çok anısı var. Ayrıca geleneklere ve geçmişe bağlı yaşayan biri. Büyük ihtimalle oldukça muhafazakâr bir şekilde yetiştirilmiş ve toplumdaki yerine isyan etmesi çok olası değil. İsimdeki büyük harfler sizin kim olduğunuzu söyler ve onun büyük harfleri imzasının kendisinden daha büyük, özellikle de soyadında. Bu onun “kim olduğunun” oldukça farkında olduğunu gösterir. Aile ismi ve kendisinin aile geleneklerinde hangi konumda olduğu onun için oldukça önemli. Kişisel ve toplumdaki statüsü kuvvetli bir şekilde vurgulanmış. Kendi kişisel duyguları, toplumdaki imajının yanında ikinci derecede kalıyor. Güçlü bir öz-imaj çizmeye karşı bir eğilim var. Gelenekler onun hayatında çok önemli bir yere sahip, o kadar önemliler ki herhangi bir kişisel duyguyu gölgede bırakıyorlar. Bu nedenle, bir duvar örüyor ve insanların kendisinin gerçek yüzünü görmelerine izin vermiyor.

Bayan Gleason, Jane’in ailevi konumunu o kadar vurgulamıştı ki, bu onu biraz züppe göstermişti!

Anita’nın şu anki el yazısı, bana yazmış olduğu bir mektubun üzerindeki yazısından elde edilmişti. Kimliğini saklamayı istemesinden dolayı, bu imza bu kitapta yer almayacak.

Bu oldukça sempatik bir kişi. Cana yakın ve diğer kişilerin duygularına karşı duyarlı. Diğerleri ile ilgileniyor. Atak, kolay konuşabilen ve dışadönük. Açık fikirli biri ve hayatın daha derin yönlerini bilmek ve anlamak için bir istek duyuyor. Çok büyük bir mizah anlayışı var ve hayatın daha kolay tarafını görüyor.

Daha sonra Sue Gleason’a imzaların elde edildiği kaynağı ve yöntemi söylediğim zaman, bizim deli olduğumuzu düşünmediği için çok rahatladım. Onun analizinin, “Eski Gü-

ney”de çok düzgün bir aile tarafından yetiştirilmiş olan Jane ile ilgili bizim zaten bildiklerimizle ne kadar paralel olduğunu görmek şaşkınlık vericiydi. Sue’ya Jane ve onun bitirme okulundaki eğitiminden bahsettiğim zaman, bunun açıklayıcı olduğunu söyledi. Bu tarz okullara giden öğrenciler zaten varlıklı ailelerden geliyorlardı ve okullar da onlara oldukça pozitif bir kişisel imaj yansıtma larını öğretiyordu. Özsunuma çok büyük bir önem veriliyordu. Bu doğal olarak el yazısına da yansıyor du. Ayrıca öğrencilere, özellikle büyük harfleri çok dikkatli ve tam olarak yazmaları öğretiliyordu. Jane’in söylediği gibi “düzgün yazabilmek için pratik yapmak ve pratik yapmak” gerekiyordu. Bayan Gleason, özellikle eski nesillerde bu şekilde yazı yazan pek çok kişi olduğunu söyledi. Bu insanların, Jane’in yazısında olduğu gibi, geçmişe ve geleneklere kesin bir bağları vardı.

Bayan Gleason’a tüm örneklerin aynı kişi tarafından yazıldığını söylediğimizde şaşırmıştı. Bundan şüphelenmemişti. Eğer kendisine bu üçünü aynı kişinin yazmış olup olamayacağını sormuş olsak, bunun oldukça imkânsız olduğu şeklinde cevap vermek durumunda kalacağını söyledi. Ona göre, Jane ve Anita’nın yazıları, iki farklı kişiye, iki değişik kişiliğe aitti. Aslında, kişilikler birbirinin tam tersi olacak kadar farklıydı. Biri içe dönük, diğeri ise dışa dönüktü!

Bu kişilikler bizim için hep gerçek olmuşlardı, ancak artık elimizde onları daha da somutlaştıracak bir şeyler vardı. Hipnoz altında sadece Anita’nın kişiliği, sesi, ifadeleri, üslubu değişmekle kalmamış, aynı zamanda el yazısı da tamamen farklı bir kişinin el yazısı olmuştu!

Tarafsız bir uzmanın, bu kişilikleri bizim gördüğümüze bu kadar yakın bir şekilde benzetmesi oldukça dikkate değerdi. Bunun sadece şans eseri gerçekleşmiş olması ihtimalinin dağılmış olması gerektiğini düşünüyorum.

Yedinci Bölüm

Boston'daki Sarah

Üçüncü kişiliğimiz su üstüne çıktığı zamanlarda, belli bir düzeni takip etmeye başlamıştık. Bu çeşit bir şey sanki mümkünmüş gibi, alışılmadık olanı olağan kabul etmeye başlamıştık. Jane ve Carol/June olarak yaşadığı hayatlarının değişik aşamalarından geçer ve ardından da hayatları arasındaki büyüleyici ruhsal âleme kayarken, ne beklememiz gerektiğini bildiğimizi düşünüyorduk. Ancak bize yapacağı birkaç sürprizi daha vardı.

Bir zaman makinesinde yolculuk yapar gibi hissetmeye başlamıştık. Tarihi öğrenmek için oldukça heyecan verici bir yöntemdi. Tam geçmişten gelen kişiliklerle konuşurken kendimizi rahat hissetmeye başladığımız sırada, aşağıdaki kişilik ortaya çıktı ve ilişkili olduğu şey akıl almaz derecede kafa karıştırıcıydı!

Bu seans sırasında onu, kaç kişilikte yaşamış olduğunu ve geçmişte ne kadar geriye gidebileceğini görmek için, geçmiş yaşamlarına götürmeye karar vermiştik. Daha sonra onları daha kapsamlı olarak araştırabilirdik. Sonuç olarak beklediğimizden çok daha fazlasını aldık. Hepsi oldukça masum başladı. Johnny onu 20 ve 30 yıllık sıçramalarla geri döndürüyordu. İleride yeniden anlatılacak olan, ruh olduğu bir başka döneme gelmiştik. Ve Johnny 1770 yılında durup, “Ne yapıyorsun?” diye sorduğunda, aradığımızı bulduk.

A: Yayık çalkalıyorum. (Şarkı söylüyor) Tereyağı, kaymak.

J: *Kaymak seviyor musun?*

A: Dürüst olmak gerekirse ona katlanamıyorum. Aile kaymağı seviyor ve ben de onlar için yapıyorum.

J: *İsmin ne?*

A: Sarah... Sarah Breadwell. (Fonetik)

J: *Kaç yaşındasın Sarah?*

A: Şu anda yaklaşık 60 yaşlarındayım.

J: *Evli misin?*

A: Tabii ki! Genç kızlığımdan beri. 14 yaşımdan beri.

J: *Nerede yaşıyorsun Sarah?*

A: Kendi yerimizde yaşıyoruz. Kendimiz inşa ettik.

J: *Eminim zor bir iştir.*

A: Bununla ilgili oldukça fazla çalıştığımızı hatırlıyorum. Artık kendine ait bir zemini var, toprak değil. Çok daha güzel, çocukların hepsi küçükken toprak zemin çok zor oluyordu.

J: *Kaç çocuğun var?*

A: Şey, on tane doğurdum, anca iki tanesini büyüttüm.

J: *Bir kasabada mı yaşıyorsunuz?*

A: Hayır, çiftlikte yaşıyoruz. En yakındaki büyük kasaba Boston yakınlarında. Oraya hiç gitmiyorum.

J: *Eviniz Boston'dan ne kadar uzakta?*

A: İki gün, efendim. İki tam gün.

J: *Peki bu yaşadığınız yerin adı ne?*

A: New England*. Burası yeni bir ülke, insanlar buraya değişik isimler veriyorlar. Bazı insanlar buraya *Yeni İngiltere* demekten hoşlanmıyorlar. Bizim buraya farklı olmak için geldiğimizi söylüyorlar, İngiltere'nin herhangi bir şeyi olmak istemiyoruz diyorlar.

J: *Buraya ne zaman geldin Sarah?*

A: Birkaç yıl önce geldim... Birkaçtan biraz daha fazla. Buraya küçük bir kızken geldim. Ben İngiltere'de doğdum.

* Türkçe: Yeni İngiltere

J: *Buraya annen ve babanla mı geldin?*

A: Evet, öyle. Çok uzun bir deniz yolculuğuydu! Neredeyse yüz gün sürdü.

J: *O teknenin adı neydi?*

A: Ah bir bakayım ... üzerinden çok uzun zaman geçti ... düşünecek pek çok şey vardı orada. Kral'ın teknesiydi.

J: *Bu deniz yolculuğu sırasında zorluklarla karşılaştınız mı?*

A: Hayır, sadece bir fırtına oldu. Fırtınalı hava çarptı.

J: *Seni deniz tuttu mu?*

A: Deniz tutmayan tek kişi bendim. Annem Tanrı'nın çocukları koruduğunu söyler.

J: *Hı-hı. Şimdi bakalım, 1770 yılındayız ve şu anda kaymak çalkalıyorsun.*

A: (Sözünü keserek) Kaymak yapmak için çalkalamıyorum, seni lanet sersem. Tereyağı yapmak için çalkalıyorum.

J: *(Amerikan Devrimi'nin yeni başladığını düşünüyordu) Tamam Sarah, şimdi üçe kadar sayacağım ve 1777'ye gideceğiz. İleri doğru gidiyoruz. Bir, iki, üç... 1777 yılındayız. Bugün ne yapıyorsun Sarah?*

A: Sallıyorum ve dikiyorum, dikiyorum ve sallıyorum. Çorapları onarıyorum.

J: *Bugün nasıl bir gün?*

A: Güzel bir güneş var... Canlı bir sonbahar.

J: *Peki ülkede neler oluyor?*

A: Ah, savaş var ve etrafta hikâyeler dolanıyor. Önce bir taraf, sonra da diğer taraf öne geçiyor. Söylemesi zor.

J: *Kimler savaşıyor?*

A: İngiltere ile savaşıyoruz ve onlardan kurtulacağız. Biz Yeni İngiltere olmayacağız!

J: *Peki ne olacaksınız?*

A: Özgür olacağız! Kendi kanunlarımızı ve kurallarımızı yapacağız ve kendi devletimizi kuracağız! İnsanlar bu şekil-

de yaşamalı, özgür yaşamalı. Doğanın kanunu bu gibi duruyor özgür yaşa!

J: *Peki kocan da savaşıyor mu?*

A: Ha-ha. Hayır, onun yaşı bana yakın, hatta daha yaşlı. O şu anda burada değil. Doktorlar ellerinden geldiğince yardım ediyorlar. Ondan oldukça sık haber alıyorum.

J: *O bir doktor mu?*

A: O bir doktor.

J: *Eğer o bir doktorsa neden bu kadar dışarıda bir çiftlikte yaşıyorsunuz?*

A: Şehirde yaşamaktan hoşlanmıyoruz. Burayı seviyoruz. Etrafta küçük bir topluluk var ve nerede hasta insanlar varsa orada bir doktora da ihtiyaç olur. O çiftçilik de yapıyor ve mutlu yaşıyoruz.

J: *Bu çok hoş. Şimdi üçe kadar sayacağım ve sene 1740 olacak. (Eskiye gitmeye karar verdi.) Bugün ne yapıyorsun Sarah?*

A: Sadece temizlik yapıyorum ve işlerimi yapıyorum ve ... düzgün bir hanımefendi gibi davranıyorum diyebilirsiniz.

J: *Bugün nasıl bir gün?*

A: Kış, dışarısı soğuk.

J: *Evi sıcak tutmak için ateş yakıyor musunuz?*

A: Evet. Aile içeride kalıyor. Burası güzel.

J: *Eviniz ne kadar büyük?*

A: Altı odam var. Güzel boyutta bir ev.

J: *(Daha önce söylediklerini kontrol etmek için) Sen ve eşin bu evin tamamını kendiniz mi inşa ettiniz?*

A: Birer birer yaptık. Bir odayla başladık, ekledik ve eklemeye devam ettik. Ortaya bir şey çıkması çok zaman aldı. Çok çalıştık.

J: *Yavaş olur ama bir kez tamamlandığında, uzun süre kalır.*

A: Burası bizim.

J: *Tamamı sizin. (Johnny daha önceki ifadeleri, bir kez daha yeniden kontrol etti.) Kocan ne iş yapıyor Sarah?*

A: O bir doktor, çiftçi ve kendine “elinden her iş gelen adam” diyor. Buraya, şehir dışına, şehir hayatından uzaklaşmak için taşındı. Ben ailemle birlikte bir çiftlikte yaşıyordum.

J: *Şu anda yaşadığın yere yakın bir yerde mi çiftlikleri vardı?*

A: Oldukça yakın. Biz komşuyduk. Elbette ki, onları kaybettik.

J: *Ve şu anda 1740 yılındayız. Hangi aydayız?*

A: Aralık ayındayız.

J: *Evi sıcak tutmak için ne çeşit bir ateş kullanıyorsunuz?*

A: Ateşin içine kütükler attım.

J: *Kütükler şöminenin içinde mi?*

A: (Rahatsız olmuş bir şekilde) Tabii ki!

J: *Şey, belki de o sobalardan birinden vardır diye düşündüm.*

A: Hayır, evde üç şömine var.

J: *Evi sıcak ve iyi tutuyorlar mı?*

A: Evet, evde küçük bir hava cereyanı var ama bu tür şeylerin olacağını tahmin etmelisiniz. Sobalar güzel, belki bir gün biz de bir tane alırız. İlk önce binanın bitmesi gerekiyor.

J: *Şu anda kaç yaşındasın Sarah?*

A: Yirmi dokuz.

J: *(Tekrar kontrol etmek için) Ne kadar zamandır evlisin?*

A: 14 yaşımdan beri.

J: *Kaç tane çocuğun var?*

A: Şu anda bir çocuğum var. Bir oğlan. 12 yaşında. Yakında bir bebeğim daha olacak.

J: *Okula gidiyor mu?*

A: Ben okula gitmesi için ısrar ediyorum. Babası gibi akıllı olmasını istiyorum.

J: *Kocanın ismi ne?*

A: Bruce.

J: *Soyadının ne olduğunu söylemiştin?*

A: Breadwell. O da İngiliz ama o burada doğmuş.

J: *Yani onun ailesi seninkilerden önce gelmiş, öyle mi?*

A: (Alaycı bir şekilde) Öyle olmalı.

Bu noktada, Johnny, Sarah'ın 1720 yılına dönmesi için geri saydı.

J: *Şu anda ne yapıyorsun?*

A: Yazı yazıyorum. Yazı yazma pratiği yapıyorum. Öğrenmesi benim için müthiş zor.

J: *Çok fazla pratik yapmak gerekir.*

A: Asla örneklerdeki gibi doğru yapamıyorum.

J: *(Duraksama) Bugün dışarıda hava nasıl?*

A: Pencereye gidip bir bakayım... Sis çökmüş.

J: *Nerede yaşıyorsun?*

A: Annem ve babamla. Annem benimle birlikte burada, evde. O şu anda mutfakta, akşam yemeğini hazırlıyor.

J: *Peki, bu yaşadığımız kasabanın adı ne?*

A: Bostonia deniliyor. Buraya ilk geldiğimizde başka bir adı vardı, sonra değiştirdiler. Bir zamanlar Post Sokağı Geçidi deniliyormuş. Babam dedi ki, yakında yeniden değiştireceklermiş. Babacığım tarlada.

J: *Eviniz kasabanın içinde mi yoksa kasabanın dışında uzakta bir yerde mi?*

A: Kasabaya yakın yaşıyoruz, etrafımızda arsalar ve dışarı çıkan yollar var. Bu arsaların tümü üzerinde yaşamıyoruz.

J: *Size ait diğer arsalara gitmek için yolculuk etmek zorunda mısınız?*

A: Babam ata binerek gidiyor.

J: *Kaç yaşındasın Sarah?*

A: On.

Not: Bu diğer yıllarda yaşı ile ilgili referanslar ile örtüşüyor. Bu arada, Sarah'nın sesi ve diksiyonu da her yaşa şaşırtıcı bir doğallıkla uyuyordu.

J: *On yaş! Büyük bir kız oluyorsun!*

A: Yaşıma göre küçüğüm. Neden “büyük” diyorlar ki?

J: *Şey, on yaşındasın ve sen burada yazmayı öğreniyorsun...*

A: (Kahkaha atarak) Herkes yazı yazabilir!

J: *Ah ama bunun için çok fazla pratik yapmak gerekir.*

A: Evet gerekiyor, çok gerekiyor.

J: *Buralarda hiç Kızılderili var mı?*

A: Çok az, çok az. Ağaçlıklarda kalıyorlar. Eğer onları rahatsız etmezsek, onlar da bizi rahatsız etmez. Babam öyle dedi.

J: *O zaman onlardan biriyle hiç konuşmadın ya da arkadaş olmaya çalışmadın, öyle mi?*

A: Onları gördüm. Onların dilini konuşamıyorum. Şöyle geliyor kulağa ... (Homurdanma sesleri çıkardı.) Söyledikleri hiçbir şeyi telaffuz edemiyorum. Bazen işaret diliyle konuşuyorlar. Eğer kapıya gelirlerse, annem onlara yemek veriyor. Bildiğim dilde söylediklerini duyduğum tek şey; “İyi kadın ... nazik hanımefendi.” Anneme güzel isimlerle sesleniyorlar. Annem aralarından hasta olan birine yardım ettiği için olduğunu söylüyor. O geldi ve bizim hiç ilacımız yoktu. Ama annem ona saparna çayı verdi. Bu ateşinin düşmesine yardımcı oldu. Onlar da geri geldiler ve İyi Kadın için deriler getirip kapımıza serdiler.

J: *Ne kadar naziklermiş.*

A: Babam her zaman arkadaşça davran, korku gösterme diyor. Korkudan nefret ediyorlar.

J: *Hiç Kızılderililerin yaşadıkları yerleri gördün mü?*

A: Ah hayır! Onlar ormanda yaşıyorlar. Korkardım. Asla evden o kadar uzağa gitmem. Onların çocukları aldıkları biliniyor. Bunu yaptılar, bunu duyduk. Babam diyor ki, onlarla ancak onlar istediği sürece arkadaşmışız ama her zaman izlemelisin. Değişebilirler.

J: *Anlıyorum. Ne kadar zamandır burada yaşıyorsun?*

A: Artık neredeyse iki yıldır buradayız. Zaman çok hızlı geçiyor! Sürekli bir şeyler değişiyor. Artık annem vatanımız için ağlamıyor. Getirdiğimiz şeyler bizim, onlar bizde kalacak. Yuvamızı burada kuracağız. Geri dönmeyeceğiz.

J: *Neden? Bazı insanlar geri dönmekten mi bahsediyorlar?*

A: Bazıları istiyorlar. Biz gururlu insanlarız, kalacağız. Eğer zor zamanlar geçirirsek, kemerlerimizi sıkacağız ve daha çok çalışacağız diyor babam.

J: *Şey bu kulağa hoş geliyor. Sarah, şimdi üçe kadar sayacağım ve sene 1707 olacak... Ne yapıyorsun?*

A: Hiçbir şey.

J: *Hiçbir şey? Neredesin?*

A: Emin değilim.

J: *Ne görebiliyorsun?*

A: Garip şeyler görüyorum ... yeni şeyler yerlerini alıyor ... zihnin daha önce hiç bilmediği şeyler... Bu şeyler gerçekleşecek.

J: *Hangi şeyler?*

A: Yaşanacak yeni bir ülke, büyütmek için! Yeni fikirler ... insanlar değişecek ve bilmedikleri şeylerden korkmayacaklar. Tahammül edemediğiniz şeyleri arkanızda bırakacaksınız.

Kesinlikle ruh konumundaydı, ancak bu anlaşılmaz ve ka-fa karıştırıcı görünüyordu. İlk sömürgelerin yeni ülkeye, yani

Amerika'ya gelmelerini mi izliyordu? Johnny hızlı bir şekilde onu 1715 yılına, Sarah olarak hayatta ve beş yaşında olması gereken zamana götürdü.

J: *Sene 1715. Ne yapıyorsun?*

A: Bir şeyler izliyorum.

J: *Neleri izliyorsun?*

A: Aileler. Hazırlanan aileler.

J: *Kaç yaşındasın?*

A: Bir yaşım yok. Şimdi garip bir şey yapacağım!

J: *Ne yapacaksın?*

A: Şimdi yaşayan bir bedene gireceğim.

J: *(Afallamış bir halde) Şimdi sen ... NE YAPACAKSIN?*

A: Şu anda yaşamakta olan bir bedene gireceğim. Bu ruh hasta ve dinlenmeli ama çocuk yaşamalı.

Anita'nın tamamıyla farklı, durgun bir sesi ve huzurlu bir tavrı vardı. Johnny'nin bir saniye için nutku tutulmuştu. Daha sonra, "Bu çocuk kaç yaşında?" diye sordu.

A: Daha çok küçük... Onu izliyorum... Onları görebiliyorum... Artık bir kız olacağım... Küçük bir kız çocuğu olacağım.

J: *Sana bunu yapmanı biri mi söyledi?*

A: Her zaman, hissettiğimiz şeyi takip ederiz. Ses bize söyler.

J: *Bu sesi duyuyor musun yoksa sadece hissediyor musun?*

A: Ruhların kulakları yoktur. Hislerimiz yoluyla duyarız. Hislerimiz yoluyla görürüz.

Johnny bu garip gelişime ayak uydurarak ilerlemeye çalışıyordu.

J: *Ve bu çocuk ... sen devreye girdiğinde o da hasta mı?*

A: Bedeni hasta. Ama daha önemlisi, ruhu ... ruhu artık dinlenmeli.

J: *Ah. O ruh bedenden ayrılacak ve sen mi gireceksin?*

A: Ruh gidecek ve ben gireceğim ve ... çocuk o anda daha iyi olacak. Ateşinde bir düşme olacak ve hiçbir değişiklik fark etmeyecekler ... çünkü ben o çocuk olacağım. Sessiz olacağım ve çocuğun nasıl biri olduğunu öğreneceğim. Kimse büyük bir değişiklik fark etmeyecek. Ateşinin düşmesinden sonra, sanki dinleniyormuş gibi bir süre sessiz olacak.

J: *Ve bu şekilde bu ruhun dinlenmek için bir şansı mı olacak?*

A: Dinlenmek için geri gitmesi gerekiyor. Çağırıldığında henüz hazır değildi. Ara sıra, bu olabiliyor ve çok kolay düzeltiliyor.

J: *Evet. Peki küçük kızın adı ne?*

A: Küçük kızın ismi Sarah.

J: *Sarah. Peki o kaç yaşında?*

A: Sanırım beş ile on arasında. Daha yakınlaşmadığım sürece söylemesi zor. Yakında orada olacağım.

Bu noktada Johnny, bu sıra dışı durumu daha iyi görebilmek umuduyla onu üç sene ileriye götürmeye karar verdi.

J: *Şu anda sene 1718. Ne yapıyorsun?*

A: Anneme yardım ediyorum.

J: *Bugün nasıl bir gün?*

A: Güneşli bir gün.

J: *Güzel ve güneşli. Adın ne?*

A: Benim adım Sarah.

J: *Kaç yaşındasın Sarah?*

A: Yedi yaşındayım. Yakında sekiz olacağım.

J: *Nerede yaşıyorsun?*

A: Ben ... ben artık gerçek ailemle yaşamıyorum. Biz buradan gidene kadar burada kalıyorum. Bu insanlarla. Onlar da gidiyorlar. Bu biraz kafa karıştırıcı.

J: *Sen ... kimlerle kalıyorsun? Bazı arkadaşlarla mı?*

A: Evet, beraber gideceğiz ... kırsal alana.

J: *Ah, o zaman şu anda şehirde yaşıyorsunuz, öyle mi?*

A: Bir kasabada.

J: *Ve buradan bir çiftliğe mi taşıınıyorsunuz?*

A: Büyük ihtimalle bir çiftlik olacak.

J: *Peki sen daha önce bir tekneye bindin mi?*

A: Evet. Evet.

J: *Bu yere ne deniliyor biliyor musun?*

A: Yeni... Yeni İngiltere.

J: *Ah, o zaman buraya yeni geldiniz, öyle mi?*

A: Uzun zaman olmadı.

J: *Ve sen bazı arkadaşlarınızda kalıyorsun. Ailen içinde yaşayacağınız bir ev mi inşa ediyorlar?*

A: Bana söylemediler... Düzgün davranmalıyım. Yakında benim için geri dönecekler. Aklımın karışmış olduğunu söylüyorlar. Evden çok sık çıkmak benim için iyi değilmiş ... ta ki gerçekten iyi olana kadar.

J: *Sen hasta mıydın?*

A: Evet, bir süre önce çok hastaydım. Ama oldukça iyileştim. Yani artık sağlıklıyım zihnim geziniyor. Ve onlara inanmadıkları şeyler söylüyorum.

J: *Onlara inanmadıkları neler söylüyorsun?*

A: Onlara gördüğüm şeyleri söylüyorum. Gelecekte olacak şeyler. Ama bana bunları göremeyeceğimi söylüyorlar. Annem; "Shhh, bu şekilde konuşmak tehlikeli!" diyor.

J: *Ah ... tamam, ben bu tür şeylere inanırım. Yakında olacak neler görüyorsun?*

A: Şehre giderken baktım ve aniden orası... Muazzam büyüklükte bir şehir oldu. Gözlerim onun büyüklüğünü algı-

layamadı! Şehir etrafımızda her yerdeydi ve binalar şu andakinden farklıydı. Ve sokaklardaki insanlar da daha farklı giyinmişlerdi. Sokaklar parke taşlarla döşenmemişti, asfalttı. Düzgündü, düzgün hale getirilmişti.

J: *Tüm bunların ne zaman olacağını söyleyebiliyor musun?*

A: Sadece gelecekte, uzun zaman sonra olacaklarını biliyorum, çünkü çok fazla değişiklik olmuş. Ve ben bunları söylediğimde annem alnımı ovaladı ve; “Zavallı çocuğum, ateşten beri asla eskisi gibi olmadı.” dedi. Ve ağladı.

J: *Ama sen gerçekten bu büyük kasabayı gördün, değil mi?*

A: Kocaman, muazzam büyüklükte.

J: *Çok fazla insan mı vardı? Bu insanlar nasıl giyinmişlerdi Sarah?*

A: Belki bunu ona söylemeseydim bana inanırdı. Bana inanamadı.

J: *Bana anlat!*

A: Bana inanacak mısın?

J: *Sana inanacağım.*

A: Tamam, kadınların giydiği elbiseler yerden yukarıdaydı ... dizlerine yakın ama tam olarak değil, belki de ortalarında. Ve tenin görüldüğü, ipekten çoraplar giyiyorlardı ... ve topukları, üzerinde yürüyebilmek için çok fazla yüksekti. Bu şekilde yürüyebilmeleri için çok akıllı insanlar olmaları lazım. Erkekler garip şapkalar takıyorlardı ve pantolonları da daha dardı ama yine de yere kadar düzgün bir şekilde üzerlerine oturuyordu.

J: *Gelecekte olacak başka şeyler de gördün mü?*

A: Ah, başka şeyler de gördüm ama annem hiçbir şeyin uymadığını söylüyor ve benim için üzülüyor. Bana aklımın karıştığını söylüyor.

J: *Hayır, ben senin aklının karışmış olduğunu düşünmüyorum. Bence sadece ileride olacakları görüyorsun.*

A: Bunların bu şekilde gerçekleşeceğine mi inanıyorsun?

J: *Olacaklarına inanıyorum. Ve bana gördüğün başka şeylerden de bahsetmeni istiyorum.*

A: Şey, bir keresinde anneme baktım ve onun etrafında hastalık gördüm. Ona bunu söyledim ve o sadece kahkaha attı. Ama iki gün sonra, hamile olduğu bebeği kaybetti. O çok hastaydı.

J: *Bu olaydan sonra da sana inanmadı mı?*

A: Hayır. Hayır ve bunun sadece bir çocuk olduğunu ve benim söylediğimin bu anlama gelemeyeceğini söyledi. Söylediğim herhangi bir şey olabilir. Pek çok sefer ona gördüğüm küçük şeylerden bahsettim. Artık gördüğüm büyük şeylerden bahsetmemem gerektiğini biliyorum. Benim aklımın çok fazla karışmış olduğunu düşünecekler.

J: *Büyük başka neler gördün?*

A: Rıhtıma baktım ve onlara gemilerin, şimdi silahlarımızın namlularını yaptığımız maddeden yapılacağını söyledim. Bunlar büyük, kocaman gemiler olacaklar ve birkaç gün içinde okyanusu geçebilecekler. Etrafımdaki herkes bana güldü. “Zavallı çocuk!” dedi annem, “Onun ateşi var, beyinde ateş var.” Ben kadınlar için bir merak konusuyum.

J: *Bence seni dinlemeliler.*

A: Sadece onlara bakarak pek çok şey söyleyebilirim. Bir insanı gördüğüm zaman, onların etrafında iyi ve kötüyü görüyorum ve bazen ne olacağını söyleyebiliyorum. Onlara bakıyorum ve değişiyorlar ve sanırım ilerleyen yıllarda görünecekleri gibi görünüyorlar. Bir keresinde, bir adam gördüm ve o ... o gözlerimin önünde yok oldu ve onun yakın bir zamanda ruh olacağını anladım.

J: *İnsanlara baktığın zaman onların etrafında iyi ve kötü-yü görebildiğini söyledin. Kötü nasıl görünüyor?*

A: Kötülük siyah olarak görünüyor. Gölgeleyen bir şey. Bazen bir insan görürsünüz ve onlar sanki bir bulut içerisindedymiş ya da kısmen bir sis içinde duruyorlarmış gibi çevrelenmiş oluyorlar. Biliyorsun ki, bu insan kötü şeyler yapmış, ya da yapacak, ya da ona kötü bir şeyler olacak. Eğer onlara bakar ve gerçekten düşünürsen, ne olduğunu söyleyebilirsin. Onlara çok yoğunlaşarak bakıyorum, gözlerimi yumuyorum ve eğer kötü bir şey olacaksa bunu söyleyebiliyorum. Bir hastalık olabilir ... hatta geçmişteki bir hastalık bile olabilir. Bazen geçmişte çok kötü bir şeyler yapmışlarsa onları da görebiliyorum.

J: *Peki iyi nasıl görünüyor?*

A: Pek çok renkte. Gökkuşağındaki tüm renkler ve hatta daha fazlasında. Çok güzel bir görüntü.

J: *Renklerin farklı anlamları olup olmadığını biliyor musun?*

A: Bazen onları değişik anlamlar içerirken görüyorum. Bazen tam olarak ne olacağını görebiliyorum. Diğer zamanlarda, kuşkulu ve meraklı oluyorum. Ve o zaman izleyip görüyorum.

J: *Tamam, annen ve diğer tüm o bayanlar seni dinlemeliler. Bir şeyler öğrenebilirler.*

A: Hepsi benim için dua ediyorlar. Yakında zihnimdeki bu büyüden kurtulmam için dua ediyorlar.

J: *Tamam Sarah, şimdi 1718 yılında mıyız?*

A: 1718 yılındayız.

J: *Üçe kadar sayacağım ve 1700 yılına geri döneceğiz.*

Bu seneye geri döndürüldüğünde, bir kez daha ruh haline dönmüştü. Bu kısımlar ayrı bir bölümde sunulmuştur. Bunu takip eden seansta Johnny, 1770'lere bir kez daha kısaca değindi. Bu teknik, tutarsızlıkları iyi ya da kötü kontrol etmek için birkaç kez kullanılmıştı. Ancak her kişilik, farklı bir kişilik olarak sonuca ulaşmıştı. Anita, aradan birkaç hafta geçse

bile, sanki hiç bölünmemiş gibi bir kişilikten diğerine geçebiliyordu. Buradaki kısım, 1770'lerde ona "Ne yapıyorsun?" sorusunun sorulduğu zamanı içeriyor.

A: Şey... Uyuyordum!

J: *Şimdi mi uyandın?*

A: Öyle olmalı... Kendimi komik hissediyorum ... şimdi uyandım... Güzel bir gün olacak.

J: *Güneş doğdu mu?*

A: Evet, güneş orada. Çok hoş görünüyor... Sabahları seviyorum.

J: *Yılın hangi dönemindeyiz?*

A: İlkbahardayız. Güzel, açık bir gün olacak. Yatağımı her zaman batıya koyuyorum ki, doğudaki pencereden dışarı bakabileyim.

J: *İsmin ne?*

A: Benim ismim Sarah.

J: *Soyadın ne Sarah?*

A: Breadwell. Sarah Breadwell.

J: *Peki kaç yaşındasın Sarah?*

A: Ah, şimdi oraya gidiyorum, oraya ... hasta olarak gidiyorum.

J: *Evli misin Sarah?*

A: Evet, evliyim.

J: *Kocan nerede?*

A: Şey, dün akşam eve dönmedi. Doktorluk yapmak için gitti.

J: *Biri hasta mıydı?*

A: Bebek sahibi oluyor. Zor zaman geçiriyor. Ebe ondan sonra geldi. Sanırım akşamı orda geçirdi. Karanlıkta ata binip buraya gelmekten hoşlanmıyor. Gözleri artık eskisi gibi değil.

J: *Ve tabii at da tökezleyip düşebilir.*

A: Yani, bu doğru. O yolları Korkunç derecede iyi bilir ve artık atı da onun gibi yolları oldukça iyi biliyor.

J: *Kocan gideli ne kadar oldu?*

A: Ah, o dün akşam ... ah hava kararmadan az önce gitti. Burada verandada oturmuş konuşuyorduk ve buraya geldiler ve onu istediler. Her zaman gider ama ödemeyi çok seyrek olarak nakit para olarak alıyor. Ama insanlara yardım etmekten hoşlanıyor. Bazen ona biraz mısır veriyorlar ya da ellerinde ne varsa. Bu genç kız, onun ailesini tanıyoruz ve onun için üzüldüğünü biliyorum.

J: *Bugün ne yapacaksın?*

A: Sanırım bugün bir süre dışarıda oturacağım. Yakın bir zamanda ayağa kalkıp, etrafta daha rahat dolaşabileceğim. Kalçanız sizi sonsuza kadar yatakta tutamaz.

J: *Kalçanı mı incittin?*

A: Yani bilirsin, o sefer kilerde düşmüştüm. O lanet şeyi kırdım. Doğru kaynaması için çok uzun zamandır bekliyorum. Yatakta yatmak zorundayım. Yatakta o kadar uzun zaman yattım ki, aklımı kaçırmak üzereyim.

J: *Evet, hasta olmanın en zor kısmı bu; yatakta yatmak.*

A: Çok kötü ağrması ve acıması durduğunda, ayağa kalkmak istedim. Ama hareket ettiğin zaman acıyor. Üzerimde sertleşeceğinden korkuyorum artık. Ayağa kalkmak ve daha fazla hareket etmek istiyorum ki üzerimde sertleşmesin.

J: *Elbette. Çocuğun var mı Sarah?*

A: İki çocuğum var.

J: *Onlar neredeler?*

A: Ah, onlar gittiler. Bilirsin, evlendiler ve her zaman burada kalmıyorlar.

J: *Çok uzakta mı yaşıyorlar?*

A: Hayır, uzak değil.

J: *Bu kasabanın adı ne Sarah?*

A: Sanırım ona Bostonia diyorlar. Sanırım bu ismi vermek istiyorlar.

J: *Buraya ilk geldiğiniz zaman adı neydi?*

A: Yani, buraya ilk geldiğimiz zaman böyle demiyorduk. İlk zamanlar, sadece Post Sokağı üzerindeki bir geçitti. O yol şuradan geliyordu... Sanırım Hollandalıların yaşadığı New York'a kadar gittiğini söylüyorlar.

J: *Hollandalılar?*

A: Evet. Alman, Hollandalı, orada New York'ta yaşıyorlar. Ve bu yolu çalıştırıyorlar, çok fazla trafik ve her şey. Bazen oradaki yola bakıyorum ve bir gün içinde dört ya da beşten fazla yabancı görüyorum. Her şey büyüyor. Bu yolu Philadelphia'ya kadar uzatacaklar. Yol Philadelphia'dan başlayacak ve New York'un içinden geçerek buraya kadar çıkacak. Sanırım biz yolun en sonundayız. Daha kuzeye doğru gideceğini hiç duymadım. Sanırım tam buraya gelecek.

Bu gerçeklerden bazılarını kontrol etmeye çalıştığımda, bir kez daha sorunlarla karşılaştım. Boston'daki birkaç tarih topluluğuna mektup yazdım ve her birinden hemen hemen aynı karşılığı aldım. Bilgi için çok fazla talep alıyorlardı ve bu nedenle de mektup ile cevap veremiyorlardı. Kayıtları sadece, elbette ki ücreti ödenmesi gereken profesyonel soy bilimcilerin kullanımına açıldı. Bir topluluk, "Bostonia" adının "Boston" kelimesinin Latince söylenişine yakın olduğunu ve uzun yıllardır Boston Post Sokağı olarak bilinen ve batıya doğru giden bir anayol olduğunu söylemişti.

Bazı veriler şaşırtıcı bir kaynaktan geldi: çocuklarımızın tarih kitaplarından birinde. "*Birleşik Devletlerin Tarihi*" isimli kitabın 12. bölümünün "Ulaşım Sorunlarının Çözülmesi" kısmındaki bir alıntıdan. "Keçi patikaları yol haline geldi. İlk sömürge günlerinde, ormanlar sonsuz gibi görünüyordu. Karada yolculuk eden bir kişi, Kızılderililerin yolla-

rından gidiyordu. Yavaş yavaş, insanlar bu keçi yollarını temizlediler ve at üzerinde bir kişinin yolculuk edebileceği kadar geniş yeni yollar yaptılar. Sömürge döneminin sonunda, bu yolların bazıları kağıt ya da at arabalarının geçebileceği kadar geniş hale gelmişti. Bir yolcu, bir dereye denk geldiği zaman, suyun karşıya geçilebilecek kadar sığ olduğu yerini bulmak zorundaydı. Şehirlerin yakınlarında, girişimci kişiler bazen feribot yönetiyorlardı. Yine şehirlerin yakınlarında, bazen yollar da inşa ediliyordu. Bu nedenle 1760 yılında, posta arabalarının ve özel binek arabalarının sömürgeci sömürgeye seyahat edebilecekleri uzun yol, Boston, New York ve Philadelphia'yı birleştiren yoldu. Yaz dönemlerinde, bir posta arabasıyla Boston'dan New York'a yaklaşık bir hafta içinde gidebilir ve bundan sonra üç gün içinde de Philadelphia'ya ulaşabilirdiniz. Kış döneminde yapılan yolculuklar daha uzun sürüyordu. 1760 yılında Philadelphia'dan güneye doğru yolculuk etmek isterseniz, Savana ve Charleston'a giden sahil gemilerinden birine binmeniz gerekiyordu. Eğer kara üzerinden yolculuk edecekseniz, sahil yolunun 'geçilmez' olmasından dolayı at üzerinde gitmek zorundaydınız."

Bu da en iyi bilgiler en beklenmedik kaynaklardan gelebilir anlamına geliyordu.

Seans Johnny'nin Sarah'ı 1790 yılına götürmesi ve; "Ne görüyorsun?" diye sormasıyla devam etti.

A: Aile.

J: *Ne yapıyorsun?*

A: (Sesi bir fısıltı halindeydi) Yatakta yatıyorum.

J: *Hasta mısın?*

A: Çok hastayım.

Sarah'ın, o zamanlar için oldukça yaşlı kabul edilen seksenlerine yakın bir yaşta öldüğü ortaya çıktı.

Bu yaşamına giriş yaptığı garip olay ve bundan dolayı sahip olduğu psişik güçleri, belli bir şekilde birkaç sene sonra yok olmuştu; bu güçler açık bir şekilde cesaretlendirilmemişlerdi. Daha sonraki yıllarda, yaşamı oldukça normal görünüyordu.

Sarah'nın bu tip psişik yeteneklerinin olmasının nedeni, normal bir doğumla dünyaya gelmemesi ve ruhsal âlemden yeni gelmişken bir çocuğun bedenine girmiş olması olabilir miydi? Normal bir doğum, geçmiş hayat ve ruh dünyası ile ilgili anıları körleştiriyor ve bastırıyor gibi görünüyordu. Gelişmekte olan çocuğun odak noktasının beden içinde hareket edebilmek, yürümek, konuşmak vb. olmasıyla birlikte, bu anılar daha da siliniyor ve çoğu durumda belki sadece hipnoz altındaki durumlar dışında hiçbir zaman geri dönmüyorlardı. Bu olay, bu kural için bir istisnaydı. Ruh dünyasının ve bizim fiziksel yaşamımızın, hayal edebileceğimizin çok ötesinde bir derecede karmaşık olduğu ortaya çıkmıştı.

Ruth Montgomery'nin *Aramızdaki Yabancılar* isimli kitabında, bizim yaşadığımız gibi olayları anlatmak için “bedene girme” terimini bulması, bundan birkaç yıl sonraya (1970'lere) denk geliyordu. Bu terim iki ruhun pek çok nedenden ötürü yer değiştirmesi anlamına geliyordu. Ancak bizim deneyimimiz zamanında, bu tür bir düşünce tamamıyla duyulmamıştı ve bu kavram bizi afallatmıştı. Bedene girme kavramı (buna ilişkin olan “görüntüleme” kavramı ile birlikte) *Ölüm ile Yaşam Arasında* isimli kitabımda daha geniş bir şekilde işleniyor.

Sekizinci Bölüm

İngiltere'deki Mary

Bu zamana kadar Anita, June/Carol, Jane ve Sarah olduğu tüm tarihler ve zamanlar ile ilgili dikkat çekici ölçüde tutarlı olmuştu. Ancak diğer hayatları ile ilgili olarak, zaman etmenini karıştırmaya başladı. Biz de sadece, söylediği şeylerden yola çıkarak, bizimle hangi dönemden konuştuğunu tahmin edebiliyorduk.

Dördüncü kişilik ortaya çıktığında, görünürde okyanusu geçmiştik ve artık İngiltere'deydik. O sahneye, enfes bir İrlanda aksanı ile konuşan yaşlı bir kadın olarak çıkmıştı. İsminin Mary olduğunu ve İskoç sınırına yakın bir yerde yaşadığını tespit etmiştik. Ancak, yine net olması açısından, onun hayatı ile ilgili bir şeyler duyduğumuz ilk kayıttan başlamamız daha iyi olur.

Johnny onu, yaklaşık on yaşları civarına geri döndürmüştü. Aniden sesi ve diksiyonu çocuk gibi oldu.

J: *Ne yapıyorsun Mary?*

A: At arabasında gidiyorum ... modellerimi izliyorum ... ve yakında nerede olacağımızı merak ediyorum. Bu çok uzun bir yolculuk.

J: *Nereye gidiyorsunuz?*

A: Bu şey şehri ... şey... Baba! Baba sen bana şehri söylemiştin ama ben unuttum. (Sanki bir şey dinliyormuş gibi duraksadı.) Evet? Babam bana oranın Loch olduğunu söyledi. Orada yaşayacağız. Eşyalarımız vagonla gitti, şimdi de kendimiz gidiyoruz.

J: *Nerede yaşıyordunuz?*

A: Orada sahil kenarında küçük bir kasabada yaşıyorduk. Bizden başka neredeyse kimse yoktu!

J: *Loch'tan çok mu uzakta?*

A: Ah, hayır. Eğer uzun yoldan gidersen belki uzundur. Babama her zaman uzun yolu seçip seçemeyeceğimizi soruyorum. Ama oraya doğrudan at arabasıyla gidersen, yaklaşık iki saat içinde orada olursun.

J: *Diğer kasabanın adı ne?*

A: Crew.

Loch kelimesinin İskoçya dilinde Göl anlamına geldiğini biliyordum. Crew adında herhangi bir kasabadan bahsedilip bahsedilmediğini bulmak için haritalara baktım. Bulabildiğimiz tek yer orta İngiltere'deki Crewe idi, ancak o da 1800'lerde tren yollarına kadar kurulmamıştı. Şans eseri, Beeville'de yaşayan bir donanmanın eşi İskoçya'dandı. Ona Crew'u sordum. İskoç tarafında Crew adı verilen küçük bir kasaba olduğunu ve çok küçük olmasından dolayı muhtemelen haritalarda yer almayacağını söyledi. Oranın her zaman küçük bir yer olduğunu belirtti.

J: *Peki baban Crew'da ne iş yapıyordu?*

A: Korkarım çok iyi değildi. Ama burada, kendi işini yapacak.

J: *Kendi işi ne?*

A: Orada bir ayakkabı tamircisi dükkânımız olacak.

J: *Crew'de bir ayakkabı tamircisi miydi?*

A: Bir ayakkabı tamircisi olarak çalışıyordu, çırağı olarak.

J: *Okula gidiyor muydun?*

A: Hayır. Annem bana ne öğretebilirse öğretti. Kadınların çok fazla şey bilmesi uygun değil. Babam, eğer bir erkek gibi beyinleriyle öğrenirlerse, kadınlara düşen paydan hoşnutsuz olduklarını söylüyor. Bu doğaya ters.

Burada Johnny (ki bence kendini beğenmiş bir şekilde) “Baban çok zeki biri!” diyerek umulmadık bir şovenizm ortaya koydu. Mary devam etti:

A: Babam ticareti öğrenmiş ve ben de ondan okula gitmeyi ve ticareti öğrenmeyi istedim ve o da bana güldü. Hepimize yetecek kadar para kazanacağını söyledi. Ve nasıl bir hanımefendi olunacağını ve kadınların yapması gereken şeyleri öğrenmem gerektiğini söyledi. Evet, bir erkek olmaya çalışmamalıyım. Bu beyni bozuyor, doğaya aykırı. Erkekler öğrenmeli ve kadınlar evde kalmalı. Evet, öğrenmek, yemek pişirmek, dikiş dikmek ve evi düzgün bir düzende tutmak çok fazla şey. Bunları doğru olarak yapmamak bir günah ve utanç.

Mary’yi tekrar bulduğumuzda yaşı daha büyüktü ve evliydi.

J: *Ne yapıyorsun?*

A: Güneşin doğmasını bekliyorum.

J: *Ah güneş daha doğmadı mı?*

A: Hayır.

J: *Ne kadar zamandır ayaktasın?*

A: Çok daha erkenden saatlerden beri. Hava bu şekilde olduğu zaman seviyorum, karanlık değil, aydınlık değil. Sadece bekliyorum.

J: *Sabahları güneşin doğmasını izlemeyi mi seviyorsun?*

A: Bundan hoşlanıyorum.

J: *İsmin ne?*

A: Mary.

J: *Soyadın ne Mary?*

A: (Kahkaha) Soyadım Riley.

J: *Evli misin Mary?*

A: Evliyim.

J: *Ne kadar zamandır evlisin?*

A: Çok uzun zamandır ... çok yıllardır.

J: *Peki kocan ne iş yapıyor?*

A: O ayakkabı yapıyor. Ve botlar ve terlikler.

J: *Kaç yaşındasın Mary?*

A: Ben ... ben sanıyorum ki 40 yaşı civarındayım. Sanırım 40 yaşındayım.

J: *Kaç çocuğun var?*

A: Bir. Bir kızım var.

J: *Onun ismi ne?*

A: Ona Mary ismini verdim.

J: *Senin adından mı alıyor o da kendi adını?*

A: Meryem Ana'nın adından alıyor. Meryem Ana onu her zaman korusun.

J: *Bakalım, evin ... evin hangi şehirde?*

A: Loch.

J: *Ne kadar zamandır Loch'ta yaşıyorsunuz?*

A: Neredeyse tüm hayatım boyunca. Buraya küçük bir kızken geldim.

J: *(Loch'un Göl anlamına geldiğini biliyordu.) Suya yakın bir yerde mi yaşıyorsunuz?*

A: Oldukça yakın. Kasabadan onu görebilirsiniz. Kasaba suya yakın kurulmuş.

J: *Ah, o zaman kasabanın içinde yaşıyorsunuz.*

A: Biraz ucuna yakın bir yerde ama şehrin içinde.

J: *Bakalım, İngiltere'desin değil mi?*

A: Evet, İngiltere.

J: *Kral kim?*

A: Bizim bir kraliçemiz var.

J: *Onun ismi ne?*

A: Mary.

Bu muhtemel olarak bir tarihi kanıtlayacak söylediği tek şeydi. Araştırmalar, ayrıca Kanlı Mary olarak da anılan ve 1553'ten 1558 yılına kadar hüküm süren Kraliçe Mary I'i ortaya çıkarmıştı. Bu Mary, Henry VIII'in kızıydı ve bu nedenle de

Elizabeth I'in üvey kız kardeşiydi. "Kanlı" ismi ona Protestanlar tarafından, Mary'nin, savaş çıkması pahasına Roma Katolik Kilisesi'ni İngiltere'nin devlet kilisesi yapmaya niyetlenmesi sonucunda verilmişti. Yaklaşık 300 kadar Protestan bu dönem boyunca "şehit edilmişti." Bununla birlikte, William III ile Mary II 1689 1694 yılları arasında ülkeyi beraber yönetmişlerdi. Bahsedilen kraliçe bu iki kişiden biri olabilirdi.

J: *Kraliçe Mary'yi hiç gördün mü?*

A: Oraya hiç gitmedim, fazla uzak.

J: *O nerede yaşıyor?*

A: Ülkenin güneyinde. Bazen bu taraflara geldiğini duydum buralara yakın bir kaleye. Ama onu hiç görmedim.

Araştırmalar gösterdi ki, Kuzey İskoçya'daki Aberdeenshire ormanlarındaki Balmoral Kalesi, Büyük Britanya'nın saltanat-taki hükümdarının İskoçya'dayken ikamet ettiği yerd. Bahsettiği kale bu olabilir miydi?

J: *Muhtemelen buralara yaz tatili için geliyordur, değil mi?*

A: Evet, burası o taraftan daha iyi. O, suyu seviyor.

J: *Bugün kocan nerede?*

A: Çalışıyor.

J: *Onun kendi dükkânı mı var?*

A: Evet var, evet var. Özel bir çift bot için çok çalışması gerekiyor. Bugüne bitmesi gerekiyor.

J: *Ah, bütün akşam uyumayıp çalıştı mı, yoksa sabah erken kalkıp mı işe gitti?*

A: Biraz önce çıktı. Ona kahvaltı hazırladım.

J: *Kahvaltıda neler yiyorsunuz?*

A: Onun en sevdiği İskoç kreplerini, onlara çörek diyor. Küçük bir krep yedi ve öğle yemeği için birkaç fazla krep de yaptım. Onlara tereyağı, bal ve jambon koyuyorsun. Sıcak ya

da soğuk güzel oluyorlar. Çok tatlı bir krep. Ben oldukça iyi bir aşçıyım, bilirsin.

J: *Evet. Kızın hâlâ uyuyor mu?*

A: Evet. Bir melek gibi görünüyor. Saçları saçları simsiyah. Çok güzel bir çocuk, çok güzel. (Sesinde gurur vardı.)

J: *Kızın kaç yaşında?*

A: Çok yakında dokuz olacak, çok yakında.

Bir başka seansta Mary ile hemen hemen aynı yaşlardayken karşılaştık.

J: *Ne yapıyorsun Mary?*

A: Süpürüyorum ve temizliyorum ve eşyaları parlatıyorum. Bir parti vereceğim. (Sesi mutlu ve heyecanlı geliyordu.)

J: *Öyle mi!*

A: Kızımın doğum günü.

J: *O kaç yaşında?*

A: On yaşında olacak.

J: *Sen kaç yaşındasın Mary?*

A: Ah... (kıkırdayarak) ... ben 40 yaşımdayım. 40'a yakınım.

J: *Doğum günü partisine kimler geliyor?*

A: Tanıdığı tüm arkadaşları.

J: *Okula gidiyor mu?*

A: Burada merkezdeki okula gidiyor, burası küçük bir kasaba, okul da küçük. Ve o iyi öğreniyor. O zeki bir çocuk. Annesi gibi değil! Zeki bakışlı.

J: *Okulunun ismi ne?*

A: (Kahkaha atarak) Loch Okulu. Ona başka bir isim vermedik. Rahip diyor ki, evet, biz ondan bahsederken bazen kilisenin ismini kullanıyoruz, bilirsin. Onu orada iyi eğitiyorlar.

J: *Kilisenin ismi ne?*

A: St. Joseph. Kutsal Peder adına ona bu ismi verdik.

Bu bir Katolik olarak konuştuğu tek yaşamdı.

J: *Parti için neler hazırlıyorsun?*

A: Gösterişler! Kızım onları çok seviyor.

J: *(Kafası karışarak) Gösterişler ne?*

A: Kabarık bir çeşit pasta. Hafif ve pofuduk görünüyor ve içinin de güzel olacağını düşünüyorsun. Ama içini açtığın zaman, içi neredeyse boş, büyük bir delik var. Bu yüzden biz de ona gösteriş diyoruz, gösterişle kabarmış.

Eski yemek kitaplarında yaptığımız araştırmada bu isme sahip hiçbir şey ortaya çıkmadı. Ben kişisel olarak, onun hafif yumurtalı bir ekmek çeşidi olduğunu düşünüyorum.

A: Ve leydiler gibi onlara çay servisi yapacağım. Partisinin bir leydi partisi olmasını istiyorum.

J: *Sanırım tüm küçük kızlar, kendileri birer hanımefendiymiş gibi davranmayı seviyor.*

A: Ah, evet. Ve o aralarındaki en güzeli olacak. Çok güzel. Ama sizin için sakıncası yoksa geç kalmamak için ben çalışmaya devam etmek istiyorum.

J: *Tabii, sen devam et. Kızın bu partiyi hayatının sonuna kadar hatırlayacak.*

A: Evet, umarım. Onun için çok uzun süre bekledik!

J: *Ona doğum günü hediyesi olarak ne vereceksin?*

A: Babası onun için ayakkabıların en güzelini yaptı ve ben de ona bir elbise diktim ... *kadifeden!* Çok gururlanacak.

J: *Elbette ki.*

Onunla en son karşılaştığımızda Mary yaşlı bir kadındı ve bir şal örüyordu.

J: *Çok güzel bir şal örüyorsun.*

A: Evet, renkleri çok canlı, beni neşelendirecek.

J: *Bu çok hoş. Mary, bana soyadını söyler misin?*

A: Ah! Nazıksın ve benimle ilgileniyorsun öyle mi? Beni bir süre ziyaret edecek misin?

J: *Evet, edeceğim.*

A: Bu iyi. Bu iyi. Benim soyadım Smythe Riley. (Belli ki Smythe onun kızlık soy ismiydi.)

J: *Burada kendini yalnız mı hissediyorsun?*

A: İnsanlar ördüklerimi satın almak için geliyorlar. Bazen de torunlarım geliyor.

J: *Çok sayıda torunun var mı?*

A: Hayır, sadece iki tane. Çok tatlılar. Yavrukurtlar çok tatlı.

Kız izcilerin Yavrukurt bölümüne, eski İrlandalı büyükanelerin torunlarına bu şekilde hitap etmesinden dolayı bu ismin verildiği söylenir.

J: *Bakalım, yaşının 70 olduğunu söyledin, değil mi?*

A: Evet, yaşlıyım ama güzel bir hayatım oldu. Artık bekliyorum, sağlığım çok iyi değil. Eğer çok hareket etmezsem, ayaklarım çok ağrııyor. Parmaklarımı ovuyorum. İyi örgü örebiliyorum. İyi bir şeyler yapmak iyi bir şey. Zihnimiz, yaşlandığımız yer zihnimiz.

J: *Peki bu kır evi nerede Mary? Şu an hangi yerdeyiz?*

A: (Kahkaha atarak) Tabii ki İngiltere'deyiz! Oradaki İskoç sahilini görebilirsiniz.

J: *Bu kasabanın ismi ne?*

A: Kasabanın ucunda yaşıyoruz; ismi Loch.

J: *Büyük bir kasaba mı?*

A: Ah... Neye büyük dediğine bağlı. Londra gibi değil. Londra'nın çok büyük olduğunu duydum.

J: *Hiç Londra'ya gittin mi?*

A: Hayır, hiç gitmedim. Bir kere İskoçya'ya gitmek için, bir kere de İrlanda'ya gitmek için deniz üzerinden karşıya geçtim

ama hiç Londra'ya ya da büyük başka bir şehre gitmedim. Ben basit bir kızım, basit bir hayatım var.

J: *Sen İngiliz misin, İskoç musun, İrlandalı mısın ... ya da ne?*

A: Ben burada doğdum. Uzun seneler kocamla yaşadıkten sonra onun gibi konuşmaya başladım. O yarı ... yarı İrlandalı; yarı da İskoç. İyi bir adam. (Bu İrlandalı aksanını açıklıyordu.)

J: *Eşin nasıl bir işte çalışıyordu?*

A: Burada kasabada çalışıyordu; ayakkabılar yapıyordu; ayakkabıcıydı. Ayrıca botlar ve hanımefendiler için ayakkabılar da yapıyordu. En iyilerini. Şu anda giydiklerimi de o yaptı. Bunlara iyi bakıyorum. Bana yaptığı son ayakkabılar bunlar.

J: *Kocanın ismi neydi?*

A: Thomas. Thomas Riley. İyi bir adam.

J: *Thomas vefat edeli ne kadar oldu?*

A: Neredeyse 20 yıl oldu.

20 sene dayanabilmesi için o zamanlar çok daha iyi ayakkabılar yapıyor olmalılardı. Ama elbette, o da artık çok fazla hareket etmeyen yaşlı bir kadındı.

J: *Kaç çocuğun var Mary?*

A: Yaşayan tek çocuğum var. Bu, zavallı Thomas'ı çok üzdü; daha büyük bir aile isterdi. Bebeklerim karnımda büyüme-ye başlamadan öldüler. Sadece bir tane bebek taşıdım karnımda. 40 haftayı doldurdu o. Ona Mary ismini verdim.

Mary'nin bu İngiliz hayatında uzun süre yaşadığı ve açık bir şekilde mutlu olduğu görünüyordu. Anita'nın şu anki yaşamıyla, kendisinin de Katolik olması ve çocuklarının Katolik okulu-na gitmesi gerçeği dışında hiçbir bağlantısı yoktu.

Dokuzuncu Bölüm

Güçlü Gretchen

Geri dönüşlerde bu noktaya geldiğimiz zaman, artık bizi şaşırtabilecek hiçbir şey kalmadığını varsayıyordum. Ancak her seans zihinlerimizi canlandıracak taze ve yeni bir şey içeri-
riyordu.

Aşağıdaki kısım Anita'nın, tatlı ve ılımlı Mary olarak İngiltere'deki hayatına doğmadan hemen öncesine döndürüldüğü zaman meydana geldi. Doğal olarak ruh konumundaydı ancak bize söylediği şeyler kafa karıştırıcıydı. Daha önce bahsetmediği, daha önce genellikle onu bulduğumuz ruh âleminden farklı görünen, garip bir yerden bahsediyordu.

J: *Tamam Mary; çok uzun zaman önce. Ne görüyorsun?*

A: Burası koyu, karanlık. Yakında daha aydınlık olacak.

J: *Bu nedir ... gece zamanı mı?*

A: Geceydi, şimdi şafak vakti.

J: *Ne yapıyorsun?*

A: Bu yere ilk defa geliyorum. Ruhum dinlendi yüzlerce sene boyunca.

J: *Bu yer nedir?*

A: İngiltere, sanırım. Ve ben artık hazırım yeni serilerime başlamak için.

J: *Neyin serisi?*

A: Derslerimin. Ruhum arındırılmalı ve öğrenmeliyim. Sesimin bana söylediği gibi basamaklardan geçmeliyim. Ve her seferinde, değişik bir şey, farklı bir şey öğreneceğim. Her biri öğrenecek. Başlayacağım, gözlemleyeceğim ve öğreneceğim.

J: *Neredeydin?*

A: Dinleniyordum, pek çok yıldır ... yüzlerce yıl gibi görünüyor. Dinleniyordum.

J: *Nerede dinleniyorsun?*

A: Dünyanın üzerinde, her şeyin üzerinde. Duygular, titreşimler ya da renk yok. Dinlendiğin zaman, tamamıyla huzur içindesin.

J: *Ama dünyadan uzak bir yerdesin, değil mi?*

A: Uzakta. Orada sorunlar olduğunu duydum.

J: *Dünyada mı?*

A: Her zaman sorun var. Zavallı ruhlar. Huzurdan dünyaya gönderilenler. Buraya geri dönebilmeden önce öğreneceğiz.

J: *Dünyaya bazı dersler öğrenmek için mi gidiyorsun?*

A: Evet, öğrenmeliyim.

J: *Uzun zamandır dinleniyordun, değil mi?*

A: Çok, çok uzun zamandır.

J: *Neden? Ruhun yorgun muydu?*

A: Çok fazla şiddet gördüm. Çok fazla şiddet. Ruhum parçalanmış ve incinmişti. Dinlenmem gerekiyordu. Buradaydı ama bu dili konuşmuyordum. Ama şimdi sizinle konuşuyorum. Bir kısmını hatırlıyorum... Ama tamamen dinlenebilmem için, hatırlamamalıyım. Ses bana, zaman yaklaştıkça daha fazlasını ve daha fazlasını unutacağımı söylüyor. Hatırlamamalıyım. Benim konuşma dilimi etkileyecek, benim ... her şeyimi etkileyecek, düşünme şeklimi, öğrenmemi. Geçmiş hatırlamamalıyım. Ruh hiçbir bilgisi olmadan taze olarak gelir. Ve dinlenmiş olarak bir bedene girersin ... ve başlarsın. Başlarsın.

Bu kafa karıştırıcıydı. Johnny, sorular sorabilmek ve seansı bizim de anlayabileceğimiz bir noktaya getirmek için, onu belli bir zamana ya da yıla yönlendirmeye çalıştı.

J: *Bakalım ... yüzlerce sene boyunca dinlendiğini söylüyorsun. Şimdi üçe kadar sayacağım ve yüz yıl geriye gideceğiz. Benim konuştuğum dilde benimle konuşabileceksin. Söyle bana, ne yapıyorsun?*

A: Hazırlanıyorum. Dinleniyorum.

J: *Peki nerede dinleniyorsun?*

A: Bir ismi yok... Ona verdiğimiz bir ismi yok. Buradayız, hep beraberiz.

J: *Siz? Kalabalık mısınız?*

A: Pek çok ruh, pek çok. Ve biz dinleniyoruz. Bana dediler ki, bazen çok çabuk geri dönebilirmişsin. Eğer yapmış olduğun şey çok yanlışsa, anıların tamamen silinmeden geri dönmek istersin. Ve aynı hataları tekrar yapmamaya çalışırsın yoksa tekrar tekrar geri gelmek üzere *lanetlenirsin*. Dinlenmek ve unutmak daha iyi.

J: *Tamam, şimdi üçe kadar sayacağım ve bir 100 yıl daha geriye gideceğiz. Şu anda ne yapıyorsun?*

A: Dinlenme sürecime başlıyorum.

Bu gizemli dinlenme yerinde geçireceği zamana yeni mi başlıyordu? Bundan önceki hayatı ne kadar geriye gidiyordu? Bunun cevabını bulana kadar geri gitmeye devam edecektik.

J: *Tamam. Üçe kadar sayacağım ve 1300 yılına geri gideceğiz. Benim konuştuğum dilde benimle konuşabileceksin. Ne yapıyorsun?*

A: Ziyafet için hazırlanıyorum.

J: *Ziyafet niçin veriliyor?*

A: Ziyafet büyük tatiller için veriliyor. Erkekler geri döndüğünde bir ziyafet olacak.

J: *Erkekler neredeler?*

A: Savaşta gittiler. Zaferi biz kazandık biz kaybetmeyiz.

Bu kişilik çok baskın ve iradesi kuvvetli biriydi.

J: *Sen kimsin?*

A: Af edersiniz? Anlamak ben ... sorunuzu ... yok.

Yabancı dil öğrenmiş herhangi biri burada ne olduğunu fark edecektir. Johnny ondan İngilizce konuşmasını istemişti. Bir dilden diğerine tercüme yapabilmek için, kelimelerin sıralarını aklınızda değiştirmeniz gerekir. Belli ki, bir başka dilde düşünmesinden dolayı soruyu anlamamıştı.

J: *Ah... İsmi ne?*

A: İsmim? Gretchen.

J: *Gretchen. Peki, bir soyadın var mı?*

A: Bana babamın ismiyle hitap ederler Müller.

J: *Gretchen Müller. Peki, neredesin? Hangi ülkedesin?*

A: Benim ülkemi Almanya olarak bileceksiniz. Almanya olacak.

J: *Siz ona ne isim veriyorsunuz?*

A: Seninle konuşmamı istediğin dilde ona Almanya diyor-
rum.

J: *Ülkenizin kendi dilinizdeki ismini söyle bana.*

A: Deutschland. (Farklı bir şekilde söylemişti Do-sch-land. Vurgu son hecedeydi.) Ben sizin ana ülkenizim.

Ben buna her zaman anavatan denildiğini sanıyordum, yoksa bu sadece çağdaş zamanlar için mi geçerliydi?

J: *Ve erkekler savaşa gittiler. Kiminle savaşıyorlar?*

A: Ren Nehri'nin aşağısındaki kaledeki adamlarla savaşıyorlar. Ve biz kazandık; erkeklerimiz güçlüler ve çok sayıdılar.

J: *Oradaki kalenizde kaç adamınız var?*

A: Yaklaşık ... yüze yakın olmalı, sanırım o kadar. Pek çok adam.

J: *Peki baban? O da savaşmak için uzakta mı?*

A: Babam uzakta. Amcam, tüm erkekler, erkek uşaklar, ortak korunmamız için savaşıyorlar. İstila edilmeyeceğiz, biz güçlüyüz.

J: *Gretchen, baban orada kalenizde olduğu ve savaşmadığı zamanlarda ne yapıyor?*

A: Tüm erkeklerin yaptığı şeyleri yapıyor. Erkek kardeşine yardım ediyor. Kardeşi bu kalenin sahibi ve aileye ait. Hepimiz burada yaşıyoruz tüm aile.

J: *Ve burası babanın erkek kardeşinin kalesi...*

A: Amcam. Wilhelm. *Güçlü* Wilhelm Müller.

J: *Ve savaşmaya gittikleri diğer kale. Onlar savaş çıkarmak için buraya mı geldiler?*

A: (Alınmış bir şekilde) Bizim olan toprakları almaya çalıştılar! Elbette ki tüm topraklarımız kalemizin içinde değil. Biz hepimiz burada, yakın yaşıyoruz ama topraklarımız her yerde. Topraklarımızın bir kısmını *almaya* alıştılar. nce, avlandılar, sonra topraklarımızın üzerine bir şeyler bile ektiler. Ve bu kadarı çok fazlaydı. Amcam, bundan dolayı bir savaş başlatmalıyız dedi.

J: *Gretchen, söyle bana kaç yaşındasın?*

A: Evlenme yaşına yakınıam.

J: *Evlenecek misin?*

A: Amcam ve babam karar verdiklerinde ve ülkemizde uygun mal varlığına sahip, uygun bir adam bulunduğunda, evleneceğim.

J: *Evlenmeyi sabırsızlıkla bekliyor musun?*

A: Tüm kadınlar evlenmeli, güçlü erkek çocukları olmalı. Biz güçlü insanlarız, asla fethedilmemeliyiz. Biz en güçlüyüz. Biz ruhlarımızda, bedenlerimizde, zihinlerimizde güçlüyüz ve evlendiğim zaman benim de böyle ocuklarıam olmalı. En güçlüleri. Etraftaki diğer kalelerle savaşırız ama her zaman kazanırız. Bizimkini alabilecek hiçbir kale olmayacak.

Güçlü Alman ırkı düşüncesi pek çok yüzyıl öncesine kadar uzanıyor gibi görünüyordu. Bu insanların yaradılışlarında olan bir şey olmalıydı.

J: *Peki sizinki büyük bir kale mi?*

A: Büyük, bir kale için büyük. Pek çok aileyi çevreliyoruz; pek çok sağlam yer var. Zeminler geniş. Duvarlar kalın ve yüksek.

J: *Peki ya yaşın, sen doğduğundan beri kaç yıl geçti?*

A: On sekiz sanırım, bana öyle söylediler. Aynı değil, görüyorsun; bir anne bunların hepsini takip ederdi. Babam bu tip şeylerle uğraşamaz. O meşgul, çok çalışıyor.

Johnny onun biraz Almanca konuşmasını umuyordu. Onu anlayamayacak olmamıza rağmen, en azından birazını kaydetmiş olurduk. Johnny belki başka birinin bunları tercüme edebileceğini düşünmüştü.

J: *Gretchen senden yapmanı istediğim şey, benimle kendi ana dilinde konuşman. Bana kale ile ilgili her şeyi anlat. Ne kadar büyük olduğunu, orada kaç kişinin yaşadığını ve hepini-zin orada neler yaptığınızı tarif et. Kendi dilinde.*

A: Beni nasıl anlayacaksın?

J: *Yani... Sizin dilinizi öğreneceğim.*

A: (Kızgın bir şekilde) Sana öğretecek zamanım yok. Ziyafette olmalıyım. Seninle bir süre konuşabilirim ama bu dili öğrenmeni bekleyecek zamanım yok.

J: *(Şaşırarak) Ah, tamam, ben ... başka biri bana öğretiyor. Sadece bana bu dilde birkaç kelimeni vermeni istemiştim.*

A: Sana benim dilimdeki, tüm dillerdeki, zaten bildiğin kelimeleri söyleyeceğim. Ich liebe dich.* Bunları istediğin dilde söyleyebilirsin, her zaman naziktirler.

J: *Peki kendi dilinizde kalene ne diyorsun?*

A: (Sabırsızca) *Benim kalem? Benim amcamın kalesi. Ona Müller diyoruz, Güçlü Müller'in Kalesi.*

J: *Peki kendi dilinizde de ona "kale" mi diyorsunuz?*

* Almanca: Seni seviyorum.

A: (Sert bir şekilde) Benden sana öğretmemi istiyorsun ve benim zamanım yok, sana söyledim! (Oldukça çabuk sinirleniyordu.)

J: *Üzgünüm, Gertrude... Gretchen.*

Bu onu gerçekten sinirlendirmişti. Bağırmaya başladı.

A: Benim adımı hatırlayamıyorsun, dili de hatırlayamazsın. Şimdi bana sana kendi dilimde söylediğim şeyi tekrarlayabilir misin?

Johnny, "ich liebe dich" derken üzgün olduğunu belirtir bir ses tonu takındı.

A: (Sakinleşti) Senin aksanın benden daha kötü ve ben taşra aksanıyla konuşuyorum.

J: *(Kahkaha attı) Yani, hepimiz öğrenmeliyiz, zaman alacak. (Konuyu değiştirmeye karar verdi.) Ziyafet için neler hazırlıyorsun?*

A: Geyiği hazırlıyorum. Geyik eti.

J: *Geyik seviyor musun?*

A: Erkekler et seviyor, biz de et sunuyoruz. Güçlü erkekler, güçlü yemekler. Ne yetiştirirsek onu yiyoruz, ne yakalarsak onu yiyoruz ve hepimiz güçlü olacağız. Güçlü olmak her şey demek. Her şeyin en önemlisi. Hayatta kalmak, yaşamak için çok güçlü olmalısın.

Dolayısıyla, kesinlikle uysal, ılımlı Mary'nin tam tersi olan bir başka kişilikle tanışmıştık. Bu Alman kızında ruh vardı.

Bir sonraki haftaki seansta onun başına, onu bu kadar uzun süre boyunca dinlenme yerinde tutacak kadar şiddetli ne geldiğini öğrenip öğrenemeyeceğimize bakmaya karar verdik. Bu düşünce, şiddetin herhangi bir şekline duyduğu rahatsızlıktan ötürü, Anita için biraz sinir bozucuydu. Bu şiddetin bir çeşit

kişisel şiddet olabileceğinden korkuyordu ve bunu tekrar yaşamamanın travmatik olabileceği konusunda endişeliydi. Geri dönüş için hevesliydi ancak bu yine de onu rahatsız ediyordu.

Johnny geri dönüşe başladığında, Anita asabileşti ve karşı koydu. Bu derine inmeye karşı koyduğu tek seferdi. Sanki bir parçası, uzun zamandır bastırılmakta olan katlanılamaz bir şeye yaklaştığımızı biliyordu. Ancak, hipnoz ile ilgili çalıştığımız uzun haftalar boyunca şartlanmıştı ve dolayısıyla birkaç saniye sonra, rahatladı ve tanıdık derin trans haline geçti.

Johnny, mümkün olan en az derecede travma yaşaması için, bu deneyim sırasında ona elinden gelen en iyi şekilde rehberlik edeceğine söz vermişti. Bu seansta açıkça görülebileceği gibi, Anita'nın ona karşı oldukça önemli boyutlarda bir inancı vardı.

Tüm belirtiler Gretchen'in 1300'lü yılların başında yaşadığını gösterdiği için, Johnny onu bu döneme geri döndürdü ve "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

A: Dikiş dikiyorum. Bir eşarp yapıyorum.

J: *Kaç yaşındasın?*

A: Emin değilim.

J: *İsmin ne?*

A: Gretchen.

J: *Nerede yaşıyorsun Gretchen?*

A: Babamla yaşıyorum.

J: *Dışarıda hava güzel mi?*

A: Hayır, yağmur yağıyor ... çok fazla yağmur yağıyor.

J: *Annen nerede?*

A: Uzun zaman önce öldü.

Bu diğer seansta neden kaç yaşında olduğunu bilmediğini çünkü bu tip şeyleri bir annenin takip ettiğini söylediğini açıklıyordu.

J: *Ah, o zaman kendi kendinle ilgileniyorsun, öyle mi?*

A: Babam, benimle o ilgileniyor.

J: *Okula gidiyor musun Gretchen?*

A: Ne?

J: *Okula gidiyor musun diyorum.*

A: Hayır ... o ne?

J: *Ah, bilirsin, sana yeni şeyler ve değişik şeylerin nasıl yapılacağını öğrettikleri yer.*

A: (Savunmacı bir şekilde) Bana bir şeyler yapmam öğretiyor. Halam, babam ve buradaki kadınlar bana öğretiyorlar. Bir şeyler yapmayı biliyorum.

J: *Bu şekilde dikiş dikmeyi sana halan mı öğretti?*

A: Öğretmeye çalışıyor. Teyzem dikiş dikip bir şeyler yapabiliyor.

J: *Peki nerede yaşıyorsun Gretchen?*

A: Amcam, halam, babam ve ailemizden geri kalanlarla.

J: *Büyük bir eviniz mi var?*

A: Bir ev? Bir kale, bir yuva, yaşanacak bir yer.

J: *Bir kaleniz mi var?*

Her zamanki gibi, aynı şeyleri söyleyip söylemeyeceğini kontrol etmek için tekrar yapmak gerekliydi.

A: Ona böyle diyoruz. Çok büyük.

J: *Kalenizde kaç kişi yaşıyor Gretchen?*

A: Duvarların içinde mi?

J: *Evet. Sadece sen, halan, amcan ve babandan fazla kişi var, değil mi?*

A: Ah evet, evet. Amcamın ailesi, hizmetçiler, tarlalarda çalışan insanlar. Buraya geliyorlar, toplamda yüze yakın kişi var. Bazıları her zaman burada olmuyor.

J: *Yiyeceklerinizi kalenin dışında mı yetiştiriyorsunuz?*

A: Çalışanlar yer, çalışmayanlar yemez!

J: *Dışarıda, bahçede çalışıyor musun?*

A: Hayır! Ben yemek pişiriyorum, dikiş dikeceğim. Ben dışarıda çalışmam.

J: *Dışarı bahçelerdeki işlerin hepsini kim yapıyor?*

A: Çiftçiler. Yiyeceklerin bazılarını burada yetiştiriyoruz ama hepsini değil. Duvarların dışarısı güvenli değil.

J: *Neden güvenli değil Gretchen?*

A: Seni görürlerse, alır götürürler.

J: *Seni kim alıp götürür?*

A: Sonraki kalede olanlar. Ren Nehri'nin orada, sonraki kale. Biz her zaman savaşıyoruz, her zaman.

J: *Hangi ülkedesin?*

A: Almanya. Almanya'dayım.

J: *Ondan bu isimle mi bahsediyorsunuz?*

A: Almanya olacak.

J: *Ama şu anda Almanya değil, öyle mi?*

A: Babam bunun iyi bir isim olduğunu söylüyor. Biz barbarlar değiliz. Sadece hayatta kalmak için öldürüyoruz. Biz bir ülke olacağız, bir başkasının ülkesi olmayacağız.

J: *Şu anda ülkenin hükümdarı kim?*

A: Emin değilim. Kilisenin yaptığımız şeylerle ilgili otoritesi var. Erkekler bundan hoşlanmıyor erkekler erkek olacak.

J: *Kilisenin onlara ne yapacaklarını söylemesinden hoşlanmıyorlar mı?*

A: Hiç kimse bir adama kendi toprağında ne yapacağını söylememeli. Orası onun.

Daha sonra yaptığımız araştırmalar Almanya'nın o zamanlar bu isimle anılmadığını ortaya çıkardı. Kutsal Roma İmparatorluğu'nun bir parçasıydı. Dolayısıyla teknik olarak, kilisenin tüm bu yerler üzerinde yetkisi vardı.

J: *Bir kral var mı?*

A: Hayır –ne demek istediğini anlamıyorum.

J: *Belki de bir... Peki bir yöneticiye ne dersin bir hükümdar?*

A: Bir hükümdar? Bir hükümdarımız var. Onun adı Earl. Hükümdar olacak.

J: *Earl. İsminin tamamı bu kadar mı?*

A: Ondan bahsedildiğini duyduğumda söylenilenin tamamı bu.

J: *Etrafınızdaki kalelerin hepsini o mu yönetiyor?*

A: Hayır ama yönetecek. O bir dost.

J: *Ah, o hükümdar olacak.*

A: Olacak. Tüm adamlar ona yardım ettiği zaman, hükümdar olabilir. Bazı kaleler buna karşı çıkıyor.

J: *Yöneticileri olarak onu istemiyorlar mı?*

A: Güçlü olmak için sadece tek bir yöneticimiz olmalı. Her kale kendisinin lideri olmak istiyor. Tek bir liderimiz olduğunda güçlü bir ülke olacağız.

J: *Tamam Gretchen bakalım... Şu anda 1300 yılındayız, değil mi?*

A: Eğer öyle diyorsan, öyledir. Tarihlerle bakmıyorum.

J: *Ah, zamanı takip etmiyorsun, öyle mi?*

A: Beni ilgilendirmiyor. Sadece ne zaman ilkbahar ya da sonbahar olduğu. İlkbaharda ve sonbaharda yaptığımız işleri biliyorum. En çok kışı seviyorum.

J: *Kışı mı? Neden?*

A: Daha az iş oluyor. Ve erkekler de evde oluyorlar.

J: *Dışarı çiftçilik yapmaya ya da avlanmaya çıkmıyorlar mı?*

A: Yaz zamanı aptallar gibi birbirlerini öldürebilirler ama kışın daha çok evde oluyorlar.

J: *Tamam Gretchen, şimdi üçe kadar sayacağım ve pek çok yaz, pek çok kış ileri gideceğiz. (Sayıyor) Şu anda ne yapıyor-sun?*

Johnny'nin üç rakamına ulaşmasıyla birlikte, Anita'nın sandalyedeki oturuşu katılaştı ve kollarını sıkıca tutmaya baş-

ladı. Ağzı sımsıkı kapalıydı ve yüzünde meydan okuma vardı. Konuştuğunda, kenetlenmiş dişlerinin arasından konuşuyordu.

A: (Uzun bir duraksama) Hiçbir şey bilmiyorum, hiçbir şey söyleyemem. Hiçbir şey söylemeyeceğim. Sormak hiçbir işe yaramayacak. Nerede olduklarını size söylemeyeceğim!

J: *(Şaşırarak) Kimin nerede olduğunu?*

A: Babam, amcam ve diğer adamlar.

J: *Ah! Kim sana soruyor?*

A: CEVAP VERMEYECEĞİM!

Olaylar beklenmeyen bir şekilde gelişmişti. Hayatı ile ilgili bir şeyler bilmek istediğimiz kısımda olduğumuz belliydi ama nasıl ilerleyecektik? Bu engelin etrafından nasıl geçecektik? Bunun için taktik ve strateji gerekecekti.

J: *Gretchen, birileri babanı mı arıyordu?*

A: Onun nerede olduğunu biliyorsun!

J: *Baban uzun zamandır mı yok?*

A: SÖYLEMEYECEĞİM! Korkmuyorum. Korkmuyorum!

J: *Her şey yolunda Gretchen. Bana söyleyebilirsin. Kim babanın nerede olduğunu soruyor?*

A: (Meydan okuyan bir şekilde) Söylemeyeceğini nasıl bileceğim?

Johnny, ona ulaşmanın ve güvenini yeniden kazanmanın bir yolunu düşünüyordu.

J: *Bu yolculukların pek çoğunda senin arkadaşındım.*

Anita, belirgin bir şekilde biraz rahatlamıştı ama hâlâ gergin duruyordu.

A: Onları aramama yardım edecek misin?

J: *Evet, sana yardım edeceğim.*

Bu yapılması garip bir şey gibi görünebilirdi ama Johnny kendi kılavuzunu icat ediyordu. Onu konuşturabilmenin tek yolunun hikâyeye bir katılımcı gibi katılmak olduğu sonucuna varmıştı. Bununla birlikte, belki de bilinçaltından gelen bir dürtüyle, Anita bunu tek başına yaşamaktan korkuyordu.

A: Eğer onları bulurlarsa, onları öldürecekler!

J: *Belki onları uyarabiliriz.*

A: Kaleden dışarı çıkmak istiyorum ama halam hayır diyor. Tüm insanlar hayır diyor. Ama ben nerede olduklarını biliyorum, onları uyarmam gerek. (Çılgına dönmüştü)

J: *Burada, kalede kimler var?*

A: Diğer kaleden adamlar. Onlar geldiler.

J: *İçeri nasıl girdiler?*

A: Kim olduklarını bilmiyorduk, farklı giyinmişlerdi. Önlerinde gelen babamın atına binmişti. Ve biz de onları içeri aldık ve içeri girdiklerinde, onların bizim insanlarımızdan olmadıklarını anladık. Geri gelen erkelerimizden değildiler. Ve artık neredeyse üç gündür buradalar. Ve ben onlara söylemeyeceğim!

J: *Hayır. Dışarı çıkmamamız için kapıları gözetliyorlar mı?*

A: İzliyorlar. Araştırdılar, her şeyi paramparça ettiler. Her şeyi, bakıyorlar ... ama babamın yardım için gittiğini bilmiyorlar. Kuzeyden yardım alacağız. Yolu biliyorum. Ağaçların arasından nasıl gidileceğini biliyorum. Oraya hiç gitmedim ama biliyorum, dinlemiştim.

J: *Sence bu yardım ne kadar yakında buraya gelebilir?*

A: Eğer babam yola çıkmışsa, eğer o hayattaysa, yakın zamanda burada olabilir, belki de bir gün içinde. Eğer atları hızlı sürersek, bu akşam çıkabiliriz.

J: *Sence onların yanından geçebilir miyiz?*

A: Eğer denemezsek bilemeyiz. Korkmamalıyız; korku göstermek zayıflıktır. Onlardan korkmuyorum, korkmayacağım.

J: *Üç gün önce kaç kişi olarak geldiler?*

A: Yaklaşık ... yaklaşık ... sayamıyorum ... birkaç. Yeterince değil, bizim erkeklerimiz kadar çok değil, bizim sahip olduklarımızın bir kısmı kadar bile değil.

J: *Eğer erkeklerinizin hepsi burada olsaydı, hiç içeri giremezlerdi.*

A: Hepsi burada olsaydı kimse gelemezdi. Kimse içeri giremezdi. Onun babam olduğunu düşündük.

J: *Atını nasıl aldıklarını merak ediyorum. Belki başıboş dolaşıyordu.*

A: (Yavaşça) Bu nedenle ... içinde ... korkuyorum. O atı severdi, onun gitmesine izin vermezdi. Onu almış olmalılar... İçten içe korkuyorum. (Bağırdı) **Korkmuyorum** ... bu insanlardan!

J: *Hayır. Ama biliyorsun, eğer babanı ele geçirmiş olsalardı, burada olup babanın nerede olduğunu soruyor olmazlardı. Zaten biliyor olurlardı. Yani demek ki bilmiyor olmalılar.*

A: Benim de kendime söylediğim şey bu.

J: *Hâlâ bir yerlerde hayatta ve yardım alıyor olmalı.*

A: Belki... Belki de yaralanmıştır.

J: *Bu olabilir.*

A: Onu aramalıyım. Amcam başarmış olabilir.

J: *Amcan da babanla birlikte mi gitti?*

A: Onun hemen arkasından çıktı. En güvenli olan beraber yolculuk yapmamaktı. Eğer içlerinden biri başaramazsa, diğeri başarırdı. (Uzun bir duraksama) Hava kararır kararmaz gideceğim.

J: *Yani, belki de onların tam arasından geçebilirsin ve hiçbir şey görmezler.*

A: Yapabileceğimi düşünüyorum. Duvarın arasından gidebilirim.

J: *Onların bilmediği bir kapı biliyor musun?*

A: Tam olarak bir kapı değil. Duvarda gevşemiş olan bazı taşlar var. Ve oradan girebileceğimi düşünüyorum ... duvarın

tam diğer tarafında da gevşemiş durumdalar. Duvar çok kalın değil. Aradan geçebilirim. Onları konuşurlarken duymuştum. Orası kuzey köşede.

J: *Belki de dışarıda bir at bulabilirsin ve böylece kuzeye gidebilirsin.*

A: Bilmiyorum. Eğer zorunda kalırsam yürüyeceğim. Belki de eğer yürürsem yolumu daha kolay bulabilirim. Ne kadar zamanımı alacağını bilmiyorum... Düşünmeye çalışıyorum ... korkuyorum. Bizim etrafımızda toprakları var, orada olabilirler. Eğer yürürsem saklanabilirim. Oraya kadar başarabilirim.

J: *Bu insanlar ne yaptı? Kalenin etrafındaki o alanları ele geçirip en sonunda da kalenin içine mi girdiler?*

A: Bizim için çalışan insanları öldürdüler; topraklarını yaktilar, evlerini duvarların dışında olanları. Ve biz de onlarla savaştık, onlarla uzun zaman savaştık. Güç olarak aradaki mesafeyi kapattılar.

J: *Gittikçe daha fazla yardım mı alıyorlar?*

A: Evet öyle.

J: *Tamam, o zaman dışarıda hava kararana kadar burada beklemeye devam edeceğiz.*

A: Benimle birlikte geleceksin!

J: *Evet. (Duraksama) Hava kararıyor mu?*

A: Neredeyse karanlık.

J: *Belki de ikimiz, o kayaları dışarı çıkarabiliriz.*

A: Denemeliyiz, denemeliyiz. Nerede gevşek olduklarını biliyorum. Onları geri koyarken dikkatli olmalıyız ki nereden gittiğimizi anlamasınlar.

J: *Evet.*

A: Hava kötü kokuyor... Burası aynı zamanda karanlık da. Çok karanlık. Çabuk ol, diğer taraftakini bulmaya çalışalım. Sert it! (Fısıldayarak) Dinle!

J: *(Uzun bir duraksama) Ne duyuyorsun?*

A: Tam dışarıdalar!

Neredeyse aklımda onu duvara yaslanmış, nefesini tutarken görebiliyordum.

J: *Eyvah. Beklemek zorundayız.*

A: Nefes alabiliyor musun?

J: *Sanırım ama oldukça kötü kokuyor. Sence kayayı dışarı çıkarmaya çalışırken seni duymuşlar mıdır?*

A: Şttt! (Anita birkaç saniye için gerçek anlamda nefesini tuttu.) ... İşte... Gittiler... Dikkatli ol. Çok sessiz ol. (Fısılda-yarak) Onu düşürme!

J: *Offf, burası kör karanlık.*

A: Şttt! Çalış... Geçebiliyorum.

J: *Sen devam et, ben arkandan geleceğim.*

A: Beklemek istemiyorum. ... Ben devam edeceğim.

J: *Tam arkanda olacağım. (Duraksama) Yolu bulabiliyor musun?*

A: Ağaçlara kadar gitmeliyim. Kendime korkmadığımı söylüyorum. (Acınacak bir şekilde) Korkmuyorum, korkmuyorum... Yol bu olmalı, tek yer burası. (Aniden) Orada biri var!

Korkuyu hissedebiliyordunuz. Sonra Anita aniden sandalyede arkaya yaslandı, kollarını sıkıca tuttu ve ani bir şok geçirmiş gibi keskin bir şekilde solumaya başladı.

J: *Sorun ne?*

A: Beni gördüler. Beni göreceklerini düşünmüyordum ama gördüler. Devam etmek zorundayım.

J: *Devam et.*

A: Benim öldüğümü düşünüyorlar.

J: *Ne? ... Seni buldular mı?*

A: Bana vurdular!

J: *Vurdular mı? Sana neyle vurdular?*

Çok şaşırdığımızı söylemek gereksizdi.

A: Bir kayayla... Kanamam var ama gidebilirim.

J: *Kanaman çok kötü mü?*

A: Tırmanacağım. Gideceğim. Beni izliyorlar mı?

J: *Sanmıyorum.*

A: Kanıyor.

J: *Başarabileceğine inanıyor musun?*

A: Bedenim burada kalıyor. (Uzun bir duraksama) Bedenim burada kalıyor.

J: *Bedenin orada kalıyor? Ne yapıyorsun?*

A: Yine de gideceğim.

J: *Babanı bulmaya mı?*

A: Onları uyarmalıyım. Bu çok garip. Kendime bakıyorum... İki yerde birden nasıl olabilirim?

J: *Bunu daha önce hiç yapmadın mı?*

A: Hayır, bunu hiç yapmamıştım. Bedenimi geri sürüklüyorlar.

J: *Ah, gelip bedenini aldılar mı? Onların gittiğini düşünüyordum.*

A: Onlar beklediler, sadece beklediler.

J: *Şimdi ne yapıyorlar?*

A: Bedenimi ata bağladılar. Onu geri götürüyorlar geriye doğru sürüklüyorlar. Beni ... parçalara bölecekler. (İsyan ederek) Onları konuşturabilmek için diğer insanların gözleri önünde yapacaklar. Hissedemiyorum... Görüyorum... (Dehşete kapıldı.)

J: *Ama sen orada değilsin.*

A: Bu benim ama orada değilim. Kafam karıştı çok karıştı. Devam edebileceğimi hissediyorum. Babamı uyarmalıyım. Yakında buraya yardım gelmeli. Artık her şey aydınlık. Görebiliyorum, görebiliyorum.

J: *Biliyorsun, onlar artık seni göremezler.*

A: Hayır, beni görmediler, gördüler mi? Orada durdum ve onları izledim. Ben... Ben bunun ne olduğunu bilmiyorum.

Bana öldüğün zaman Tanrı seni kaldırana kadar yerde kalındığı söylenmişti.

J: *Artık farklı olduğunu biliyorsun.*

A: Çok kafa karıştırıcı. Artık daha hızlı hareket ediyorum, görüyor musun? Kaleye geliyoruz ... babamı hiçbir yerde göremedim.

J: *Bu onun gittiği kale miydi?*

A: Onun arkadaşı, müttefik, bir şövalye.

J: *Onun ismi ne?*

A: Earl.

J: *Ah, bu Earl, hükümdar olacak olan mı?*

A: Artık hiçbir zaman olacağını düşünmüyorum.

J: *Neden?*

A: Bir süre için kaybedecekler. Uzun bir süre geçecek ta ki onlar ... kapıyı çaldığını duymuyorlar!

J: *Sadece içeriye doğru yürüyerek girebilirsin.*

A: Kapının içinden mi?

J: *Doğrudan duvarın içinden. Denedin mi?*

A: Hayır, daha önce hiç denememiştim.

J: *Nasıl olduğuna bir bak. (Duraksama) O duvar seni durdurdu mu?*

A: Hayır. Seni de durdurmadı değil mi? Hadi gidelim! Burada kapının içinde beni duyacak kimse yok. Sadece bir odadan diğerine gideceğiz. (Hayal kırıklığına uğrayarak) Onu nasıl uyandırabilirim? Onu nasıl uyandırabilirim? Ne? Onu sarsamıyorum. Ona dokunmaya çalıştım ve ona dokunduğum zaman onu hareket ettiremiyorum. Beni hissedemiyor. Ona bir şey fırlatacağım. İşte onun botu.

J: *Onu eline alabiliyor musun?*

A: Evet.

J: *Odada senden başka biri var mı?*

A: Hayır. O burada yalnız başına. İşte! Kimıldanıyor! Bağırıyor.

J: *Ne söyledi?*

A: Yardım istemek için bağırdı!

J: *Muhtemelen onu neyin uyandırdığını bilmiyordur.*

A: Daha fazla şey fırlatıyorum. Eşyalar oradan buraya gidiyor ve o bunun ne olduğunu bilmiyor.

J: *Sanırım artık onun kafası karıştı.*

A: İşte geldiler. Bir kez daha deneyeceğim. Bunlara neden olanın bir iblis olduğunu söylediler ona.

J: *Ne kadar kötü yaralandığını söyleyebilir misin?*

A: Onların düşündüğü kadar kötü yaralanmadı. İşte! Bu doğru, bu doğru! Düşün... Düşün... Evet.

J: *Düşünceyi ona geçirebildin mi?*

A: Evet. Onlara geri dönmesi gerektiğini söylüyor ama onun gitmesine izin vermeye korkuyorlar. Onlara kendisiyle gelmelerini söylüyor. Onlar gitmeye korkuyorlar.

J: *Yardım etmeyecekler mi?*

A: Ona sabaha kadar beklemesini söylüyorlar. Bunun ateşten kaynaklandığını düşünüyorlar.

Şu anda ona ulaşmaya çalıştığımı hissedebiliyor. Beni düşünüyor, benim için korkuyor. Ve o benim hakkımda düşünürken, ona söyleyebilirim. Benim sesimi duymuyor ama zihninde beni duyabiliyor. Gitmek zorunda olduğunu söylüyor. Onlar da onunla gidecekler. Gitmeye başladığında, onlar da onunla gidecekler. Artık daha zayıfım. Bilmiyorum...

J: *Şimdi ne yapacağını düşünüyorsun?*

A: Onu uyardım ... geri dönmek ve görmek istiyorum...

J: *Kalede ne olduğunu mu görmek istiyorsun? Geri mi dönüyorsun?*

A: Geri döneceğim. Bana ne olduğunu öğrenmek istiyorum.

J: *Biz ayrıldığımızda ne yapıyorlardı?*

A: Beni parçalara böleceklerdi. Bunun hakkında konuştular onları duydum. Kafamı kesecekler ve kapının üzerinde koyacaklardı, hepsinin görmesi için. Kalenin her tarafında benim bir

parçam. Beni gömmelerine izin vermeyecekler. (Dehşete düşmüş bir şekilde) Bu doğru değil! (Başını iki yana sallayarak) Hayır, bu doğru değil... Onları bunu yaparken görüyorum!

J: *Şimdi geri döndün ve kalede misin?*

A: Zavallı halam deliye döndü. Bir kadın çığlık atıyor, ağlıyor... onu öldürüyorlar! (Ağlayarak) Onun kafasını kestiler. (İnleyerek) Ahhh! Onlara söylemek zorunda olduklarını söylüyorlar ama onlar söylemek istemiyorlar. (Bağırdı) Cesur olun, onlara söylemeyin! Babamı korkuttum, belki onları da korkutabilirim! Liderleri odaya gidene kadar bekleyeceğim ve odaya gidiyor. Onun kılıcını alacağım ve fırlatacağım. Hah! Artık o kadar da cesur değil.

J: *Bu onu korkuttu mu?*

A: Çok sarsıldı, bundan dolayı çok sarsıldı. Onu alıyorum ve tekrar tekrar fırlatıyorum. Onlara kalenin perili olduğunu söylemeye çalışıyor! Kılıcını o kadar sert fırlattım ki miğferini çökertti. Ağlıyor, o kadar çok korktu ki!

J: *Neden gitmiyorlar?*

A: Ne yapmalıyım? Adamlar onu dinlemeyecekler. Onlar geldiğinde kılıç yerde duruyordu ve ben de çok sessizdim. Onlar çıkar çıkmaz, onu yeniden hareket ettirdim. Fırlatmak zorunda değilim. Ona hareket etmesini söylüyorum ve hareket ediyor. Onun önünde dans ediyor ve o da ona ulaşmaya çalışıyor. (Kahkaha) Şimdi onu eline almasına izin vereceğim. Onu incitmeyeceğim... Onun kendine zarar vermesine izin vereceğim. Bak! Bunu kendisinin yaptığını düşünüyorlar. Hareket etmesinden korkarak o kadar sıkı kavradı ki. Elini kesti. Liderler onlar lider olacaklar onun delirdiğini düşünüyorlar. Onun kanamasına izin veriyorlar. Ona yardım etmeye bile çalışmayacaklar. Onu buradan dışarı çıkardılar. İnsanların bunu onun yaptığını bilmesini istemiyorlar.

J: *Onu nereye götürüyorlar?*

A: Duvara! Bütün bu zaman boyunca her şeyi biliyorlardı!

J: *Ah, duvardaki açığa mı?*

A: Onu oraya canlı canlı kapatacaklar. Onu oraya kapatıyorlar.

J: *Belki diğer taraftaki deliği bulabilir.*

A: O güçsüz... Boğulacak. Ona yardım etmeyeceğim. Yapacak bir işim var bu kaleyi kurtarmalıyım.

J: *Şimdi kim liderlik ediyor?*

A: Onu bulan iki kişi tartışıyorlar. İkiisi de korktular. Onun gibi bir lider değiller.

J: *Belki de hâlâ kalenin perili olduğunu düşünmüyorlardır.*

A: Kesin olarak bir şey bilmiyorlar. Onlara garip görünüyor. Son derece iyiydi ve sonra bir anda delirdi. Kadınların çığlık atmasını dinlemenin onun zayıflığı olduğunu söylüyorlar.

J: *Belki onları ikna edebilirsen, herkesi de alır ve giderler.*

A: Hayır, onlarla konuşmayacağım. Benimle ilgili ona yardım ettiler. Onlar bedenimin parçalarını bu kalenin her yanına koydular. Ve ben şimdi yangının önünde duracağım. Beni görüyorlar, doğruca bana bakıyorlar. Budala gibi kalakaldılar! Odadan çıkarken neredeyse birbirlerini eziyorlardı. Nereye giderlerse, onları takip ediyorum. Beni onlardan başka kimse göremiyor hatta avluda bile. Atlar orada olduğumu hissediyorlar. Onları okşuyorum ve sakınleştiriyorum. Erkekler diğerlerine, onları lidersiz bırakarak babamı aramaya gideceklerini söylüyorlar. Babamı aramaya gitmiyorlar, sadece kaleden dışarı çıkmak istiyorlar. Ben de onlarla gideceğim. Eğer onların kuzeye gitmelerini sağlarsam, doğrudan babamın grubunun içine sürecekler. Yolun güney tarafında duruyorum ... şimdi dörtnala kuzeye doğru gidiyorlar. Nereye bakarlarsa baksınlar, beni görüyorlar. Onların istediğim yöne gitmelerini sağlayabilirim. Bu çok eğlenceli! Bunu yapmak çok eğlenceli! Babam, bunu öğrendiği zaman benimle gurur duyacak. (Duraksama) Şunlara bak! Şunlara bak yerde yatıyorlar.

J: *Ne oldu?*

A: Doğrudan uçurumdan aşağı düştüler! Atlarını dörtnala uçuruma sürdüler. Artık onlarla konuşmak için zamanım yok.

Onların ölüp ölmediğini bilmiyorum. Babam gelene kadar o kaleyi kurtaracağım. Bunu nasıl yapacağımı tam olarak bilmiyorum; hâlâ içeride olanlar var. Üçü gitti. Artık biliyorum. Önceden burada kaç kişi olduğumu bilmiyordum. (Gururla) Artık biliyorum!

J: *Kaç tane?*

A: Burada 14 adam var.

J: *Kurtulman gereken on dört adam daha mı var?*

A: Evet. Tüm kadınları ana salona kilitlemişler. Bir bir onları çıkarıyorlar ve öldürüyorlar. İlki ile konuştum ama kalacak zamanım yok. Ondan kalmasını istedim. O yeni, bu ruhu da bilmiyor. O da aynı benim gibi korkmuş ve ben de ona hepsinin canı cehenneme demesini söyledim. Ondan burada kalmasını ve öldürdükleri diğer kadınlarla konuşmasını istedim. Bu kalede kalacağım. Hepsi buradan gidene kadar bu kalede kalacağım. Bir bir ya da hepsinin birden gitmelerini sağlayacağım! Burası benim amcamın kalesi!

J: *Neden kadınları öldürüyorlar?*

A: Onlardan bir şeylerin nerede olduğunu, gelecek destek yardımın kim olduğunu, Earl'in tarafındaki adamların kimler olduğunu söylemelerini istiyorlar. Bu kadınların bazıları bunları bilmiyorlar bile ama onları yine de öldürüyorlar. (İğrenerek) Ah, onlar hayvan. Bunlar aşağılık, aşağılık adamlar.

J: *Bu 14 adamın bir liderleri var mı?*

A: Sadece diğerleri gitmeden önce kendilerine yapmaları söylenen şeyi yapıyorlar. Bazıları diğerlerinin gittiğini bilmiyor. Eğer bilselerdi, kimin patron olacağını bulmaya çalışırken birbirlerini öldürerek kendilerini doğrudan buradan dışarı atarlardı.

J: *Belki diğerlerinin gittiğini onlara göstermenin bir yolu vardır.*

A: Onları korkutmak istiyorum ... ama bu kadınları, bu zavallı kadınları korkutmak istemiyorum. Onlar çok korkmuşlar.

J: *Kadınları nasıl öldürüyorlar?*

A: Önce bir ellerini kesiyorlar ... sonra da kollarını ... bazılarını sadece dövüyorlar. Ah, bu çok korkunç. Onları durdurmalıyım. Eğer önlerinde durursam, belki korkarlar. Beni görmemiş gibi davranacaklar. Her biri diğerine bakıyor. Çok komik!

J: *Sence seni görüyorlar mı?*

A: Beni görüyorlar! Beni gördüklerini söylememeye çalışıyorlar. O odadan çıkmaya karar verdiler. Bir bir çıkıyorlar ... her biri. Birinin kalması ve bu kadınlara bekçilik yapması gerekiyor. Ona, "Başka bir kadın daha öldürme. Bekle! Bu kalede bir şeyler tuhaf." dediler. Garip bir şeyler var. Anlamıyorlar. Kimse bunu kelimelerle anlatamayacak. Korkuyorlar, çok korkuyorlar. (Daha yüksek sesle) Şimdi, şimdi korkmaları gerekiyor. Babam geliyor. Neredeyse yeniden gece olmak üzere. Atla buraya doğru geliyor... Duvarların üzerinden tırmanıyorlar, adamlar kapı alanındalar. Kazanamazlar, etrafları kuşatıldı. Babam benim başımı gördü ... ne olduğunu anladı. Neden geri çağırıldığını. Diğerlerini tutsak aldılar.

J: *Onları öldürecekler mi?*

A: Onları duvara kapatacaklar. Tutsaklara böyle yaparlar. Ve yerin altına. Bu yer ... ah, o kadar çok insan öldü ki burada. Benim kalemdi, benimdi ve onu seviyordum.

J: *Şey, baban artık geri döndü ve...*

A: Onunla konuşuyorum.

J: *Seni duyabiliyor mu?*

A: Duymak için çok çaba sarf ediyor. Öldüğüm için çok incindi. Onu rahatlatmaya çalışıyorum. Sesin benim hatıram olduğunu düşünüyor ama yine de dinliyor. Ona burada kalacağımı ve kaleyi koruyacağımı söyledim.

J: *Ne kadar süre kalacaksın?*

A: Bu savaş bitene kadar. Sanıyorum o kadar süre kalabilirim, bunu umuyorum. Kimse bu kaleyi almamalı. *O kadar* uzun süre kalamayabilirim. Ona korkmamasını ve ateşin önünde bana bakmasını söyledim. Ondan beni dinlemesini istedim.

Umarım beni dinler. Artık beni duyabiliyor, zihinlerimiz tamamen buluştu. Kapıyı çalıyorlar, düşüncelerini bölüyorlar, kayıp gitti. Onlara söylemeye çalışma. Sana inanmayacaklar!

J: *Hayır, ona inanmayacaklar.*

Johnny bunun dışına çıkmanın zamanı geldiğine karar verdi. Artık yeterliydi.

J: *Şimdi ileri doğru süzüleceksin Gretchen. Süzülerek...*

A: Bu kalede kalacağım! Burada kalmalıyım! (Bağırdı) Beni geri çağırmayın! Gitmek istemiyorum! Gitmek istemiyorum! Henüz işim bitmedi! Burada kalacağım!

Eğer doğru şekilde çözülmezse, bu bir sorun yaratabilirdi. Ancak Johnny sakin ve kontrollüydü.

J: *Şimdi ileri doğru süzülüyoruz Gretchen, ileriye doğru süzülüyoruz. (Çok yatıştırıcı bir ses tonu kullanıyordu.) Kaledeki savaş tamamen sona erdi. İşin sona erdi. Kale çok iyi korunuyor.*

A: Artık ona “perili” diyorlar.

J: *Perili Kale.*

A: Çok fazla şey yaktılar. Kayalar orada. Bazıları, destekler yandığında çöktü. Orası benim kalem!

J: *Şimdi ne yapacaksın Gretchen?*

A: Dinlenmeliyim. Çok güçlüydüm. Neden öyle olmak zorundaydım? İyi bir savaşçı olmam gerekiyordu ama o kadar güçlü değil. Benim sesim bana diyor ki ... çok cesurmuşum. İyi özelliklerim var ama sese karşı koymamalıyım. Orada çok uzun süre kaldım ve orada kaldığım sürece bazı şeyleri doğru yapmadım. Bilmediğimi söyledim ... ama belki de biliyordum. Orada kalmam yanlıştı ve şimdi ona bakan insanları korkutmak için geriye gitmeye çalışıyorum. Sadece insanların onu rahatsız etmesini istemiyorum. Onun benim olması gerekiyordu. Ve

ben de Gretchen olmak istiyorum. Bırakamıyorum, onu bırakamıyorum. Çok uzun zaman beklemeliyim ve ondan sonra unutacağım.

J: *Bunu sana ses mi söyledi?*

A: Evet. Ve geri dönmememi de söyledi. Ben geri gidip dururken çok sabırlıydı.

J: *Nerede dinleniyorsun?*

A: Şey, o benim ... en başına geri gitmemi istiyor. Belki de, hemen gönderilmek için hazır değildim. Benim fazla güçlü olduğumu söyledi. Dinlenebilmem için en başa geri dönem gerekiyordu. Ağlamaya başladım ... ve o bana kalenin her zaman orada olacağına dair söz verdi. Hatıralarımı silecek ve dinleneceğim. Geri geleceğim. Geriye gittiğim gibi, geri dönebilirim ama Gretchen olarak değil. Yeniden yaşayacağım ama çok güçlü olmamalıyım. Ruhum fazla güçlüydü.

J: *Ses sana ne zaman geri döneceğini söyledi mi?*

A: Dinlendiğim zaman. O bana gerçekten mükemmel bir ruh olduğumu söyledi. O kişi, o zaman dönemi, beni fazla güçlü yaptı. Tüm sorun bu, çok fazla dâhil oluyorsun. O insan *oluyorsun*. Ruhum çok güçlüydü. Bana güçlü olduğumu ve Gretchen olduğum için her şeyi yapabileceğimi söylediler. Ve ben ruhum onlara inandı. Ölüm bile beni durduramadı. Bu çok yapılan bir şey değil. Çoğu ruh bu kadar güçlü değil. Farklı bir kişi olacağım, çok daha uyumlu, nazik.

J: *Dünyaya geri döneceğin zamana yaklaşıyor muyuz?*

A: Dinlenmem gerek.

J: *Geri döndüğünde kim olacaksın biliyor musun?*

A: Nazik bir bayan, sessiz, huzurlu. Bu ülkeden uzakta olacağım ve bunun için üzgünüm. Bu ülkeyi seviyordum.

J: *Geri döndüğünde hangi ülkede olacaksın?*

A: İngiltere'de olacağım. Bana söz verildi; bir gün tekrar Almanya'ya döneceğim. Oraya geri döneceğim. Hayır ... bir gün bir Alman olacağım. (Anita'nın şu anda Alman kökenli olduğuna dikkat edin.) Ama şimdi, tüm bu şiddetten uzağa

gitmeliyim tüm bunların olduğu yerden uzağa. (Duraksama) Belli belirsiz hatırlıyorum... (Donuklaşmaya başlıyordu) ... Hatırlıyorum ... şey ... çok fazla değil. Bir süre için huzur içinde olabilirim ve sonra sadece bir ruh olacağım.

Şaşırtıcı görünmesine rağmen, Anita uyandığı zaman üzerinde hiçbir kötü etki yoktu. İnsanlar teyp kaydını dinlediklerinde, onun için çok zor olması gerektiğini düşünüyorlardı ama bununla ilgili hiçbir anısı yoktu ve söylediklerini ona tekrar anlatmamız gerekti. Daha sonra, kaydı duyduğu zaman, bunun bir hikâye dinlemek gibi olduğunu, ancak zihninde uzun sarı saç örgüleri olan bir kızın canlandığını söyledi. Kendisini bu diğer yaşamları olması gereken kişilere, bir kız kardeşe karşı hissedeceğiniz kadar yakın hissettiğini ve onların incindiğini görmek istemediğini söyledi. Dolayısıyla, onun diğer alt kişiliklerini korumak için elimizden geleni yapmaya karar verdik.

İnsanlar Johnny'ye, (kaledeki olayların olduğu seanslar için) "Gerçekten oradaymışsın gibi konuşuyordun." dediklerinde, her zaman gözlerinde bir parıltıyla, "Belki de oradaydım!" diyor.

Bundan sonraki bölüm oldukça karmaşık ve onu hikâye-den ayırmayı düşündük. Anita'nın hakkında konuştuğu şeylerin çoğu garip ve ilk başta kabullenmesi zor şeylerdi. Daha sonra, bizim bir şeyleri anlamakta başarısız olmamızın, bunların ille de değersiz olduğu anlamına gelmediğine karar verdik. Bu aynı zamanda çoğu zaman aklımızın ne kadar karıştığı hakkında da bir örnek oluyordu.

Onun Gretchen olarak yaşadığı sarsıntılı hayatını yeni bitirmiş ve onu şimdiki hayatına geri döndürüyorduk. Uyum sağlayabilmesi için, İngiltere'deki Mary'nin hayatında durduk ve ona ne yaptığını sorduk.

A: (Sesi şaşkın geliyordu) Pek çok şey izliyorum. Bir şeyler tuhaf. Ben her zaman böyle mi olacağım? Ben farklıyım.

J: *Ne izliyorsun?*

A: Bir hayatım var. Ama izliyorum!

J: *Ne yapıyorsun?*

A: İzliyorum... Geliyorum ve gidiyorum... Bir şeyler görüyorum... Kendimi görüyorum ama ben...

J: *Sen ne?*

A: Çok garibim! Bunu anlamıyorum!

J: *Dünyaya geri geldin mi?*

A: Onu sadece izliyor muyum, yoksa *ben* o muyum bilmiyorum. (Aklı karışarak) Belki de benim için sorabilirsiniz.

J: *(Onu rahatlatmaya çalıştı.) Bence sen osun. Evet, sen osun. Dünyaya geri geldin. Bir başka hayatın var.*

A: Çok uzaktan izliyorum... Onun mutluluğunu hissediyorum.

J: *Onun ismi ne?*

A: Şu anda emin değilim. Çok yakından izliyorum. Çok dikkatli olmalıyım ... izlerken.

J: *O kadın şu anda ne yapıyor?*

A: O çok iyi bir insan. Onu izliyorum ve ... o çok hoş. Saçlarını tarıyor. Benim yüzümden korkuyor. O da bunu hissediyor, aynı benim hissettiğim gibi. Onunla konuşuyorum ve o da benimle konuşuyor. Bu çok... Benim bunu yapmamı isterdi.

J: *Neyi yapmamamı?*

A: Onunla konuşuyorum ve beni duyamıyor olmayı istiyor ama zihni çok kuvvetli.

J: *Onun ismi ne?*

A: Keşke ona başka bir isim verebilseydim. Onun ismin-den hoşlanmıyorum.

J: *Onun ismi ne?*

A: Emin değilim. Erkeksi bir isim, kulağa öyle geliyor, onu böyle çağırıyorlar. Bundan hoşlanmıyorum. Ona ismini değiştirmesini söylüyorum.

J: *İsmi ni değiştirmesini mi?*

A: Sadece onlara isminin başka bir şey olduğunu söyle. Çok güçlü olma. Eğer sana güçlü bir isim verirlerse, belki sen de ... o diğer kız gibi olursun. Fazla güçlü. O çok fazla güçlüydü yapma!

Bu aynı zamanda, daha önce kaydedilmiş ve kafamızı karıştıran bir kısmı da aydınlatılabildi. İngiltere'deki Mary olduğunu varsayıyorduk. Evi temizliyordu ama mutsuz, açık bir şekilde rahatsız ve korkmuş gibi davranıyordu. Neden korkmuş olduğunu bilmiyor gibiydi. Johnny ona isminin ne olduğunu sorduğunda şöyle cevap vermişti; "İsmim Mary. Bu ismi seviyorum. Olmak için güzel bir isim." Ancak daha sonra, şunları söyleyerek bunu reddetmişti; "Ben aslında gerçekten Mary değilim. Bu benim kız kardeşimin ismi. Bunu

neden söylediğimi bilmiyorum. Ben hastaydım ... bu kış hastaydım. Ayağa kalkmak ve asla yatağa geri dönmek istemiyorum. Bugün çok korkuyorum. Sorunun ne olduğunu anlamıyorum.”

Söylediğim gibi bu kısım kafa karıştırıcı ve karmaşıktı. Eğer ölümsüz bir ruh kendi kendine konuşabiliyorsa belki bilinçaltı ile bilinçli zihnin konuşması şeklinde belki de bu konuşmanın iki tarafına da şahit oluyorduk. Şimdiye kadar çok garip pek çok şeyle karşılaşmıştık ki, hiçbir şey tahmin alanımızın dışında olamaz gibi görünüyordu. Ruh; erkeksi ve Mary olduğu bu hayatında uysal ve ılımlı olması gerektiğinden dolayı, gerçek ismini değiştirmeye çalışıyor olabilir miydi? Gretchen’in tamamen tersi olmak zorunda mıydı? (Bir sonraki bölümde anlatılacak.) İngiltere’deki hayatında karşılaştığımız her seferinde, kendisinden her zaman Mary olarak bahsetmişti. Onunla çocuk olduğu dönemde konuştuğumuzda, ona ismini sormamış, sadece Mary olduğunu varsaymıştık.

Cevap ne olursa olsun, belli ki kendi kendine hallolmuştu ve bir kez daha bu tür bir şeyden dolayı rahatsız olmamıştı.

Anita’nın yaşadığı beş yaşam ile ilgili açık bir şekilde değişmeyen şey onun kadın olmasıydı. Anita’ya bundan bahsettiğim zaman bana, “Elbette ki! Ben bir kadınıym. Başka bir şey olmazdım.” demişti. Reenkarnasyon hakkında hiçbir şey bilmediğimiz o zamanlarda, bu mantıklı bir açıklama gibi görünmüştü. Ancak sonradan geçen yıllar ve binlerce olayın ardından, çok, pek çok kere hem erkek hem de kadın olmamız gerektiğini fark ettim. Dengeli olmak zorundayız ve dolayısıyla aynı cinsiyette geri dönüp durarak öğrenmemiz gereken dersleri öğrenemezdik. İki bakış açısını da yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu bilmemiz gerekiyor. O zaman Anita’nın tüm hayatları neden kadın olarak geçmişti?

Onları inceledikçe, inandığım şeyin cevap olduğunu buldum. Gretchen olarak yaşadığı hayatın dünya üzerindeki ilk hayat olduğunu söylemişti ve muhtemelen çok erken gönderildiği ortaya çıkmıştı. Hayatı bir insan olarak yaşamak için henüz hazır değildi. Gretchen çok güçlü iradesi olan bir kadındı. Bu zamanlar ve içinde yaşadığı kültür onu o kadar güçlü yapmıştı ki, ölüm bile onu durduramamıştı. Hatta ruh halinde bile kurallara karşı gelecek şeyler yapmıştı. En sonunda, normal bir insan gibi işlev görebilmesi için, hatıralarını silmek üzere, onun dinlenme yerine konulmasına karar verilmişti. Ve bu hatıraların yok olması yüzlerce (bizim zaman anlayışımıza göre) yıl almıştı. Bu nedenle sonunda geri dönmeye izin verildiğinde, onun uysal ve ılımlı yapıda bir insan olması gerekiyordu. Güçlü Gretchen'in tamamen zıttı olan bir kadın. Bundan sonraki hayatların hepsinde farklı tiplerde kadınlar olmuştu. Şimdi görebiliyorum ki eğer bir erkek olarak geri dönmüş olsaydı, güçlülüğe olan yatkınlıkları katlanmış olacaktı ve buna izin verilemezdi. Bunların etkisizleştirilmesi ve dengelenmesi çok daha zor olacaktı. Belki de gelecekte yaşayacağı bir hayatında, ruhu şartlanıp bu özelliklerini kontrollü bir şekilde idare etmeyi öğrendikten sonra, bir erkek olarak yaşama deneyimine hazır olacaktı.

Onuncu Bölüm

Yaratılan Bir Ruh

Bir sonraki seans sırasında, yabancı bir varlığın gelmesiyle birlikte daha da tuhaf bir olay gerçekleşti. Anita'nın zamanda ne kadar geriye gidebileceğini görmeye karar vermiştik. Kaç hayat yaşadığını bulmak istiyorduk. Şimdiye kadar gitmiş olduğumuzdan çok daha geriye gitmeyi bekliyorduk. Anita'nın ilk hayatı 1300'lerde, 14. yüzyılın başlarında, Almanya'da Gretchen olmuş gibi görünüyordu.

Daha önce onunla, farklı hayatları arasındayken ruh konumunda olduğunda konuşmuştuk, ancak bu seferki farklıydı. Bu yeni varlık konuşmaya başladığı andan itibaren, onunla ilgili olağandışı bir şey olduğunu anladık. Bu seferkine *Mükemmel Ruh* adını verdik. Onda tarif edilmesi çok zor olan bir şey vardı: ruhani, akıldan çıkmayan, bu dünyadan olmayan bir şeydi ama aynı zamanda heybetli ve rahatsız ediciydi. Yarattığı etkinin tamamı ancak kaydın dinlenmesiyle anlaşılabilir. Sesin, mükemmel ve dikkatle telaffuz edilen bir İngilizcesi ve soylu olduğu anlaşılan tonuyla, kendisine ait bir özelliği vardı. Diğerleri de bunu hissetti, kesinlikle bu dünyaya ait olmayan bir şeyler vardı. Bizde, her şeyin cevabına sahip olacak kadar ileride olan bir kişiyle muhatap olduğumuz duygusunu uyandırıyordu. Mümkün olan tüm bilgilere sahip gibi görünüyordu.

Derin düşüncelerin ve bizden daha çok şey öğrenmiş başka kişilerin danışmanlıklarının üzerine, daha derin sorular düşünebilirdik. Ancak o tamamen bir sürpriz olarak geldi ve biz o anda sadece düşündüğümüzü sorabildik. Bu koşullar altında sorabileceğimiz herhangi bir şey mutlaka saçma görünecekti.

Geri dönüş hipnozlarındaki problemlerden biri buydu, bir kişiyi geri döndürdüğünüzde, hiçbir zaman hangi döneme gideceklerini bilemezsiniz. Ancak çok fazla araştırma yaptıktan sonra, derinlemesine sorular sormak için hazırlıklı olabilirsiniz.

Fakat maalesef, bu güzel ruhla bir daha karşılaşmadık. Birkaç saniye için bile olsa, bir ruhun oluşumu sırasında, başlangıç aşamasına bir bakış atmamıza izin mi verilmişti? O zaman neyle karşılaştığımızı bilmiyorduk ve hâlâ da bilmiyoruz. Ama gördüğümüz şey çok güzel ve harikaydı.

Sadece bizim içimizde yarattığı duyguların bazılarının yazılı kelimeler kadar yetersiz bir aracı ile ortaya çıkabileceğini umuyorum.

J: *Tamam Gretchen. Üç kadar sayacağım ve 1250 yılına geri döneceğiz. (Saydı) 1250 yılındayız. Ne yapıyorsun?*

A: Ben bir ruhum.

J: *Ne görüyorsun?*

A: Sadece buradakilerin iyi olanlarını görüyorum. Dünyaya hiç gitmedim.

Johnny ya onun ne dediğini yakalayamamıştı ya da onun bu cevabı için hazırlıksızdı.

J: *Ah, dünyaya yeni mi geldin?*

A: Daha önce hiç oraya gitmedim. Ne isterseniz sorun. Bildiklerimi size söyleyebilirim. Bilmediklerim, ortaya çıkmamıştır ya da öğrenmemiştir. Sana yardımcı olamam evladım. Bir ruh olarak burada mutluyum.

Ses otoriter bir hale geldi, İngilizcesi saf ve hassastı. Bu kişilik ne söylediğini kesin olarak biliyor gibiydi ve üstün görünüyordu. Ancak Johnny hâlâ anlamamıştı.

J: *Ve dünyaya az önce mi geri döndün?*

A: Ben dünyaya hiç gitmedim evladım. Sen gitmiş olmalısın çünkü bana gittiğin zaman tüm bilgilerini kaybettiğini söylediler. Sana karşı sabırlı olacağım.

J: *Teşekkür ederim.*

Johnny, ne olduğunu anlamaya çalışırken tereddüt etti.

A: Ben naziğim ve ben iyiyim. Tüm erdemlere sahibim.

J: *Ne kadar zamandır ruh konumundasın?*

A: Yaratıldığımdan bu yana. Ben zamanı yıllarla saymıyorum. Ben yaratıldım.

J: *Peki nerede yaratıldığını biliyor musun?*

A: Biliyorum bir isim mi demek istiyorsun? Buraya verilen bir isim mi?

J: *Oraya ne isim veriyorsunuz?*

A: Buraya bir isim vermeye ihtiyacım yok. Sadece burada olduğumu biliyorum. Her şeyin iyi ve güzel olduğunu biliyorum. İhtiyacım olan şeye sahibim. Bildiğim şeyleri biliyorum ve bana söylenen şeyi yapacağım. Ancak buraya iyi olan herhangi bir kelimeyi isim olarak verebilirsiniz. Bu benim için kabul edilebilir olur.

J: *Tamam, şimdi üçe kadar sayacağım ve 1150 yılına geri döneceğiz. (Saydı) 1150 yılındayız. Ne yapıyorsun?*

Johnny onun, kendisiyle ilgili gidebileceği kadar başa geldiğini ve daha geri gidemeyeceğini fark etmemiştii.

A: Ben yaratıldım ve bekliyorum. Artık iyiliği biliyorum. Yaratıcıyı memnum etmek için yaratıldım ve benim ruhum iyi, tamamen iyilikten oluşuyor. İçimde kötü hiçbir şey yok.

J: *Ne kadar zaman önce yaratıldın?*

A: Burada zaman yok. Burada zaman yok. Zamanın başlangıcından beri yaratılmış durumdayım.

J: *Yaratıldığından beri burada mı bekliyorsun?*

A: Burada çok fazla mutluluk yaşadım.

J: *Dünyaya ya da bir beden halinde herhangi bir yere hiç gönderilmedin ya çağırılmadın, değil mi?*

A: Hayır, hayır.

J: *Ama bir gün gönderileceğini düşünüyorsun?*

A: Hepimiz, yaratıcıyı memnun etmek için yaratıldık ve gidip yardım edeceğiz. Zavallı, zavallı babamız kendi yarattığı ailesinden o kadar hayal kırıklığına uğradı ki.

J: *Babamızı gördün mü?*

A: Yaratıcımı gördüm.

J: *Yaratıcınla konuştun mu?*

A: O hepimizle konuştu.

J: *Onu bana tarif edebilir misin?*

A: Bir ruhu anlayabilir misin?

J: *Deneyeceğim.*

A: O ışıktır. İyiliğin aurasıdır. İsteddiği herhangi bir zamanda, istediği herhangi bir şey haline dönüşebilir. Ve yaratıcı bir şeye dokunabilir ve o şey onun istediği şey olur. İşte ben bu şekilde yaratıldım. Bir parça iyilik aldı ve ben yaratıldım. Ve ben tamamen iyilikten oluşuyorum ve onu memnun ediyorum. Ve bir gün gideceğim, öğreneceğim ve dünyadaki insanlara yardım edeceğim aileye. Pek çok kez orada olacağım, bana bunu söyledi. Hepimiz gitmeliyiz, çünkü sadece belirli sayıda ruh yaratıldı ve biz tekrar ve tekrar yaşıyoruz. Dünyada kötü şeyler öğrenirsiniz ve onları unutursunuz. Ge-riye saf ve iyi olarak dönersiniz.

J: *Dünyadaki her şeyi babamız, yaratıcımız mı yarattı?*

A: O dünyanın kendisini yarattı.

J: *Ve üzerindeki her şeyi de o mu yerleştirdi?*

A: Dünyanın üzerinde olan her şeyi o yarattı. O dünyayı ve fazlasını yarattı.

J: *Söyle bana, yaratıcı dünyadan başka gezegenler de yarattı mı?*

A: Elbette, elbette; güneşimizi yarattı. Ayı yarattı. Onların etrafındaki tüm gezegenleri yarattı. Her birinin kendi yaşam biçimleri, kendi ruhları var. Sadece dünya o kadar sorunlu ki, bizden gidip yardım etmemizi istedi ve biz de gidip oradaki insanlara yardım etmeliyiz. Onları o yarattı. Onları yaratırken, istediği gibi davranmayacaklarını biliyordu ama tüm şefkatiyle, gezegenlerin en güzelini insanlara vermek zorunda kaldı. Bilgisi olan bir hayvan ve o biliyordu ki, bu bilgiyi doğru kullanmayacaklardı. O onlara yardım etmeye çalışsa da, insanlar bu inancı reddediyorlar.

J: *O da insanları yarattı ve dünya gezegenine koydu. Başka insanlar yaratıp başka gezegenlere koydu mu?*

A: İnsan bedeninde bildiğimiz insanlardan, benim dünya üzerinde alacağım bedendeki gibi insanlar değil. Ama her gezegene, oraya en uygun olarak yarattığını koydu. Güneşe en yakın olanlara, sıcakta yaşayabilen ateşten yaratılmış ruhlar koydu ve bunların bedenleri insanlardan farklıdır. Güneşten en uzak olanlara, sıcak olmadan yaşayabilenleri koydu. Dünya onun en sevdiği.

J: *Peki ya babamız hiç dünyaya bir oğlan çocuğunu gönderdi mi?*

A: Size söylediğim gibi, babamız istediği şekle sadece isteyerek bürünebilir. Ve aynı o şekilde oldu; O, dünyaya yardım etmeye çalıştı.

J: *Ne zaman geri geleceğini bilmiyorsun, değil mi?*

A: *Tam olarak ne zaman bilmiyorum.*

J: *Ne zaman geri gelmeyi planladığı hakkında bir şeyler biliyor musun?*

A: Geleceği yüzyılı biliyorum. 21. yüzyılda kendisini gönderecek daha önce olduğu gibi değil. Bir gün ortaya çı-

kacak ve; “Ben Tanrı’yım!” diyecek. Ve yine eskiden olduğu gibi reddedilecek.

J: *Yani insanların kabul etmeyeceğini mi söylüyorsun?*

A: Bazıları edecek, aynı eskiden bazılarının ettiği gibi.

J: *İnsan şeklinde mi ortaya çıkacak?*

A: İnaniyorum ki, ilk önce bir ruh olarak çıkacak. Ve sonra tam onların gözlerinin önünde maddeleşecek.

J: *O maddeleşecek ve ruh halinden insan haline mi dönüşecek?*

A: Doğru, doğru.

J: *Tanrı olmaktan başka bir ismi olacak mı?*

A: O, Tanrı olacak. Kendisine böyle diyecek çünkü insanlar ona böyle diyorlar ve dinlerinde onu böyle tanıyacaklar.

J: *İnsan şeklindeyken, buraya ilk geldiği zaman göründüğü gibi mi görünecek?*

A: Hayır. Onlara insanların o zamanlar görüldüğü gibi görünmüştü. İnsanların onu kafalarında canlandığı gibi gelmeyecek. Onlara çok sıradan bir insan gibi görünecek. Ve onun büyüklüğüne eskiden yaptıkları gibi başka anlamlar yükleyecekler.

J: *Ve o buraya gelecek ... ama bu dünyanın sonu olmayacak, öyle mi?*

A: Hayır, bu onların bahsettiği son olmayacak. O pek çok sefer denedi. Size söylediğim gibi, onun sabrı sonsuzdur. Ruhlarla ilgili hiçbir sabırsızlığı yoktur. Yanlış yaptığımız zamanlarda, yanlış yapmamıza izin verir. Ve biz geri döndüğümüz zaman, bizimle konuşur ve bize yanlış olduğumuzu söyler. Şimdi geri dönmek ve öğrenmek zorundayız. Bunu bir daha yapmamalıyız. Biz iyi olarak yaratıldık ve iyilik yapmalıyız. Biz iyi olacağız. Biz onun gibi olacağız şimdi benim olduğum gibi.

J: *Anlıyorum. Tanrı hiç şeytan ya da kötülük hakkında konuştu mu?*

A: İnsanların dünya üzerinde kötülükten korktuğunu biliyorum. Ona iblis diyorlar şeytan. *Duydukları* tek şey kendi bencillikleri ve her erkek, her kadın bunu kalbinde taşıyor. İblis bu aslında ve her kişi bunu değişik bir şekilde görüyor. İnsanlarla, onların kavrayabileceği ve anlayabileceği bir şekilde konuşması gerekiyor. İnsanlar kendilerinin nasıl aynı anda hem Tanrı hem de şeytan olabileceklerini anlayamazlar. İnsan *çatışması*, onların zihinlerinin anlayabilmesi için çok zor. Bu nedenle, eğer basitçe açıklanması gerekirse: Sizin iyilik yapmanızı isteyen bir Tanrı var ve o size yardım edecek. Ve eğer size derlerse: Şeytan var ve size kötü şeyler yaptıracak. Bu çok daha kolay, çok daha kolay.

J: *O zaman kötü ruhlar diye bir şey yok, öyle mi?*

A: Bencil olan ruhlar var bu kötü bir şey. Kıskanç olan ruhlar var bu kötü bir şey. Bu ruhların çoğu, babamız onlar geri döndüğünde ve onlar dinlenme yerimize geri geldiklerinde, eğer arındırılamazlarsa, babamız onları farklı bir yere gönderir. Onları, iyi yapmak için çok uğraştığı insanlardan uzak bir yere gönderir.

J: *Onları nereye gönderdiğini biliyor musun?*

A: Sizin anlayacağınız terimlerle, bunu size açıklayamam. Orası çok uzakta, uzayda bir yerde. Kimseye zarar veremeyecekleri bir yer sadece kendi kötülükleriyle birbirlerine zarar verebilirler.

J: *Ama orası dışarıda, uzayda öyle mi?*

A: Burada benimle birlikte gözlemlediğiniz güneş sistemimizden farklı.

O nereden konuşuyor olabilirdi hangi bakış noktasından?

J: *Bizim güneş sistemimiz, pek çok başka güneş sisteminin bir parçası, öyle değil mi?*

A: Ah evet. Sen hızlı kavıyor ve öğreniyorsun. Bu onlardan sadece bir tanesi.

J: *Tanrı ... şey ... tüm güneş sistemlerinin sahibi mi?*

A: Hayır, hayır.

J: *Sadece bu güneş sistemi mi?*

A: Bu sistem onun ve ona ait başkaları da var. Ama hepsi değil.

J: *Hepsi değil mi?*

A: Hayır. O çok fazla şeyi kontrol ediyor. Bana insan zihninin, hatta benim zihnimin bile, hatta şimdi bile bu büyük enginliği, onun muhteşemliğini *zar zor* kabul edebileceğini söyledi.

J: *O zaman, diğer güneş sistemlerinde ... muhtemelen dünyada olduğu gibi başka insanlar da var, öyle mi?*

A: Bizim Tanrı'mız insanları yarattı, ancak başka insanlar yaratabileceğinden oldukça eminim. Dünyanın benzersiz olduğunu, çünkü dünya için belirli bir çeşit insan ve belirli bir çeşit ruh gerektiğini anlamalısınız. Her gezegenin kendisine ait, her birinin ihtiyacı olan kendi hayatı vardır. Sadece kendi yüceliğiyle Tanrı her birinin neye ihtiyacı olduğunu bilir. O bilir –o hepsi ile ilgilenir.

Bunların hepsi sadece rahatsız edici değil, aynı zamanda kafa karıştırıcıydı. Johnny ve ben daha önce hiç karşılaşmadığımız bir bilgi bombardımanına tutulmuştuk. Çeşitli geçmiş yaşamlar gibi kendimizi daha rahat hissettiğimiz alanlara geri dönmenin zamanı gelmişti. Johnny geri çekilmeye karar verdi.

J: *Tamam, şimdi saymaya başlayacağım. Bakalım, zamanda gerideyiz. Hangi yıldayız? 1250, 1150?*

A: İstedığınız yılı söyleyebilirsiniz. Benim için zaman kavramı yok. Zaman yok. Zaman insanlar içindir.

J: *Ancak, gelecekte bir zaman, dünyaya gitmek üzere çağırılacaksın değil mi?*

A: Gideceğim. Şu anda içinde bulunduğum şekilde, ben iyiyim. Ve dünyaya gelen her yeni ruh da tamamen iyilikle doludur ve orada olan her şeyi öğrenmek zorundadır. Ben dünya için yaratılan bir ruhum.

Bu oldukça sarsıcı deneyimden sonra, anlaşılabilir bir şekilde, şimdiki zamana, ileri getirilip uyandıktan sonra Anita'nın nasıl tepki vereceğini merak ediyorduk. Yaptığı ilk şey esnemek, gerinmek ve; "Bir fincan kahveye ne dersiniz? Çok susadım." demek oldu. Aradaki zıtlık o kadar çarpıcıydı ki, kahkahalara boğulduk. Elbette ki, Anita'nın neyin bu kadar komik olduğunu bilmesine imkân yoktu. Söylediği hiçbir şeyi hatırlamıyordu ve güzel bir uykunun tadını çıkarmıştı. Mutfak masasında birer fincan kahve içerken, az önce ne olduğunu anlatmaya başladık. Tamamıyla şoke olmuştu. Bu kesinlikle büyütüldüğü Katolik Kilise öğretisi değildi ve bu kadarı onun kaldırabilmesi için çok fazlaydı. Tüm bunları söylemiş olduğunu kabul etmek onun için çok zordu. Bir anda hepsinin çok fazla geldiğini ve bunlara yavaş yavaş alışmak için zaman istediğini söyledi. Dolayısıyla Johnny'den onu tekrar uyutmasını ve bunlar hakkında endişelenmek zorunda kalmaması için ona söylediğimiz şeyleri silmesini istedi. O gitmeden önce bunlar yapıldı.

Ancak Anita bir sonraki hafta rutin seans için geldiğinde, bize bütün hafta boyunca rahatsız olduğunu söyledi. Son kaydın hatırasının bir nedenden dolayı silindiğini biliyordu. Eğer hatırlamak istemediyse bunun oldukça kötü ya da korkunç bir şeyler içermesi gerektiğini düşünüp durmuştu. Tüm hafta boyunca bunun ne olduğunu merak etmişti. Ona bir sonraki akşam yeniden gelip onu rahatsız eden kaydı dinleyebileceğini söyledim. Böylece korkulacak, *kötü* olan hiçbir

şey olmadığını kendisi görmüş olacaktı. Onu rahatsız eden sadece değişik bir çeşit din bilgisiydi.

Dolayısıyla, bir sonraki akşam yine geldi ve ben de onun içini rahatlatmak için ona kaydı dinlettim. O zaman söylediklerini aklı karışmadan kabul etti ve diğer seanslarda hiçbir zaman bu şekilde rahatsızlık duymadı.

On Birinci Bölüm

Ruh Olarak Yaşam

Johnny'nin Anita'yı eski yaşamlarına geri döndürdüğü her sefer, “ölü” olarak adlandırılan konumdaki bir ruh olduğu zamanlarda birkaç olayla karşılaşılıyordu. Bu “hayatlar arası” konumunda, birçok kez bir şeyler yapmak üzere çağırıldığı zamanlar olduğundan bahsetmişti. Bir sesin bir yerlere gitmenizi söyleyeceğini ve bunu yapmayı reddedemeyeceğinizi söylemişti. Doğal olarak, ne tarz şeyler yapmak zorunda olduğunu merak ediyorduk. Dolayısıyla zaman zaman, ona bu görevlerin neler olduğunu anlattırdık. Anlatım sırasında parça parça yer almaları yerine hepsinin bir arada aynı bölümde olmasının daha kolay okunmasını sağlayacağını düşündüm.

Tüm hayatımız boyunca koruyucu melekler hakkında bir şeyler duyduk. Ben kişisel olarak her zaman özellikle bize atanmış bir meleğimiz olduğu düşüncesine sahiptim. Belki de bu doğrudur. Ancak araştırmalarımızdan gördüğümüz kadarıyla belirli bir anda herhangi bir ihtiyaç nedeniyle meşgul olmayan ruhlar da “ses” tarafından bir göreve çağırılabilirlerdi. Anita'nın yapmak üzere çağırıldığını söylediği işler kesinlikle, genellikle koruyucu melekler ile ilişkilendirilenleri hatırlatıyordu. Cevap ne olursa olsun, bu varlıkların etrafta olmasının çok rahatlatıcı olduğunu düşünüyorum.

Bundan sonra anlatılanlar, Anita'ya göre bir ruh olmanın nasıl bir şey olduğunun bir örneği. Kişisel olarak, öldükten sonra bu tip bir şey yapıyor olmanın, sonsuza kadar bir bulutun üzerinde süzülerek harp çalmaktan çok daha tatmin edici olduğunu hissediyorum.

J: *Sene 1810. Ne yapıyorsun?*

A: Sadece süzülüyorum, yapabileceğimi yapıyorum. Bu ülkede değişik yerlere gittim. En çok burada olmayı sevdim.

J: *Şimdi neredesin?*

A: New York ve Boston civarlarında bir çeşit ileri geri. Burada olmaktan hoşlanıyorum.

J: *Bu ülkenin başka yerlerine de gittiğini söylüyorsun değil mi?*

A: Evet, her yere gidiyor ve burada yaşayan garip insanlar görüyorum.

J: *Bu garip insanlar ülkenin hangi kesimindeler?*

A: Bir ruh haline geldiğimde sanırım bu ülkenin neredeyse ortasıdaydım. Emin değilim. Uzun bir yoldan batıya gittim. Çok yakında, nehri geçtim. Onlar buna aynı ülke diyorlar mı bilmiyorum. Eğer demiyorlarsa, yakında diyecekler. Ve burada yaşayan çok değişik insanlar var. Onlar iyiler ama vahşiler. Pek çok şeyi anlamıyorlar. Bir süre orada onları izledim.

J: *Nerede yaşadıklarını mı izledin?*

A: Evet.

J: *Neyin içinde yaşıyorlar?*

A: Onlar garip görünen binalar. Sanırım onlara Kızılderili diyorlar. Çok garip insanlar.

J: *Bunlar tahtadan mı yapılmışlardı?*

A: Hayır. Bazılarında destekler var ama sanki topraktan çıkmış gibiler ve neredeyse tuğla kadar güçlüler. Düzleştirilmişler.

J: *Bu insanların vahşiler olduklarını söylüyorsun öyle mi?*

A: Yani, yaptıkları bazı şeyler, burada nehrin diğer tarafında yaşayan insanların yaptıklarından farklı.

Belli bir şekilde Mississippi'den bahsediyordu. Bundan sanki bir bölme çizgisinden bahseder gibi bahsediyordu.

J: *Bana değişik olan şeylerden bahset.*

A: Yani, farklı görünüyorlar, farklı giyiniyorlar, başka bir dilde konuşuyorlar.

J: *Nasıl giyiniyorlar?*

A: Yani, neredeyse hiçbir şey giymiyorlar.

J: *Üzerlerinde hiç giysi yok mu?*

A: Ah yani, bilirsin. *Bazı* yerlerini kapatıyorlar. Ama oradakiler gibi giysiler giymiyorlar. Tabii ki, orası müthiş derecede sıcak. Ve onlar avlanıyorlar ve hayvanları öldürüyorlar. Bu insanları izlemek garip bir deneyimdi. Daha önce hiç ama hiç böyle bir şey anlamamıştım. Oraya gönderildim ve bir süre onları izlediğim zaman korktum. Orada doğmak istemiyordum.

J: *Oraya gönderildin. Orada doğman gerektiğini mi düşünüyorsun?*

A: Hayır. Oraya yardım etmek için gönderildim. Bunu fark ettim ama ilk başta korkmuştum. Bu insanlar gibi olmaktan korkmuştum. Onlar bazen şiddet yanlısı olabiliyorlar. (Burada eski şiddet korkusunun farkına varmak gerekiyor.) Ama birine yardım etmem gerekiyordu. Bu adam –o avlanıyordu ve yaralanmıştı. Bir hayvan öldürmeye çalıştı ve hayvan da doğrudan onun üzerine koştu. Ve ben de onu yolun üstünden arkaya doğru taşıdım. Sonra da o hayvanı durdurdum. O da yaralanmıştı; yakında ölecekti. Sadece ona karşı son bir hamle yapmıştı ve ben de onu durdurdum. Adam şaşırdı ve o ... bu insanlar hakkında önemli bir şey de, onlar ruhlara inanıyorlar.

J: *O zaman o, o hayvanı neyin durdurduğunu bir şekilde biliyor muydu?*

A: Öyle düşünüyorum. İnsanlarına Büyük Ruh'un durdurduğunu söyledi. Tabii ki, ben büyük bir ruh değilim ama o onlara Büyük Ruh'un elini kaldırdığını ve onu durdurduğunu söyledi, bu aynen benim yaptığım gibiydi. Ben de elimi kaldırdım ve ona durması için bir mesaj gönderdim ve o da

durdu ve benim yakınım gelmeden öldü. Onun gerçekten, bunu yapanın Büyük Ruh olduğunu düşünmesine neden olan, onu geri itmek zorunda olmamdı. Onun arkaya sıçramasına neden oldum. O yaralanmıştı ve yürüyemiyordu ve aniden arkaya doğru sıçradı. Bu ilk başta onu korkuttu. Ve ben de ona yardım ettim. Ona bacağı için ne yapması gerektiğini söyledim.

J: *Seni anladı mı?*

A: Yani, geri gittiğinde, onun bacağı sardığı yöntemin ve her şeyin garip olduğunu düşündüler. Ama o bir sesin ona böyle yapmasını söylediğini söyledi. Sanırım beni duydu. Ona söylediğim şeyi aynen yaptı. Ona yardım edenin Büyük Ruh olduğunu söyledi ve şimdi belki de onun kutsanmış olabileceğini düşünüyorlar. Ruhun onunla konuşacağını düşünüyorlar.

J: *Bu yaşlı bir adam mıydı?*

A: Hayır, ona yardım etmemin nedeni buydu. Daha henüz çok genç; yapacağı başka şeyler var. Şu anda ölemez.

J: *Ve sana ona yardım etmeni bir ses söyledi, değil mi?*

A: Evet bunu yapıyoruz. Bazen olaylar o kadar karmaşık hale geliyor ve insanlar kendilerini o kadar kötü karışıklıklara sokuyorlar ki... Yardım almaları gerekiyor. Bazen içinde bulundukları durumdan onları çıkarabilecek herhangi bir ölümlü olmuyor. İşte o zaman bizim müdahale etmemiz gerekiyor.

J: *İnsanlara yardım ettiğinizde ve insanlarla konuştuğunuzda, her zaman sizi dinliyorlar mı?*

A: Hayır, hayır. Pek çok zaman dinlemek istemiyorlar. Bir sorun üzerinde en çok yoğunlaştıkları zamanlarda ya da bir çıkış yolu bulmak için çok fazla uğraştıklarında bile. Onlarla konuşmaya çalışırsın ve onlar sadece inanamazlar. Ve bazen, o yerli Amerikalı'da olduğu gibi, sadece onu hareket ettirmek zorunda kalırım. Bazen, sadece bir şeyler yaparlar

ve kendilerine yardım edemezler ya da yapamayacaklarını düşünürler.

J: *Ama sana bunu yapman söylendi, değil mi?*

A: Bize ne yapmamız gerektiği söylenir. Biz sadece biliriz.

J: *Sene 1933. Son zamanlarda ne yaptın June?*

A: Şey, bir oğlan çocuğu ile ilgileniyorum, ona yardım ediyorum.

J: *Neden, o hasta mıydı?*

A: Hastaydı ve evden kaçmıştı. Tabii ki onu eve geri götürmek zorundaydım.

J: *Nerede yaşıyordu, orada Chicago'da mı?*

A: Ah hayır. O Tennessee'deydi. Tepelerde küçük bir kasabaydı. Çocuk evden kaçtı ve dışarıda kalmaktan dolayı üşüttü. Ona yardım ettim.

J: *Kendi eve dönüş yolunu bulamadı mı?*

A: Hayır, çok korkmuştu. Çok iyi küçük bir çocuk. Hava çok soğuktu, kar yağmıyordu ama neredeyse yağmak üzereydi. Zatürre olabilirdi.

J: *Üzerinde onu ısıtacak kalın kıyafetleri var mıydı?*

A: Hayır, o gün kaçmıştı ve o gün hava oldukça ılıktı. Onu bulamamaları için ağaçlıklara doğru gitti ve sonra da kayboldu.

J: *Çocuğu sağ salim geri götürdün mü?*

A: Ah, evet.

J: *Ailesi onu gördüğüne sevindi mi?*

A: Evet.

J: *İddiaya girerim artık evden kaçmaz.*

A: Hava ısınana kadar kaçmaz. Onun yeniden kaçacağını düşünüyorum. Çok kararlı bir çocuk.

J: *Çocuğun ismi neydi?*

A: Jimmy. Soyadını bilmiyorum. Oraya gittiğimde, annesi Jimmy diye ağlıyordu, böylece isminin bu olduğunu anladım.

J: *1930 yılındayız. Ne yapıyorsun?*

A: Bir şey olmasını bekliyorum.

J: *Ne olacağını biliyor musun?*

A: Birkaç dakika içinde bir şey olacak. Burada olmam gerekiyor.

J: *Bir şey yapman mı gerekiyor?*

A: Evet, bu çocuklara yardım etmem gerekiyor.

J: *Neredesin?*

A: Nehir kenarında duruyorum. Sanırım bu Missouri Nehri.

J: *Bir şehirde misin?*

A: Hayır burası taşrada.

J: *Bir şehre yakın mısın?*

A: Evet. Sanırım ... Atchinson. Adı bu.

J: *Orada, nehirde ne olacak?*

A: Küçük bir oğlan çocuğu nehrin içine düşecek ... ve diğer küçük çocuğun onu kurtarması gerekecek. Ona yardım etmeliyim. Nehir burada oldukça derin ve oldukça fazla akıntı var. Küçük çocuk çok güçlü değil. Onun arkadaşını kurtarmasına yardım edeceğim.

J: *Çocuklar orada, nehir kenarında ne yapıyorlardı?*

A: Balık tutuyorlar.

J: *Sadece ikisi mi?*

A: Evet. Burada olmamaları gerekiyordu. Okulda olmaları gerekiyordu. Karınları açtı, bir şeyler yemek istediler ve akşam yemeği için balık tutabileceklerini düşündüler.

J: *Onlar kardeşler mi?*

A: Hayır, sanırım onlar kuzenler. Çok iyi arkadaşlar ama akrabalar da.

J: *Aynı evde mi yaşıyorlar?*

A: Evet, öyle.

J: *Ve bu küçük çocuk nehre düşecek. Ne yapıyor bir balık tutuyor ve balık onu nehre mi çekiyor?*

A: Nehir kıyısı oldukça dik. O kayıyor. Diğer çocuk korkuyor. Korkmaması için ona yardım edeceğim.

J: *Yüzmeyi biliyor mu?*

A: Hayır. Ona yardım etmem gerekmesinin nedeni bu. Bunu nasıl yapacağını bilmiyor.

J: *Bu çocuklar kaç yaşındalar?*

A: Oldukça küçükler sanırım, belki on ya da on iki, çok genç çocuklar. Onlara yardım edeceğim. Ne kadar iyi yüzdüğünü görüyor musun? Hiçbir zaman bilmeyecekler.

J: *Tek bildiği şey o anda sadece bunu yapabildiği olacak.*

A: Bu çok komik. Bu çocuktan çok hoşlandım.

J: *Büyüyünce ne yapacağını biliyor musun?*

A: Hayır. Sanırım büyüyünce çiftçi olacak. Onun için bir şeyler yapmak isterdim. Sanırım ona nasıl yüzeceğini öğreteceğim. Bundan sonra her zaman yüzme bilecek. Nasıl yapıldığını unutmamasını sağlayacağım. Nasıl yüzeceğini bilecek. Bundan hoşlanacak.

J: *Eminim diğer çocuk çok korkmuştur.*

A: O diğer çocuğun yüzme bilmediğini biliyordu. Hiç bilmiyordu. Bütün hayatları boyunca buna gülecekler. Nasıl yüzmeyi bilmediğini ve nasıl suya atlayıp öylece yüzdüğünü. Ve bundan sonra her zaman çok iyi yüzdü diyecekler. Onlar iyi çocuklar. Aileleri için bu çok zor onlar çok fakirler. Çocuklar yardım etmeye çalışıyorlardı. Bu yüzden balık tutmaya gittiler. Ailelerinin karınları aç.

J: *Aileleri oralarda bir çiftlikte mi yaşıyor?*

A: Evet. Yiyecek bir şeyleri olsun istediler. Yapmak istedikleri tek şey buydu.

J: *Bakalım. Orası Atchinson, nehrin yanındaki ilk büyük şehir, öyle mi?*

A: Evet bu o; nehrin üzerinde.

J: *Ve biz de ... hangi eyalet orası Missouri mi?*

A: Hayır, biz Kansas'tayız. Burası oldukça düz bir alan.

J: *Etrafta çok fazla tarla var, öyle mi?*

A: Çok fazla.

Atchinson, Kansas'ın bir nehir üzerinde olup olmadığını görmek için bir haritaya baktım. Haklıydı Missouri Nehri'nin üzerindeydi.

J: *Kötü insanlara yardım etmek için hiç çağırılmadığını düşünüyorum, çağırıldın mı?*

A: Ah, evet.

J: *Onlardan birine yardım ettin mi?*

A: Yani, bazen insanlar hayatlarında farklı aşamalardan geçerler. Bazen çok kötü oldukları bir dönemden geçerler ve sonra değişirler. Bazen çok iyi olurlar ve sonra değişirler ve kötülük yaparlar. Ama eğer gerekliyse, onlara yardım ederiz, eğer onların zamanı henüz gelmediyse. Bazen, onların hastalıkları sırasında yardım ederiz, bazı şeyleri yapmalarına yardım ederiz. Bir zamanlar kötü olan bir adama yardım ettim.

J: *Ona nasıl yardım ettin?*

A: Şey, o çok kötü bir adamdı, huysuzdu, ama ... içinde çok fazla iyilik olmalıydı. Çünkü bir at kaçırmıştı ve caddede bu küçük kıza çarpacaktı. Onu geriye çekebilmek için kendini ortaya attı. Onu tuttuğu ve geriye fırlattığı zaman, kendisi düştü ve at toynağı ile onun başına çarptı. İnsanlar onun öleceğini düşündüler ve pek çok insan bu nedenle mutluydu. Ona yardım etmek için gönderildim. İyi bir şey yaptığı için, bu onun hayatını değiştirecekti. Ve bundan sonra, onun tüm hayatı değişti. Bunun bir mucize gibi olduğunu biliyordu, o bunu çağırırdı ve iyileşti. Ve o değişti, belki de iyileşmesi için bir neden olduğunu hissetmeye başladı. Sadece iyi bir şeyler yapmasının hemen ardından başına şanslı bir şeyler geliyordu ve bundan dolayı değişmeye başladı.

J: *Onun kötü, ahlaksız bir adam olduğunu söylemiştin, değil mi? Ahlaksızca olan ne yapmıştı?*

A: Yani, para çalmıştı. Hatta bazı insanları öldürmüştü ve bundan paçayı kurtarmıştı. Kanunlar onun yaptığı bir şeyi kanıtlayamamıştı. Pek çok insanı aldatmıştı. Oynadığı kart oyunlarında yapmıştı, öyle olduğunu düşünüyorum, orda insanları aldatmıştı. Bir keresinde, bir adamın topraklarını ve her şeyini almıştı. Adam oyunun doğru olmadığını söylemişti. O da adamı vurdu onu öylesine vurdu. Ama daha sonra, ona yardım edildikten sonra, değişmeye başladı ve yaptığı şeyler için çok ama çok üzüldü. Oradan taşındı ama gitmeden önce parasını, bir kilise inşa edilmesi için kasabadaki papaza verdi. Küçük kasabanın henüz bir kilisesi yoktu. İnsanlar başına yediği darbe yüzünden onun delirdiğini düşündüler. Bu oldukça kötü bir şöhreti olan ve bu kadar çok kötülük yapmış olan adamın birden değişmesinin tuhaf olduğunu düşündüler. Hastayken onunla konuştum. Bazen bir insan hastayken bunu yaparız. Onlara yardım etmeye çalışırız. O zaman bizimle konuşurlar. O zaman bir insan için bunu yapmak daha kolay gibi görünüyor. Bazen iyileştikleri zaman bunu hatırlamıyorlar, bazen ise hatırlıyorlar. Ama onlara kendilerine nasıl yardım edeceklerini söyleyebiliriz. Hatta bazen daha sonra bizimle konuştuklarını hatırlamadıklarında, onlara söylediğimiz şeyleri hatırlarlar. Önemli olan budur.

J: *Diyorsun ki, onlar hastalar ve onlara kendilerine nasıl yardım edeceklerini söylüyorsunuz öyle mi? Peki, bu nasıl oluyor? Bu adamın zihninde ahlaksız olduğunu söyledin. Yarasıyla ilgili kendisine nasıl yardım edebildi?*

A: Başından yaralanmıştı ve ben ellerimi onun üzerine koyabildim...

J: *O zaman onun kafasını iyileştirdin. Yani demek istediğim, ona kendisini nasıl iyileştireceğini söylemedin, değil mi?*

A: Hayır. Onunla konuştum. Oraya gittiğimde kendinde değildi. İnsanlar onun delirdiğini düşündüler ve onlar odadan

çıktıklarında onunla konuştum. Ve ellerimi onun üzerine koydum ... beynindeki baskıyı aldım. Kemiği biraz kırılmıştı ve orada küçük bir kan pıhtısı oluşuyordu. Onu alıp yok ettim. Ve sonra, ona dinleneceğini ve neredeyse 48 saat uyuyacağını söyledim. Ve uyandığı zaman mükemmel derecede normal olacağını söyledim. Ve onunla yaptığı şeyler hakkında konuştum. O da beni dinledi.

J: *Onun yapmakta olduklarına bakmasını mı sağladın?*

A: Evet. Orada kendisinin ve benim yanımda durmasını sağladım ve beraberce eskiden yapmış olduğu bazı şeylere baktık. Sonra o ağladı ve çok üzgündü. Daha sonra ruhunu bedeninin içine geri koydum ve aklını onardım. Devam edebilirdi; onu değiştiren buydu. Doktorun yaptığı hiçbir şey değildi çünkü onlar bununla ilgili bir şey yapamazlardı. Kan pıhtısı orada oluşuyordu ve ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Onu göremiyorlardı bile. Pek çok sefer, bu doktorlar o pıhtının orada olduğunu bilmiyorlardı bile.

J: *Ama sen bunu gördün mü, yoksa sana bu söylendi mi?*

A: Yani, bana onun yaralandığı ve yardıma ihtiyacı olduğu söylendi.

J: *Yani, kan pıhtısından bahsediyorum...*

A: Ve ona baktığım zaman, sorunun ne olduğunu görebildim. Eğer üzerine elimi koyarsam iyileşeceğini biliyordum. Buna benzer bir şeyi daha önce yapmamıştım ama...

J: *Sana bunu yapabileceğin söylenmiş miydi?*

A: Evet, yapabilirim. Neredeyse her gün yapabileceğim başka bir şey buluyorum.

J: *Hey, öğrenilmesi gereken çok şey var.*

A: Öğrenilmesi gereken çok şey var, bu doğru. Göreceksin.

J: *Tüm ruhlar bunu yapabiliyorlar mı?*

A: Yapmaları gerektiği zaman... Yapabileceklerini düşündüm. Hepsinin yapabileceğini düşünüyorum. Konuştuğum herkes yapabiliyor. Onların konuştukları herkes de ya-

pabiliyor. Bu sadece çok... Sanırım bu tür şeyler yapmak ruhların doğasında var. Bunu yapmalıyız.

Bir sonraki olay olağandışıydı çünkü kendisine bunu yapması asla söylenmemesine rağmen, Anita üç farklı durumda aynı olaya geri dönmüştü. Her seferinde temelde aynı hikâyeyi farklı kelimelerle anlatmıştı. Burada onları bir tane olarak birleştirdim.

J: *Sene 1810. Ne görüyorsun?*

A: Bir kasaba. Bazı binalar.

J: *Ne yapıyorsun?*

A: Bir şeyi bekliyorum.

J: *Uzun zamandır mı bekliyorsun?*

A: Ah, gerçekten bilmiyorum. Zamanı eskiden olduğu gibi söyleyemiyorum.

J: *Neredesin?*

A: Buradayım, New York'ta. Bir şeyin olmasını bekliyorum. Çok yakında bir şey olacak. Kötü bir şey. Olduğu zaman, yardım edeceğim.

J: *Sene 1810 değil mi? Hangi ay, hangi gündeyiz?*

A: Bu gün Mart'ın ... 18'i.

J: *Ve ne olacağını bilmiyorsun, öyle mi?*

A: Çok yakında kar yağmaya başlayacak. Ve gittikçe daha da kötüleşecek. Ve bir çocuk korkacak, çok korkacak. Evet, küçük bir kız çocuğuna yardım edeceğim, öyle olduğunu düşünüyorum. Şimdi onu bir süredir izliyorum. Çok hoş küçük bir kız, çok iyi kalpli.

J: *O ne yapıyor?*

A: Şey, o bir çiftlikte yaşıyor. Şu anda yaptığı çok fazla şey yok. O ... ölmeden önce, önemli bir kişi olacak. Bazı şeyler yapacak ve bu şehirdeki pek çok insana yardım edecek. Bunların hepsi planlandı. O tehlikede olacak. Ölmemesi için onun hayatını kurtaracağım. O korkacak, çok korkacak. Ve ben onun eve dönmesine yardım edeceğim.

J: *Bu tehlikenin geldiğini nasıl biliyorsun?*

A: Biz bir şeyler olacağı zaman biliriz. Bazen, bir yere ilk gittiğimizde, bilirsin bir süre için izleriz. Ve ben de bu küçük kızı gördüğüm zaman, onun kurtarmam gereken kişi olduğunu anladım. Ve ona baktığım zaman, onun hayatı boyunca yapacağı her şeyi gördüm.

J: *Bu küçük kızın ismini biliyor musun?*

A: Hayır, isimlerin ne olduğu önemli değil. O bu şehirde çok fazla insana yardım edecek. Düşünüyorum da ... ah evet ... o çok varlıklı biriyle evlenecek. Ve o fakir olan çok fazla insana yardım edecek ve bu çok önemli. Ve sanırım o kaçmış olan bazı insanlara yardım edecek, bazı siyah insanlara.

İç Savaş'tan önce ve savaş sırasında (1860'larda) kölelerin sahiplerinden kaçmalarına yardım eden, Kanada'ya giden yer altı tren yolundan bahsediyor olabileceğini varsaydım.

A: Ve bu kasabadaki fakir insanlara da yardım edecek. Bu nedenle onun yaşaması önemli. Bu sabah dışarı çıkmaktan korktu. Bazen çocuklar bir şeylerin olacağını ebeveynlerinden daha fazla hissediyorlar.

J: *Ah, o bir şeyler olacağını biliyor, öyle mi?*

A: Evet. O biraz korkuyordu ama annesi onu gönderdi ... okula? Evet, okula. O okula gidiyor.

J: *Ona okula giderken yolda mı bir şeyler olacak?*

A: Evet. Okula geldiği zaman kar yağmaya başlayacak ve çok fazla kar yağacak. Kar yağmasını beklemiyorlardı. Havanın güzel olduğu birkaç gün olmuştu ve onlar da ilkbaharın geldiğini ve daha fazla kar yağmayacağını düşünmeye başlamışlardı. Ama yağacaktı ve okuldan eve dönmek için uzun yol gitmek zorunda olan çocukları erken bırakacaklardı. O kadar karın içinde dışarıda kalacaktı. Eğer ona yardım etmeseydim, karda düşebilir ya da kaybolabilir ya da donarak

ölebilirdi. O çok korkmuş ve yalnız ve bu yüzden ona yardım edeceğim.

J: *Güzel! Ona eve gidene kadar yol mu göstereceksin?*

A: Evet. Onun elini tutacağım ve o bir anda içinde bir güç patlaması olacak, aynı ikinci bir rüzgâr gibi ve adımları daha hafif olacak. Onu biraz çekeceğim ve ona yardım edeceğim. Ona biraz ihtiyacı olan ek güç vereceğim ve böylece eve gidebilecek.

J: *Gitmesi gereken uzun bir yolu mu var?*

A: Evet, neredeyse 3 kilometre kadar. Şimdi ona bir şey olmasını istemiyorum. Daha sonra, insanlar ona bunu nasıl başardığını soracaklar. Ve o da onlara; “Bilmiyorum, sadece yürüdüm.” diyecek. Eve ulaşmadan önce, kar neredeyse beline kadar gelecek. Rüzgâr çok sert esiyor. Eve gelmeden biraz önce, bazı yerlerden atlar bile geçemediler.

J: *Şimdi eve sağ salım gitti mi?*

A: Evet, o güvende. Bu kar fırtınasında onu aramaya çıkmaya bile korktular. Onu gördüklerine çok şaşırdılar.

J: *O bunu nasıl yaptığını bilecek mi?*

A: Hayır, hiçbir zaman bilmeyecek. “Sadece yaptım.” Söyleyeceği tek şey bu olacak. Annesi bunun dualarına yanıt verilmesi gibi olduğunu hissedecek ... ve o bu konuda haklı.

Bize 18 Mart 1810 tarihinin verilmesinden dolayı, New York eyaletindeki hava durumu ofisine, o tarihte gerçekleşen şiddetli, mevsim dışı bir kar fırtınası hadisesinin gerçekleşip gerçekleşmediğini öğrenmek üzere mektup yazdım. Bir kez daha çıkmaz sokağa denk geldim. Bana hava durumu kayıtlarının o kadar eski tarihlere kadar gitmemesinden dolayı yardımcı olamayacakları cevabını verdiler.

J: *1934 yılındayız. Şu anda ne yapıyorsun?*

A: Etrafa bakınıp duruyorum.

J: *Neye bakıyorsun?*

A: Bir şeyler görmek istiyorum. Doğuya gitmeyi seviyorum. Doğuyu seviyorum. Orası çok güzel. Bir gün orada yaşamak isterim.

J: *Su kenarında mı?*

A: Evet. Çoğu zaman suyu izliyorum.

J: *Daha önce oraya gittin mi?*

A: Uzun zaman önce orada olmuş olmam gerektiğini düşünüyorum. Kendimi bu yere çok yakın hissediyorum.

Sarah olarak bu yere yakın bir yerde yaşamıştı. Ayrıca 1970'lerde, Beeville Teksas'tan, Maine'e taşınmıştı. Bu onun bir gün Doğu'da yaşama isteğini yerine getirmiş olabilirdi.

J: *Doğu'nun hangi kısmındasın?*

A: Kuzey kısmında. Dağları, ağaçları ve suyu seviyorum. Burası çok güzel. Buraya şey için gelmek zorunda kalmıştım... Hangi zamanda olduğundan emin değilim. Zamanı söylemek çok zor. Ama buraya düşen ve kaybolan birine yardım etmeye geldim.

J: *Onlar düştüler mi?*

A: Evet, karda. Ben de onların beraber oldukları kişilerin yanına gitmelerine yardım ettim. Daha sonra kalabildiğim kadar burada kalacağımı düşündüm.

J: *Tekrar çağırılana kadar burada kalacaksın, öyle mi?*

A: Evet, burası çok güzel ve ben de insanları izlemeyi seviyorum.

J: *İnsanlar ne yapıyorlar?*

A: Şey, oradakileri izlemeyi seviyorum. Bu yere geliyorlar ve ayaklarına komik şeyler koyuyorlar ve tepeden aşağı doğru kayıyorlar. Kahkahalar atıyorlar ve onlar çok mutlu insanlar.

J: *Ayaklarına bir şeyler koyuyorlar ve tepeden aşağı doğru kayıyorlar, öyle mi?*

A: Evet. Bunu izlemeyi seviyorum. Sanırım bunu yapmayı seviyorum, bir şeyi bu şekilde kendi üzerime koyamıyorum. Bunu denedim.

J: *Onları ayaklarının üzerine koymayı mı denedin?*

A: Çok komikti. Bu olduğunda insanlar çok korktular.

J: *Ne olduğunda?*

A: Bir adamın bunları yere koydu ve ben de onların yanına gittim ve onları yere koydum. Bu herkesi şaşırttı, düştüklerini düşündüler. Onları kapıdan çıkarmak için çok zorlandım. Bu insanların bunu nasıl yaptıklarını bilmiyorum. Sanırım onları dışarıda giyiyorlar. Eğer kapıdan geçemeseydim, bunu asla yapamazdım. Onları çıkarmak ve kapıyı açmak ve tekrar giymek zorunda kaldım. Müthiş bir kargaşa çıkarmadan onları kapıdan geçiremedim. Fark edilmemeye çalıştım ama herkes beni görmüş gibiydi. O kayakların kapının içinden geçtiklerini gördükleri zaman, çok korktular. Dördünün hepsi de orada korkudan ölecek gibi oturdular. Ve ben dışarı çıktığım zaman, felaket bir şekilde ayakları kayarak kaymaya başladılar. Zavallı adam onları bulmak için çok zorlandı.

J: *(Büyük bir kahkaha) Onları bulmak için her yere bakması mı gerekti?*

A: Yani, bir tanesi oldukça yakındaydı, bir ağaca takılmıştı. Ama daha sonra kahkahalarla güldü. Bir saniye için bir hayalet olduğunu düşündüğünü ama bir hayaletin onları üzerinde tutmayı başarabileceğini söyledi.

J: *Çok fazla şey bilmiyor, değil mi?*

A: Hayır, onun hiçbir hayalet gördüğünü düşünmüyorum. Biliyor gibi görünmüyor. Çok zordu ama eğlenceliydi. Bir gün daha deneyeceğim bunu. Bu insanlar bir daha o yere geri dönmeyecekler.

J: *Dönmeyecekler mi?*

A: Bu bir adama ait küçük bir kulübeydi. Sadece hafta sonu için anahtarı almışlardı. Enimim çok korktular.

J: *Bu kayakların bunu yapabileceğini düşünmüyorlardı.*

A: Hayır. Ne olduğunu anlamadılar. Sanırım hepsi meşguldüler. Doğrudan onlarla dışarı çıkacaktım ve kimse fark etmeyecekti. Ama onları duydular. Çok komikti, buna güldüler. Kızların ödü koptu, çok korktular. Bunun hemen ardından gittiler. Karanlıkta çıktılar, gittiler. Orada kalmak istiyorlardı ama eşyalarını bulur bulmaz hemen çıktılar. Kıyafetlerini topladılar ve çıktılar.

J: *Oraya nasıl gelmişlerdi? Arabayla mı?*

A: Bir arabanın içinde geldiler ve bir trenin. Onlar ... büyük bir şehirden geldiler. O kızı bu olaydan sonra bir süre izledim. Eve gitti ve çok korkmuştu. Orada olmaması gerektiğini biliyordu. Olayın bunun yüzünden olduğunu düşündü. Perili bir yere gitmişti. O genç bir kızdı, çok güzeldi, yaklaşık 18-19 yaşlarındaydı.

J: *Orada olmaması gerektiğini biliyordu dedin, değil mi?*

A: Hayır. Oraya, beraber olmaması gereken biriyle gitti. Bunun bir ceza olduğunu düşündü. Dolayısıyla ben de onu takip ettim. Ona ne olduğunu anlatacaktım ama onunla hiç konuşamadım. Onu bir süre izledim ve bir kez onunla konuşmaya çalıştım ama onun beni duymasını sağlayamadım. Çok korkmuştu. Her şey onu çok korkutuyor gibi görünüyordu. Ama bu bir süre önceydi. Bazen o yere geri dönüyorum ve oraya gelen insanları izliyorum. Hâlâ oranın perili olduğunu söylüyorlar. Bunu yapanın bir hayalet olduğunu söylüyorlar.

. Bu olay bir ruhun bile mizah anlayışı olabileceğini ve eğlenmek için bir süre ara verebileceğini gösterdi. Tüm hayatımız boyunca duymaya alıştığımız korkunç hayaletler gibi görünmüyordu.

J: *Söyle bana, farklı hayvanlar için de ruhlar var mı?*

A: Benim gibi değil. Onlar ruh değiller; tamamıyla farklı bir çeşit varlıklar. Bir şeyleri sezerler, insanların hiç anlamadığı bir zekâları var.

J: *Onların ruhları yok mu?*

A: İnsanlar gibi değil. İnsanlar, hayvanlar hakkında çok aptalca düşünüyorlar. Eğer bir hayvan akıllıysa, insanlar, ondan istediği şeyi yapacağını düşünüyor. Bazen hayvanlar daha zeki oluyorlar. Eğer bir tehlike sezerlerse, insanların onlardan yapmalarını istediği şeyleri yapmazlar.

J: *1930 yılındayız. Ne yapıyorsun?*

A: Şey, bir süredir buradayım.

J: *Neredesin?*

A: Bana bu şehrin isminin Seattle olduğunu söylediler.

J: *Büyük bir şehir mi?*

A: Ah, oldukça büyük bir boyutta. Pek çok güzel çiçek var.

J: *Orada ne yapıyorsun?*

A: Şey ... oradaki kadını görüyor musun? Ona bir araba çarpacak. Arabanın ona çarpmasını engelleyemem. Bunun önüne geçemem. Araba ona çarptığında, ona yardım edeceğim.

J: *Ah, böylece o ölmeyecek, öyle mi?*

A: Bu doğru.

J: *Ama arabanın ona çarpmasını engelleyemiyorsun, değil mi?*

A: Hayır, bunu yapamam. Arabayı kullanan bu genç adam, bu olay onun hayatının bir parçası. O bu kadına çarpacak ve bir süre için onun öleceğine inanacak.

J: *Ah, bu o adamın başına gelecek bir şey. Olmak zorunda mı?*

A: Olmak zorunda. Bu olaydan kaçacak. Bu kadının ölmesinden ölesiye korkuyor. Ama ben o kadına yardım edeceğim, acısının çok kötü olmamasını sağlayacağım, evine dönmesine yardım edeceğim. Sadece kısa bir süre için kendisini kötü hissedecek ve ben de onun uyumasını sağlayaca-

ğım. Ve uyandığı zaman, hiç acısı olmayacak. Gazetelerde bu olaydan hiç bahsedilmeyecek ama bu genç adam uzun zaman endişelenmek zorunda kalacak. Bu, onun nasıl bir hayat sürdüğü ile ilgili düşünmesini sağlayacak.

J: *Nasıl bir hayat sürüyordu?*

A: Ne yaptığını ya da kimin canını yaktığını umursamıyordu. Bu olay onu korkutacak.

J: *Bu kadına araba çarpıyor ... ama sanırım ona çok kötü çarpmayacak, değil mi?*

A: Ah, ona çok kötü çarpacak. Onu öldürmüş olabileceğini düşünmesini sağlayacak kadar kötü olmalı. Aklında onu öldürdüğünü bilmeli. Gazetelerde hiçbir şey görmeyince, bir süre sonra bu caddeye geri gelecek. Bu kadını arayarak cadde boyunca aşağı yukarı arabasını sürecektir. Ama kadın burada olmayacak. O kızını görmeye gidecek. Uzun bir zaman için gidecek, güzel bir ziyaret yapacak. Bu genç adam, çok fazla endişelenecek. Tüm hayatı boyunca bu zavallı kadını öldürmüş olmasını telafi etmek için yaşayacak.

Bizim haberimiz olmadan, nasıl şahane karmaşıklıkta olay dizilerinin arkamızdan devamlı olarak örüldüğünü fark etmek oldukça hayret verici. Görünen o ki her şeyin, bizim hayatımızda olmasa bile bir başkasının hayatında bir anlamı var. Ayrıca daha yüce bir aklın bunların hepsini izliyor olması da oldukça rahatlatıcı.

On İkinci Bölüm

Bir Ruh Geleceğe Bakıyor

İlk zamanlardaki bazı seanslarda, ruh âlemindeyken, Anita insanlara bakarak onlar hakkında bir şeyler görebildiğinden bahsetmişti. Örneğin, Chicago'daki hayatında öldüğü ve Al'ın ölmesini beklediği zaman, ona bakacağını ve ona ne olacağını bileceğini söylemişti. Onun bunu deneysel bir tabanda yapabileceği fikri merakımızı uyandırmıştı. Bunu denemek kesinlikle ilgi çekici olacaktı. Bunun sadece ruh konumu ile ilişkili bir yetenek olmasından dolayı, hayatları arasındaki bir döneme döndürülmesi gerekiyordu. Bunu ilk denememizde, 1810 yılına June ve Jane olarak yaşadığı hayatlarının arasındaki döneme geri döndürülmüştü. Burada durduk ve o da bize, bir kısmı önceki bölümde anlatılan, ruh olarak hayatın nasıl olduğundan bahsediyordu.

J: *Etrafta kaç tane ruh var?*

A: Tam burada mı? Burada birkaç tane var.

J: *Birbirinizi görebiliyor musunuz?*

A: Ah, evet. Biz konuşuyoruz.

J: *Ne hakkında konuşuyorsunuz?*

A: Bazen yaptığımız şeyleri ya da nereye gittiğimizi ya da gittiğimiz yerleri.

J: *Bu ruhlardan birini bana tarif edebilir misin?*

A: Tamam ... birini seç!

Johnny onunla beraber devam etti, çünkü açık bir şekilde onun gördüklerini göremiyordu.

J: *Tamam, orada duran.*

A: O mu? Ah, o iyi biridir. O çok hoş bir adam. Birkaç yıldır ruh halinde o. Düşünüyorum da, bence o yaşadığı zamanki haline çok benziyor. Elbette, bir ruh, bilirsiniz ... yani beni görüyorsunuz. Ben ... yani sanırım doğru kelime “ince.” Benim içimden karşı tarafı görebilirsiniz. Ben de onun içinden görebiliyorum. Diğer ruhların içinden de görebiliyorum. Bir yandan bu şekilde olup bir yandan da gücümüzün olup bir şeyler yapabilmemiz çok komik. Çok değişiyoruz. Uzun zamandır mı bir ruhsun?

J: *(Onun sorusuna şaşırdı) Hayır, elbette ki değilim.*

A: Şey, alışman gerekiyor.

J: *Eminim öyledir. Bu çok garip.*

A: *(Sesi çok güven verici geliyordu.)* Tamam, şimdi, korkma.

J: *Korkmamaya çalışacağım. O adam buraya neden çağırıldığını söyledi mi?*

A: Yani, bir süredir burada ve bazı insanlara yardım etti. Artık yeniden doğmak için bekliyor diye düşünüyorum. Artık nereye gideceğini biliyor. Bir süre alacak ama yeniden doğacak.

J: *Nasıl biliyor?*

A: Yani, ona söylediler; bunu hissediyor. Bu duyguyu tarif edemem. Buna alışacaksın. Hayatta olduğun zamanki gibi değil, biri bir şey söylerdi ve kulaklarınla duyardın. Ya da bir insan uzakta olduğu zaman sesi sönük gelirdi. *Bu* sesi, o sanki orada seninle birlikteymiş gibi duyarsın. Sesi duyarsın, daha çok hissedersin. Ama her zaman çok kesindir, belirsiz değildir. Tam olarak ne yapman gerektiğini bilirsin. Hatta bazen, tek bir kelime bile söylemeden birbirimizle konuşuruz, aynı şu anda seninle konuştuğum gibi. Bazen bunu da yapıyoruz. Duruma göre değişir.

J: *(Artık deneyi denemenin zamanı geldiğini karar verdi.)* Söyle bana, geleceği görüyor musun?

A: Yani, evet, eğer denersek, yoğunlaşırsak. Eğer gerçekten bilmemiz gerekirse ya da bilmek istersek, görebiliriz. Bazen, onları rahatlatmak için insanlara ne olacağını söylüyorum.

J: *Şu anda ileriye bakıp, gerçekleşecek bir şeyi görüp bana söyleyebilir misin?*

A: Tamam ... senin hakkında mı ya da ülke hakkında mı ya da ...

Johnny ilk olarak ülke hakkında bir şeyler öğrenmeye niyetliydi ama o bunu söylediği zaman merakı daha ağır bastı.

J: *Benim hakkımda. Benim hakkımda gerçekleşecek bir şey görebilir misin?*

A: Yoğunlaşayım. (Duraksama) Sana bazı şeyler söyleyebilirim. Sana, senin bir ruh olmadığını söyleyebilirim. (Şaşırdı) Bunun ne olduğunu bilmiyorum. Sen bir ruh değilsin!

J: *Değil miyim?*

A: Hayır, sen yaşıyorsun! Ama bu zamanda değil [1810]. Şu anda yaşadığın hayattan başka pek çok hayat yaşayacaksın.

J: *İlk hayatımda mıyım?*

A: Hayır, ah hayır! Bundan önce de pek çok hayat yaşamışsın. Ve daha pek çoğunu da yaşayacaksın.

J: *Bana bu hayatta ne yapacağımı söyleyebilir misin?*

A: Yani, bu çok garip çünkü benimle farklı bir hayattan, farklı bir zamandan konuşuyorsun. Sanırım sen ... gelecekte yaşıyorsun! Benden ileride. Ne kadar ileride olduğunu bilmiyorum. Ama gördüğünü düşündüğüm şekilde seni görebiliyorum. Ve sana söyleyebilirim ki, bu hayatta, çok, çok uzun bir hayatın olacak. Temelde çok iyi bir insansın. Yaptığın bazı şeyler tam olarak değil. Bazı şeyler var ... ama temelde,

öğrenmen gereken dersler yerine ulaşmaya başlamış. Çok fazla şey öğrenmişsin.

J: *Ve bu hayatta uzun bir yaşamım olacağını söylüyorsun, öyle mi?*

A: Evet, senin yaşlanana kadar yaşayacağını düşünüyorum. Şimdi sana baktığımda seni çok yaşlı bir adam olarak görebiliyorum. Torunların var ... hayır torunlarının çocukları. Senin torunlarının çocukları var. Bu zamanda insanların yaşadığından *çok* daha uzun bir süre yaşayacaksın. Gelecekte olduğunu bilmemin nedenlerinden biri de buydu.

Johnny ona nerede yaşayacağını sordu ve o da bu yeri tarif etmeye devam etti. Söylediği garip bir şey, o anda yerleşmiş olduğumuz eyaletin, o zamanlar bir eyalet olmadığıydı [1810]. Son olarak, onun geri döndürüldüğü tarihte bir eyalet olmayan Arkansas'a yerleştik. Ayrıca, donanmadan emekli olduğumuzda nerede yaşamayı planladığımızı kimse bilmiyordu. O zamanlar, kendimiz bile emin değildik ve bununla ilgili endişelenmemiz için daha birkaç yıl olduğunu düşünüyorduk. Sonra, kırsal alandaki yerimizi mükemmel bir şekilde tarif etmeye devam etti. O zamanlar Johnny, hava araçları kontrolcüsü (radar operatörü) olarak donanmadaki düzenli işine ek olarak, yarı zamanlı televizyon ve radyo tamirciliği ile ilgileniyordu ve ona nasıl bir iş yapacağını sordu. Bundan çok huzursuz ve rahatsız oldu. Bunun ona çok yabancı bir şey olduğunu söyledi.

A: O zamanlarda var ama ... Bu kablolarla ... tüplerle ilgili bir şey. Çok garip ... korkutucu. Sen değişik bir insansın. Bunu hiç yapmamıştım ... bu şekilde yani. Anlamadığım şeyleri gördüğüm zaman aklım çok karışıyor. Bu tüpler çok komik. Buradan baktığımda gelecekte olan bir şey, çok sonra olacak bir şey. Bununla ilgili çalışmaya başlayacaklar, sanı-

rım başka bir yüzyılda. Sanırım 1930 yılında bununla ilgili çalışmaya başlayacaklar. Hayatını kazanmak için çalışacağın iş bu.

J: *O zaman bundan zevk alıyorum sanırım, değil mi?*

A: Zamanla seveceksin. Bu hayatta çok mutlu olduğunu hissediyorum. Bazı sorunların var ama çok önemli sorunlar değil. Yani bilirsin, yaşayan herkes için, kendi sorunları büyüktür. Ama başına gelebilecek sorunlarla karşılaştırıldığında bunlar küçükler. Bu hayatın daha öncekilerden daha pürüzsüz.

J: *Bakalım, sık sık yeniden doğmamız ve yeni dersler öğrenmemiz gerekiyor, değil mi?*

A: Belirlenmiş bir zaman yok. İlk başlarda olduğunu düşünüyordum. Ama yok.

J: *Ama öğrenmemiz gereken dersler olduğunu anlıyorum?*

A: Evet, her seferinde bir şeyler öğrenmek zorundasın. Geçen seferden bu yana öğrenmen gereken şeyleri şu anda bu hayatında da öğreniyorsun. Etrafında iyilik görüyorum, sen öğreniyorsun. Bu nedenle uzun zaman yaşayacaksın. Bu hayatında çok şey başaracaksın. Ve bundan sonraki her hayatın biraz daha kolay olacak. Bundan sonraki hayatlarında, farklı sorunlar bulacaksın ama her seferindeki ömrün biraz daha pürüzsüz görünecek ve daha fazla şey başaracak ve daha önemli şeyler yapacak gibi görünüyorsun. Sana baktığım zaman gördüğüm şey bu. ... Ama bu huzursuz edici.

Çok uzak gelecekteki anlamadığı şeylere bakmaktan çok rahatsız olduğu için, Johnny ona bunu çok uzak geçmişteyken asla bir daha yaptırmadı. Bunu takiben, bu tarz bir deneyim denediğimizde, onu sadece 1930'lara, en yakın geçmişteki ruh haline geri döndürdü ve bu onu o kadar çok huzursuz etmiş gibi durmuyordu. Bu zamanlarda, bize yine geleceğimize ait bir şeyler söyledi ve aynı zamanda kendi geleceği ile

ilgili bir şeyler de bilmek istedi. Kendi geleceği ile ilgili konuştuğu zamanlarda, kendi ruhunu çok zor takip edebildiğini söyledi. Kendisini izlemekten; sanki bir yabancıya bakıyormuş gibi, oldukça sübjektif olarak bahsediyordu. Kişisel bakış açısından bu bize tamamen ilgi çekici geliyordu. Ancak, daha fazla insanı ilgilendiren bir şeyler bulmaya çalışmamız gerektiğini düşündük. Örneğin, ülkemize ne olacaktı? Bu senarların 1968 yılının ortalarında gerçekleştiğini hatırlayın.

Anita 1930 yılına geri döndürüldü ve hayatlar arasındaki ruh konumundaydı.

J: Yoğunlaşıp, çok yıllar ilerisine bakabilir ve ne olacağını bana söyleyebilir misin?

A: Deneyebilirim. Daha önce kimse benden böyle bir şey istemedi. Bazen, ne olacağını biliyorum. Bazen, bunu çok açık bir şekilde görebiliyorum. Çok fazla yoğunlaştığım zaman. Bunu sadece insanlara yardım etmeye çalıştığım zaman yapıyorum. Özel bir şey arıyorum, onlara cesaret verecek, heyecanla bekleyecekleri ya da onlara yardım edecek bir şey. Dolayısıyla o insan için ileriye bakmaya çalışıyorum. Bazen bunu yaptığımda, pek çok insanı etkileyen şeyler görüyorum.

J: Benim de düşündüğüm buydu, eğer ileriye bakar ve bu ülkenin ne yapacağını görürsen, bu pek çok insanı etkiler. Muhtemelen bilmek isterler. Bakalım, 1930 yılındayız değil mi? İleriye, 1968 yılına bakabilir misin? Bu bundan 38 yıl sonrası olur.

A: Çok kötü bir sene. Pek çok kötü şey oluyor. Çok fazla savaş olacak.

J: Bu ülke de bu savaşların içinde olacak mı?

A: Evet. Pek çok insan ölüyor, aileler acı çekiyor. 1968 yılında iki savaş olacak.

Bu bir sürprizdi. Hâlâ Vietnam'da savaşıyorduk ama başka nerede savaşıyorduk?

A: Evet ama bunlara savaş demiyorlar. Buna savaş demeyecekler ama aslında bu bir savaş. Savaşacağımız iki ülke var.

J: *Bu ülke ile savaşta olan iki ülkenin hangileri olduğunu söyleyebilir misin?*

A: Yani, bir ülke ile savaşıyoruz ama bu gerçekten savaştığımız ülke değil. İki ülkede savaşıyoruz ama ikisini de aynı ülke başlattı. Biz ... Rusya ile savaşıyoruz.

J: *Rusya ile mi savaşıyoruz?*

A: İki seferinde de ama farklı yerlerde, farklı ülkelerde. Burada savaşıyoruz ve Rusya'da da savaşıyoruz. Bunlardan başka ülkelerde savaşıyoruz.

J: *Hangi ülkelerde savaşıyorsunuz?*

A: Yani, bir tanesinde uzun zamandır savaşıyorlar, kimse bilmediği kadar uzun zamandır Endoçin* ... Vietnam. Bu 1968 yılından çok uzun zaman önceden beri savaşıyoruz... orada on yıldır savaşıyorlar.

J: *Bu Endoçin'de mi oluyor?*

A: Bir zamanlar ismi Endoçin idi, ismini değiştirdiler. Ona Vietnam deniliyor.

J: *Peki ya diğer ülke?*

A: Diğer ülke, aynı sene içerisinde daha sonra olacak. Kore'de bir savaşa başlayacağız.

J: *(Şaşırarak) Kore'de mi?*

A: Evet. Bu ülke ile daha önce, yaklaşık 20 yıl önce savaşıyordu ve yeniden savaşıyorlar. 1968 yılında başlayacak. Onu 1968'de görüyorum ... sonbaharın sonunda ... sanırım

* İng: Indochina

Kasım ayında Şükran Günü'nde. Savaş başladığı için üzgün olan çok fazla insan var.

J: *Şükür etmek için çok fazla şey yok, değil mi?*

A: Hayır.

Artık bildiğimiz üzere, Kore ile yeniden savaşa girmedik, ancak Pueblo Olayı bu sene içinde gerçekleşti. Savaş, o zaman yapılan bir şey sayesinde mi önlenmişti? Ne olduğunu hatırlayamayacak olanlar için, birkaç kelimelik bir açıklama gerekli olabilir. Collier Ansiklopedisi 1968 Yıllığı'ndan alıntı:

Koreli kuvvetler, Ocak ayında Birleşik Devletler'in *Pueblo* isimli istihbarat gemisini ele geçirdiklerinde, uluslararası ilgi Kore'nin üzerinde yoğunlaşmıştı. Geminin kıyı sularına izinsiz girmesi sırasında ele geçirildiğini iddia eden (ki bu Birleşik Devletler tarafından reddedilmiş bir suçlamaydı) Kore hükümeti, Birleşik Devletler'in serbest bırakılmalarını sağlamak için sarf ettiği çabalara rağmen, gemiyi ve 82 kişilik mürettebatını ellerinde tutmaya devam etmişti. Bu olay, Birleşik Devletler'in Güney Kore'deki koruyucu güçlerinin güçlendirilmesine yol açtı. Bu arada Kuzey Korelilerin kendi askeri pozisyonlarını kurdukları raporlanmıştı ve taraflardan birinin, geniş çaplı bir savaşın yeniden başlamasına neden olabilecek, kışkırtmalar tarafından baştan çıkabileceğinden korkuluyordu. Ancak, Birleşik Devletler'in gemiyi ve mürettebatını serbest bırakmak için kavgacı bir aksiyon almak gibi bir planının olmamasının ortaya çıkmasıyla savaş isterisi yatışmıştı. Kuzey Kore, Birleşik Devletler'in kamu önünde bunu inkâr ederken, düzmece bir casusluk itirafı imzaladığı bir anlaşma konusunda Birleşik Devletler ile anlaşmaya varmasının ardından, *Pueblo*'nun mürettebatını Aralık ayında serbest bıraktı. Görünen o ki, bu tür bir uzlaşmanın, uluslararası kanunda bir başka örneği yoktu.

J: 1968 senesi – bu ülkenin yeni bir başkanının olması gereken sene, öyle değil mi?

A: Olabilir, olabilir.

J: İleriye, 1968 yılının sonlarına, 1969 yılının başına bakabilir misin? Bu ülkenin başkanı olarak kimin seçileceğini görebiliyor musun? Kasım ayında seçiliyor ve Ocak'ta görevinin başına geliyor, değil mi?

A: Bilmiyorum. Siyaseti hiç izlemedim. Ondan hoşlanmıyorum.

Bu hayatında, Anita siyasetle oldukça yakından ilgileniyordu ve bizden yaklaşmakta olan seçim ile ilgili öğrenebileceğimiz kadar çok şey öğrenmemizi istemişti.

A: Ama başkanı görüyorum. Aralık ayındayız. Bu 1968 yılında görevde olacak başkan bu. Çok yakında yeni biri görevde olacak ama önümüzdeki seneden önce değil. Bu başkandan hoşlanmıyorum. Bu adam, bu adam çok kötü ... etrafında çok fazla karanlık var.

J: (Bu bir sürprizdi.) İsmi ne?

A: Bahsettiğim bu adam şu anda görevde. İsmi J harfi ile başlıyor. (Johnson mu?)

J: O etrafında kötülük olan mı?

A: Evet, karışmaması gereken pek çok şeye karışmış. Ülke için çok fazla sorun yaratmış.

J: Önümüzdeki sene de başkan olmaya devam edecek mi?

A: Hayır, önümüzdeki sene başka biri olacak.

J: İleriye bak ve o adamı gözünün önünde canlandır. Yeni başkanı görebiliyor musun?

Bu çok gergin bir andı. Merakta kalmak beni öldürüyordu.

A: Onu görüyorum.

J: *O neye benziyor?*

A: O uzun boylu... Koyu renkli.

J: *Onun etrafında hiç karanlık var mı?*

A: Hayır, o öyle biri değil ama onun kafası karışık. O zayıf bir adam. Bu kötü bir seçimdi.

J: *Onun adı ne?*

A: Nixon.

Bu çok şaşırtıcıydı çünkü Nixon adaylığını ilan etmemiştir ve bu sene seçime katılmak gibi bir şeyden bahsetmemiştir. Robert Kennedy'nin küçük bir muhalefetle seçileceği varsayılıyordu. Onun kazanacağı neredeyse garantilenmişti.

J: *Ve Vietnam ve Endoçin'de devam eden bir savaş olduğunu söylüyorsun değil mi? Bu savaşın nasıl sonlanacağını görebiliyor musun?*

A: Yakında sonlanmaya başlayacak. O sene içinde konuşmaya başlanacak. Ve insanlar akrabalarının evlerine dönmelerini isteyecekler ama onlar hâlâ orada olacaklar. Ve 1968 yılı boyunca savaşıma devam edecekler. Oradan çıkmaya çalışacağız ama kimsenin bilmediği kadar çok dâhil olmuş durumdayız. Bu ülkenin insanların bildiğinden çok daha fazla. Bu 1968 yılı içinde barış ile ilgili konuşmalar olacak ama *tüm* insanların evlerine dönmek için o ülkeden ayrılmalarına kadar oldukça uzun bir zaman geçecek. Diğerleri çok küçük, önemsiz şeylerle başlayacak. Buna bir savaş demiyorlar ama ben diyorum. Bu bir savaş. 1968 yılının tamamı savaş içinde geçecek ... çok kötü bir yıl.

J: *Peki bu başkan olacak yeni adam, o savaşları durduramayacak mı?*

A: O güçsüz bir adam ve ona yardım etmeye çalışıyorlar. Onu içeri sokuyorlar en az itiraz edilebilir şekilde. Çok faz-

la güç sahibi değil. Yapmak istediği şeyleri yapamıyor. Bazen de kimi dinlemesi gerektiği konusunda kafası karışıyor. Çok fazla uğraşacak ve iyi bazı destekler de alacak. Yine de onun başkan olmaması gerekiyordu. O kötü bir seçimdi.

J: *Kimin başkan olması gerekiyordu?*

A: Görünüşü ondan çok farklı olan birinin. O daha ufak ... sarışın. Bu sefer onun başkan olması gerekiyordu.

J: *O zaman o başkan olmaya çalışıyordu ama bu adam mı kazandı?*

A: Çok uzun zamandır kendini geride tutuyor. O olmalıydı ama henüz hazır olup olmadığından emin değildi.

Onun Robert Kennedy mi yoksa Gerald Ford'dan mı bahsettiğinden emin değildik. Bu asla kesinlik kazanmadı.

J: *Başka büyük bir şeyler olduğunu görüyor musun? Pek çok insanı etkileyebilecek bir şey?*

A: İnsanlar diğer insanlara zarar veriyor. Çok fazla isyan var. Bu sene çok fazla isyan olacak.

J: *Büyük bir isyan olacak mı?*

A: En büyüğü ... en büyüğü Chicago'da olacak gibi görünüyor.

J: *Yılın hangi zamanı olacak?*

A: Çok sıcak ... çok sıcak bir yaz zamanı.

J: *Bu siyahların olduğu bir isyan mı?*

1960'larda bu çeşit çok fazla isyan olmuştu.

A: Başka insanlar da dâhiller. Bazı beyazlar, siyahlar...

J: *İsyanlara beyazlar mı neden oluyorlar?*

A: Bazıları neden oluyor.

J: *Bunu neden yaptıklarını düşünüyorsun? Bunu görebiliyor musun?*

A: Ülkeyi zayıflatmak için olduğunu düşünüyorum. Kendi kuvvetlerinin ne kadar güçlü olduğunu göstermek istiyorlar. Çok bencil insanlar ... siyahları kendi çıkarları için kullanıyorlar.

J: *Bu insanlar bu ülkedenler mi?*

A: Bazıları ... bazıları. Onlar uzun süredir buradalar, hayatlarımızın içine çok fazla sızmışlar.

J: *Sadece çok fazla rahatsızlık yaratmak için mi?*

A: Evet. Çok fazla çalkantı ... Oooooo ... Bu yıldan hoşlanmadım. Bu sene çok az iyi şey oluyor. Pek çok insan boş yere öldürülüyor. Bin dokuz yüz altmış sekiz felaket olacak çok fazla sorun var, çok kötü bir yıl.

Onun Chicago'daki ırksal isyandan bahsettiğini düşündük çünkü bu en açık sonuç gibi görünüyordu. 1968 yılının Ağustos ayında televizyonun önünde oturmuş, Chicago'daki Demokrat Ulusal Kurultayı'nın dışında kalan caddelerde gerçekleşen isyanı izlediğimiz zaman çok şaşırdık. O kadar kötü bir hale gelmişti ki, birkaç bin ulusal muhafız ve federal yedek birlikleri, polislere yardım etmek için çağırıldılar. Medya bunun patlak vermesinin nedenlerinden birinin, Chicago'nun kayıtlara geçen en sıcak yazlarından birini yaşaması olduğunu düşünüyordu. Anita bizimle oturmuş isyanı ve isyancılarla savaşılan polisleri izlerken bunun çok tuhaf bir his olduğunu söyledi. "Bu sahnelerin hepsini daha önce gördüm." dedi.

Sonrasında seçim kampanyaları yaz ve sonbahara doğru ilerledikçe, her şey çok garip görünüyordu. Zirveye çıkmanın tersi bir histi. Tüm heyecanı gitmişti. Hiç merak kalmamıştı. Her şeyin ötesinde, kimin aday gösterileceğini ve seçimi kimin kazanacağını biliyorduk. Ve oyların sayılmasından sonra, Nixon orada durup tebrikleri kabul ederken, her şey bir

deja-vu hissi uyandırıyor. Bunu çoktan görmüştük; aylar önce bu deneyimi yaşamıştık.

1968, birden fazla açıdan oldukça kötü bir seneydi. Martin Luther King, Jr. ve Robert Kennedy suikastları da bu sene içinde gerçekleşti. Bize birkaç kez bu olayları neden görmediği ve bildirmediği soruldu. Belki de; “Bu seneden hoşlanmıyorum. Bu sene çok az iyi şey oluyor. Pek çok insan boş yere öldürülüyor. Bin dokuz yüz altmış sekiz felaket olacak çok fazla sorun var, çok kötü bir yıl.” derken bunu belirtmişti.

O zamandan bu yana, hipnoz ile daha fazla çalışırken öğrendim ki, hipnozda söz konusu olan kişi, genellikle, kendisiyle ilgili olandan çok daha fazla şey görüyor. Kendisine doğrudan bir soru sorulmadığı zaman, bundan asla bahsetmeyebiliyor. Genellikle sahneler çok hızlı bir şekilde geliyorlar.

Seans devam etti.

J: *Söyle bana, 1968 senesinde, bu ülkede aya bir şey gönderilmesinden bahsediliyordu. Oraya gidebilecekler mi?*

A: Aya gidecek şeyler yapacaklar ama henüz planladıkları gibi değil. Henüz *insanlar* oraya gitmeyecekler. Sonraki sene.

J: *Bin dokuz yüz altmış dokuz mu?*

A: Sonraki sene insanlar aya gidecekler.

J: *Geri dönecekler mi?*

A: Trajedi ... olmadan değil. Bu tamamen çok karanlık, hiç iyi değil. Bu iyi değil.

J: *Bu insanları gönderen ülke bu mu?*

A: Biz orada olacağız ama bu sene değil: 1968 yılı. 1969 yılında aya insanlar göndereceğiz.

J: *Ve onlardan bazıları geri dönecek öyle mi?*

A: Kaç kişinin gittiğini ve kaç kişinin geri döndüğünü bilmiyorum ama o takımın lideri öldürülecek. O ölecek.

Artık bildiğimiz üzere, 1969 yılında ilk insanlı keşif aracı ile ayın yüzeyine iniş yaptık. Televizyonlarımızın önünde oturduk ve bir başka öngörünün gerçekleşmesini huşu ile izledik. Peki ama trajedi neydi? Tek *bildiklerimiz* gemi yer-deyken geminin içinde yanan Apollo mürettebatı ve aya ulaşmaya çalışırlarken ölen Rus kozmonotlardı. Astronotlar arasında, hükümetin duyurmadığı başka ölümler de olabilir miydi?

J: *Yani aya iniş yapacaklar. Sence bunu yapmalılar mı?*

A: Hayır ama bunun kendilerinden başka kimseye bir zararı yok. Bunu onların yapması planlanmamıştı ama hiçbir şeye bir zarar da vermedi. Yapacaklarını düşündükleri şeyi yapmayacaklar. Uzay platformlarının olmasını istiyorlar. Dünyayı kontrol etmek istiyorlar. Bu uzun zaman için böyle olmayacak. Bir gün, *uzun* zaman sonra, uzayda bu tip şeyler olacak. Şimdi, sadece oraya giderek her şeyi ele geçirebileceklerini düşünüyorlar ama öğrenecekleri çok ama çok fazla şey var. Çok fazla şeyi bilmiyorlar. Şu anda yaptıklarını sandıkları şeyi hiçbir zaman yapamayacaklar.

J: *Diğer dünyalara mı gitmeyi planlıyorlar?*

A: Keşfetmek istiyorlar. Orada *bir şeyler* olduğunu düşünüyorlar.

J: *Orada bir şeyler var mı?*

A: (Sanki bir sır biliyormuş gibi gülümsedi.) Ah evet; ah evet! Ama onların sandıkları şeyler değil.

J: *Orada olan bu şeyler ne?*

A: Yani, üzerinde hayat olan pek çok başka gezegen var. Ama bulmayı bekledikleri şeyler yok.

J: *Bu hayatı, kendileri gibi insan şeklinde bulmayı mı bekliyorlar?*

A: Hayır, tam olarak değil. Ama anında iletişim kurabileceklerini düşünüyorlar. Bu doğru değil. Kuramayacaklar; çok uzun süre kuramayacaklar, belki de hiçbir zaman. Bunu hiç onların düşündükleri şekilde yaptıklarını görmüyorum.

J: *Ülkenin etrafında görüldüğü raporlanan bazı şeyler var. Biz onlara “uzay gemisi, uçan daire ve ateş topu” diyoruz. Onların başka bir dünyadan, başka bir gezegenden geldiğini söylüyorlar. Bunları sen de gördün mü?*

A: (Yine gülümseyerek) Tabii ki!

J: *Onlar nedir?*

A: Onlar uzay araçları. Onların içinde yolculuk ediyorlar.

J: *Onların içinde kim var?*

A: Yani hangisini kastettiğine göre değişir. Gördükleri bazı şeyler var. Bunların uçan daire olduğunu düşünüyorlar. Onlara tanımlanamaz objeler diyorlar ama bunlar bir ruhtan başka bir şey değil. Bazen, bunlar başka bir gezegenden gelen gemiler oluyorlar. Onlar bu şeylerden çok korkuyorlar. Eğer bir şey bulurlarsa, insanlara bunun hakkında bir şey söylemiyorlar. Ne olabileceğinden çok korkuyorlar çünkü onların iletişimleri ulaşmıyor.

J: *Bunların başka gezegenlerden gelen uzay gemileri olduğunu söylüyorsun, öyle mi?*

A: Bazıları için, evet.

J: *Onların içinde insanlar var mı, bizim gibi insanlar?*

A: Eğer isterlerse bir insan olabilirler. Bu sene ve bundan önceki birkaç sene içinde gördükleri, değişik bedenler kullanabilen yaşam şekilleri. Bir şeylerin değişik şekillerde bir araya gelmesi, onların farklı görünmelerine neden oluyor. İnsan gibi görünebilirler.

J: *Hangi gezegenden geldiklerini biliyor musun?*

A: İsmi bilmiyorum. Bana söylendi. Hatırlayamıyorum. Bu güneş sisteminden değiller. Bir başkasından geliyorlar. Bize en yakın olanından.

J: *Ah, bu güneş sistemine en yakın olan güneş sisteminden mi?*

A: Evet. Onlar buradalar. Onlar çok meraklı insanlar. Onlar gelişimlerinin farklı bir aşamasındalar. Dünyayı ve sorunlarını gözlemliyorlar. Çok nadir karışıyorlar. Gözlemliyorlar ve öğreniyorlar. Onlar çok meraklılar.

J: *Onların dünyaya iniş yapıp burada yaşamaya çalışacaklarını düşünüyor musun?*

A: Hayır, sizin düşündüğünüz gibi değil, sizin düşündüğünüz gibi değil. Uzun zamandır buradalar.

J: *Buradalar mı?*

A: Geliyorlar ve gidiyorlar. Dünyadaki insanlar gibi görünebiliyorlar. İnsanlar onları gördüğü zaman anlamıyorlar. Kimseye zarar vermiyorlar kimseyi incitmiyorlar. Onlar gözlemliyorlar; bazen geliyorlar ve bir süre için burada yaşıyorlar. Dünya çok hareketli bir yer. Burada olmaktan hoşlanmıyorlar. Ve geri gidiyorlar.

J: *İnsanlara yardım etmeye çalışıyorlar mı?*

A: Hayır, çok seyrek olarak karışırlar.

J: *Sadece ne olup bittiğini görmek için gözlemliyorlar, öyle mi? Gerçekten çok meraklılar?*

A: Evet. Birkaç bin sene önce buna çok benzeyen bir aşamadan geçtiler.

Bu kabul etmesi hayret verici bir bilgiydi. Özellikle de o zamanlar UFO'lar ve uzaylılar ile ilgili çok az yazılmış şey olduğu düşünüldüğünde.

On Üçüncü Bölüm

Kennedy ve Scorpion*

Artık seanslar o kadar rutin hale gelmişti ki, daha yaratıcı olmaya başlamıştık. Anita'nın beş yaşamının elimizden geldiği kadar incelikle üzerinden geçtik ve denemek için yeni ve farklı deneyimler arayışındaydık. Aşağıdaki bölüm, son seansımızın bir kısmından oluşuyor. Anita çoktan geleceğe bakabilme ve belirli olayları görebilme yeteneğini göstermişti. Arkadaşlarımız önemli bir olayı seçmemizi, onu bu tarihe göndermemizi ve bu olayı onun gördüğü şekilde anlatmasını istememizi önerdiler. Bunun kesinlikle denemeye değeceğini düşündük.

En çok önerilen olay, çoğunlukla olayın hâlâ etrafını çeviren gizemden dolayı, Başkan John F. Kennedy suikastıydı. Bu seanslar 1968 yılında, olayın gerçekleştiği 1963 yılından sadece beş yıl sonra gerçekleşti. Warren Komitesi soruşturmasını tamamlamış ve Lee Harvey Oswald'ın suikastçı olarak tek başına hareket ettiği sonucuna ulaşmıştı. Başka olasılıkların da olabileceğine dair spekülasyonlar olmasına rağmen, Warren Komitesi'nin buldukları genel olarak kabul edilmişti. Diğer teorilere inanılması ancak daha ilerleyen yıllarda gerçekleşecekti. Bu nedenle, bugünün standartlarına göre daha inanılır olsalar da, 1968 yılında bu deneyin sonuçları oldukça ürkütücüydü.

Deneyin doğası nedeniyle, birkaç başka insan da bu seansa bulunmak istedi. Bu kişiler seansları takip eden ve Anita'nın isim gizliliğinin korunması konusunda güvенеbile-

* Tr: Akrep (Amerikan Donanması'na ait bir denizaltı)

ceğimiz ortak arkadaşlarımızdı. Deneyin konusunu tartışmamıza rağmen, ne yapmaya niyetlendiğimizi Anita'ya söylememiştik. Bunun geçerliliği artıracığını düşündük. Onun gerçekten olan olaya bakıp bakmadığını ve gerçeği görüp görmediğini karar vermeyi okuyucuların kendi görüşlerine bırakmak zorundayız.

Belki de hiç kimse gerçekten bilemeyecek.

J: *June, senin zamanda ileriye bakma ve olacak olayları görebilme gücün var değil mi?*

A: Al hakkında pek çok şeyi, sadece ona bakarak söyleyebiliyorum.

J: *Hiç Dallas, Teksas diye bir yer duydun mu?*

A: Daha önce mi demek istiyorsun?

J: *Evet ya da şimdi. Hiç Dallas, Teksas diye bir yer duydun mu?*

A: Hayır.

J: *Orası Teksas'ta büyük bir şehir. Daha önce Teksas'ı duydun ama değil mi? Amerika'nın güneyinde büyük bir eyalet.*

A: Teksas'ı duydum evet. Evet, kovboyar.

J: *Yoğunlaşmanı ve ileriye, 1963 yılı Kasım ayına, Dallas Teksas'a bakmanı istiyorum. Orada bir şeyler oluyor. Görebiliyor musun?*

A: Orası büyük bir şehir, Chicago'dan daha büyük. Orası oldukça büyük. Yarım milyon ya da bir milyona yakın kişi olmalı orada. Büyük bir şehir.

J: *Tamam, bu Kasım günü, bugün ... ah ... (Olayın olduğu günü hatırlamaya çalışıyordu.)*

A: Oldukça ılık bir gün, öyle değil mi?

J: *Evet, Kasım ayının ikinci kısmında bir gün, 22'si ya da 23'ü.*

A: Hava oldukça farklı. Çok sıcak bir gün.

J: *Arabanın içinde ... bir adam var ... caddeden aşağı doğru ilerliyor...*

A: Evet, bu bir geçit töreni.

J: *Bir geçit töreni mi?*

A: Geçit töreni gibi duruyor.

J: *Arabanın içindeki o adam başka bir adam ve iki kadınla birlikte mi oturuyor?*

A: Üstü açık bir araba, evet.

J: *Evet. O ülkenin başkanı.*

A: (Şaşırarak) Evet! Hoş görünüyor ... güzel bir kadın.

J: *Herhangi bir şey olduğunu görebiliyor musun?*

A: (Şaşırarak) O öldürülecek!

J: *Öyle mi? Ne zaman?*

A: Sanırım o ... bahsettiğin şu günde. Çapraz ateş altında kurşunlara hedef olacak.

Bu yorum üzerine, odadaki herkes birbirine baktı ve nefeslerini tuttu. Çapraz ateş! O zamanlar bundan hiç bahsedilmemişti.

J: *(Şaşırarak) Bir çapraz ateş mi?*

A: Evet. O önden ve arkadan vurulacak.

J: *Kimin ateş ettiğini görebiliyor musun? Kim ateş ediyor?*

A: Evet. İki adam var. Oradaki çitin arkasında bir adam var.

J: *Onun kim olduğunu söyleyebilir misin?*

A: Onun ismini bilmiyorum. Farklı görünüyor. Belki de Güney Amerikalı ya da öyle bir şey. Koyu renk görünüyor.

J: *Yabancı görünüşlü bir adam mı?*

A: Evet. İspanyolca konuşuyor ... bu dili çok iyi konuşmıyor.

J: *Onun bir çitin arkasında olduğunu söylüyorsun, öyle mi?*

A: Evet. Bir arabanın üzerinde duruyor ... ve ateş ediyor.

J: *Ne ile ateş ediyor?*

A: (Öfkeyle) Bir silah ile ateş ediyor.

J: *Yani, ne çeşit bir silah demek istiyorum.*

A: Uzun namlulu olması gerekiyor. Bir tüfek olması gerekir gibi duruyor ama değil.

J: *Kısa bir namlusu mu var?*

A: Tüfekten daha kısa.

J: *Ve bunun çitin arkasında olduğunu söylüyorsun, öyle mi?*

A: Evet, tahta perde bir çit, yüksek.

J: *Peki bu çit başkanın olduğu arabadan ne kadar uzakta?*

A: Yani, çok uzak değil. O ... mesafeyi göremiyorum ama çok uzak değil. Diğer adam daha uzakta. O binanın üstlerinde.

J: *O bir binanın içinde mi? Bana o binanın ismini söyleyebilir misin? Üzerindeki ismi okuyabiliyor musun ya da önünde bir isim var mı?*

A: Sanırım orada bir tane var. Orası bir depo binası. Sanırım şöyle yazıyor, (sanki okur gibi yavaş bir şekilde) Kitap Deposu.

J: *Kitap Deposu mu?*

A: Evet, sanırım. Emin değilim ama öyle düşünüyorum. Bina kitap ve edevatlarla dolu, çoğunlukla okul kitapları.

J: *O adamı görebiliyor musun? Nasıl görünüyor?*

A: Ondan hoşlanmadım! O zayıf, çok fazla saçı yok ve komik gözleri var. Yuvarlak gibi bir yüzü var. Bu adam deli!

J: *Deli mi?*

A: Bu adam akıldan hasta. Kafası tamamen karışmış. Acınacak durumda. Kötü olan çok fazla şey yapmış ama kesinlikle haklı olduğuna inanmış durumda. Hatta şimdi bile,

insanların ona şükran duyacakları muhteşem bir şey yaptığını düşünüyor.

J: *Öyle mi düşünüyor? Daha önce ne yaptığını söyleyebilir misin?*

A: Yani, akli karışmış. Karısıyla çok fazla sorun yaşıyor. Karısı onu terk etmek istiyor ve bu nedenle sinirleri bozuk. Ve ona karşı iyi olabilmek için her şeyi denemiş ve karısı ona verebileceğinden çok daha fazlasını istiyor. Adam da artık bunu biliyor.

J: *Bu adamın yaptığı şey için insanların ona şükredeceğini düşündüğünü söyledin değil mi?*

A: Beraber çalıştığı insanlar yapacak.

J: *Ah, bazı insanlarla birlikte mi çalışıyor?*

A: Evet.

J: *Bu insanları görebiliyor musun?*

A: Belli belirsiz. Onlarla yakından ilişkili değil. Bu grubun içine girmeye çalışıyor. Ve geçmişinden dolayı onu hemen seçtiler. Onun rahatsız olduğunu biliyorlar. Ve bunu yapması için onu tuzağa düşürüyorlar. Onun kurbanlık seçilen bir koyun olduğunu söyleyebilirsiniz.

J: *Peki, eğer ateş eden oysa diğer adam neden çitin arkasındaki arabadan ateş ediyor?*

A: Risk almayacaklar. Çok *emin* olmak zorundalar. Bu adamı öldürmeyi çok istiyorlar. Risk alamazlar.

J: Onlar kimler?

A: Ne demek istiyorsun?

J: *Bu iki kişiyi bu adamı öldürmek için ikna eden kişileri tarif edebilir misin?*

A: Onların dış görünüşünden mi, yoksa organizasyonlarından mı bahsediyorsun?

J: *Organizasyonlarından. Onların isimleri ne, eğer görebiliyorsan...*

A: İsimlerden emin değilim çünkü onun onlarla çok fazla yakın teması yok. Onun teması olup olmadığını söylemek zor. Onlar komünistler.

J: *Onların organizasyonları bu mu?*

A: Evet. Komünist organizasyona dâhiller Komünist Parti'ye.

J: *Ve burada, o depo binasının içindeki bu adamın kurban edildiğini söylüyorsun, öyle mi?*

A: Yani, bundan paçayı sıyıramayacağını biliyorlar. Görülmeden o binadan çıkamaz. İnsanlar o binadan ateş edildiğini görecekler. Yakalanacağını biliyorlar ama onu bunu başaracağına ikna ettiler. O çok egoist bir insan. Ona bunu yapabileceğini söylediklerinde onlara inandı. O yakalanacak ve onlar da bunu biliyorlar ama düşünüyorlar ki ... onu kaybetmek bunun hiç yapılmamasından daha iyi. O onlar için hiçbir şey ifade etmiyor.

J: *Ve ... ona organizasyon hakkında çok fazla şey söylenmemiş, öyle mi?*

A: Bununla ilgili çok az şey biliyor.

J: *Organizasyona çok yakın olmadığını söylüyorsun, öyle mi?*

A: Bu ülkede değil. Onunla temas kuruldu ve o da onlarla temas kurmaya çalışıyor.

J: *Organizasyon ile bu ülkeden başka bir yerde mi temas kurmuş?*

A: Evet; o onların ülkelerindeymiş; Rusya'da. Bu grup ile ilgili bir şeyler biliyor.

J: *Tamam. Şimdi bu hakkında konuştuğumuz gün, aynı güne bakmanı ve benim nerede olduğumu söylemeni istiyorum. Ben Dallas'ta değilim.*

Bu Johnny'nin, daha önce bahsi geçen olaylarla ne kadar doğru bir şekilde ilişkilendirebileceğimizi görmek için, o an-

da tasarlamış olduğu bir testti. Anita'nın, Johnny'nin suikast sırasında Hawaii'ye yaklaşmakta olan bir uçak gemisinde (Birleşik Devletler Donanması Midway) olduğunu bilmesinin imkânı yoktu. Bir sonraki gün Pearl Harbor limanına gireceklerdi.

J: *Nerede olduğumu görebiliyor musun?*

A: (Duraksama) Uğraşıyorum ama görmüyorum... Göremiyorum.

J: *Beni etrafta herhangi bir yerde görmüyor musun?*

A: Hayır. Sen oralara yakın bir yerde değilsin.

J: *Hayır, ben başka bir yerdeyim. Her yere bakman gerek.*

A: (Duraksama) Hayır, göremiyorum. Üzgünüm.

J: *Tamam, June. Beşe kadar sayacağım ve ileriye, 1968 yılına geleceğiz. (Anita'yı ileri, içinde bulunduğumuz zamana getirdi.)*

Anita uyandığı zaman söylediği ilk şey aklının karışmış olduğuydu. Ne ile ilgili olduğu sorulduğunda, “Çünkü cevap veremeyeceğim bir soru sordun bana, öyle değil mi?” dedi. Johnny ona belirli bir tarihte kendisinin nerede olduğunu sorduğunu söyledi. Tüm Birleşik Devletler kıtasının, önünde bir çocuk haritası gibi görüldüğünü söyledi. Sınırları ve suların kıyılara çarpmasını, merkezin pek çok küçük karınca gibi binlerce insan ile dolu olduğunu görebildiğini söyledi. Her yüze hızlıca bakarak, kıyı boyunca ve haritada aşağı yukarı gidip gelmişti. Daha sonra, “Seni bulamadım. Nerede olduğunu bilmiyorum ama hayatımın üzerine iddiaya girerim ki Birleşik Devletler'de bir yerde değilsin. Bundan çok eminim” dedi.

Dolayısıyla test ile ilgili olarak bir başarısızlık gibi görünen şey, aslında hiç de bir başarısızlık değildi. Sadece yeteri kadar uzağa bakmamıştı.

Seansları yürüttüğümüz zamanlar boyunca, nükleer denizaltı *Scorpion*, 1968 yılının Mayıs ayında, ardında hiçbir iz bırakmadan Atlantik Okyanusu'nda kayboldu. Ona ne olduğu ile ilgili pek çok söylenti vardı. Dolayısıyla, Anita'nın bununla ilgili herhangi bir şeyi ortaya çıkarıp çıkaramayacağını görmenin ilgi çekici olduğunu düşündük.

J: *June, 1968 yılına bakarken, Mayıs ayına, o ayın ortalarına bak. Doğudaki o büyük okyanusa bak.*

A: Evet, suyu görüyorum.

J: *Ülkenin doğusuna doğru, suyun altında giden bir gemi var. Ona denizaltı deniliyor. Ve o okyanusun diğer tarafındaki bir başka ülkeye gidiyor. Bu ülkeye geri geliyor. Onu görebiliyor musun? Suyun altında giden çok büyük bir gemi. Onun içinde, ah, neredeyse yüz kadar kişi bulunması lazım.*

A: Onlardan bir tanesi deli, biliyorsun!

J: *Gemideki adamlardan biri mi?*

A: Evet.

J: *Geminin üzerine yazılmış olan ismi görebiliyor musun?*

A: Hayır, sayılar görüyorum.

J: *Hangi sayılar?*

A: Görmesi çok zor. Suyun içine girmek istemiyorum. Bu adam deliriyor ve gemiye zarar veren bir şey yapıyor. O gemideki herkes ölecek. Bunu biliyor muydun?

J: *Hayır!*

A: Onlar boğulacaklar.

J: *O adam yüzünden mi?*

A: Evet. O çok garip biri. O çılgına dönüyor ve içeri girmemesi gereken bir odaya giriyor. Ve diğer adamlar onunla konuştukları zaman, bazı kontrol araçlarına zarar veriyor. Gemi dalmaya başlıyor, gittikçe daha derine dalıyor ve onu dışarı çıkaramıyorlar.

J: *Suyun içinde; daha derine mi gidiyor?*

A: Evet. Dibe gidiyor. Yukarı çıkamayacaklarını biliyorlar.

J: *Dipten çıkamıyorlar mı?*

A: Hayır. Bunu yaptığı zaman yanlış bir şey yapmış. Dibe çarpıyor; gemi zarar görmüş, geminin kontrolleri.

J: *Deliren ve bunu yapan adamın görünüşü nasıl?*

A: Uzun boylu, kızıl saçlı.

J: *Gömleğinin üzerinde ismini görebiliyor musun?*

A: Hayır. Gömleğinin üzerinde ismi yok. Bu sadece haki renkli bir gömlek.

Bu söyleminden yola çıkarak, onun, haki giyen denizcilerin sadece çavuş ya da başçavuş olmasından dolayı, ya bir çavuş ya da kıdemli başçavuş olduğunu varsaydık. Denizciler genellikle üzerinde isimleri olan gömlekler giyerler. Uyanmasının üzerine, Anita ile bu görüntüyü tartışıyorduk ve o hâlâ bunun bir kısmını görebiliyordu. İçinde onun bir çavuş olmadığına dair kesin bir his vardı. Onun bir amir ya da birinci sınıf astsubay olduğuna hissi çok kuvvetliydi.

J: *Gemideki bu diğer adamlar onların gemiye verilen zararını tamir etmeleri gerekmiyor mu?*

A: Yapamıyorlar. Çarptığı zaman kontrolleri sıkıştırıyor ve denizaltına daha da fazla zarar veriyor. Yapamıyorlar. Gemi tam orada kalacak.

J: *Peki onun şu anda nerede olduğunu görebiliyor musun?*

A: Her tarafında su görüyorum. Herhangi bir kıyıda çok uzakta.

J: *Bir şekilde dışarıdaki insanlarla konuşamıyorlar mı?*

A: Hayır, konuşamıyorlar. Çok uzun süre uğraştılar. Bunu tamir etmek için uğraştıkça uğraştılar ve geminin gücü azalı-

yor. Gemideki tüm kontrolleri kaybediyorlar. Basınçtan parçalara ayrılana kadar, o gemiye ait hiçbir şey görülmeyecek.

J: *Parçalara mı ayrılacak?*

A: Evet.

J: *Biri bu geminin parçalarını bulacak mı?*

A: 1968 yılı içerisinde değil.

J: *Daha sonra mı olacak?*

A: Çok daha sonra. Onun parçalarını tanıyacaklar. (Duraksama) Bu çok üzücü.

J: *Bu kişiler dışarı çıkıp, suyun üstüne kadar yüzemezler mi?*

A: Hayır; çok ama çok derindeler. Ne kadar derinlikte oldukları ile ilgili bir şey var; bu nedenle çıkamıyorlar.

J: *Geminin içerisinde kalmak zorundalar mı?*

A: Eğer dışarı çıkmaya çalışırlarsa, o anda ölürlər. Bu garip bir gemi. Daha önce hiç böyle bir gemi görmedim. Çok sağlam inşa edilmiş, öyle değil mi?

J: *Yani... Öyle tahmin ediyorum.*

A: Eğer o adam olmasaydı böyle bir şey hiç olmayacaktı. Bu utanç verici bir şey. Ondan daha yukarıda olan bazı kişiler onun gemiden çıkarılmasını istemişti ama evrak işlerini halledemediler ve o da bu son seferini onlarla birlikte yaptı.

J: *Ah, birileri bu sefere çıkmadan önce onu gemiden çıkarmak mı istedi?*

A: Baskı altında olduğuna dair belirtiler gösteriyordu.

J: *Peki bu adamlar, gemi dibe batmışken orada yaşadılar mı? Gemi doğrudan parçalanmadı mı demek istiyorum?*

Kimse gemiye ne olduğunu bilmediğinden dolayı Johnny, gemideki adamların bir süre hayatta kalabileceklerini ve belki de kurtarılmak için bir şansları olabileceğini düşünüyordu.

A: Önce oksijenleri bitti dana sonra da güçleri... Oksijen almak zorundalar. Orada bir şekilde hava almak zorundalar. Ama gemi her saniye gücünü biraz daha kaybediyor. Yaklaşık 48 saat içinde hepsi ölmüş olacaklar.

J: *Tüm bunların hepsi bir şeyleri kurcalayan ya da kontrollere bir şeyler yapan bu adam yüzünden mi oluyor?*

A: Kendini öldürmeyi o kadar çok istiyordu ki, diğer herkesi de kendisiyle birlikte öldürdü.

J: *Neden bunu yapmak istedi? Söyleyebilir misin?*

A: O çok sıkıntılı, bazı finansal sorunları da var. Sanırım nedeni bu. Çok canı sıkkın ve karısı da onun canını sıkıyor. Sadece her şeyden bir anda kurtulmak istiyor.

J: *Gemideki diğer adamları etrafta görebiliyor musun? Sanırım hepsi bu sorunu onarmaya çalışıyorlardır, değil mi?*

A: Bazıları uğraşüyor. Bazıları tamamen yıkıldılar. Asla oradan dışarı çıkamayacaklarından korkuyorlar.

J: *Adamlardan herhangi birinin gömleklerinin üzerinde isimleri var mı?*

Gerçekten gemide olduğu kaydedilmiş birini doğrulamak için en azından bir isim alabileceğimizi umuyorduk.

Anita aniden sıcaktan bunalmış ve rahatsız görünmeye başladı. Terlemeye başladı.

A: Geminin içinde hava çok sıcak. Burası çok sıcak.

J: *Ah aşağıya, gemiye mi gittin?*

A: İçeri baktım.

J: *Adamların gömleklerinin üzerinde herhangi bir isim görebiliyor musun? Bu adamlardan birinin kim olduğunu söyleyebilir misin?*

A: Adamların üzerinde sadece şortları var, bazılarının. Hiçbir isim görmüyorum. Çok sıcak. İsimlerin hiçbirini bilmiyorum.

Elbette ki doğrulanabilecek herhangi bir isim görmemiş olması hayal kırıklığına uğraticıydı ama o zamanlar kimse denizaltının başına gelenler hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Yeri belirlenene ve ne olduğu ortaya çıkana kadar biz de diğer herkes gibi beklemek zorundaydık. Birkaç ay boyunca bir muamma olarak kaldı. Hatta bir Rus gemisi tarafından batırılmış olabileceğine dair söylentiler bile vardı. Sonuç olarak, donanma sonar radarları ile kesinlikle kayıp gemi olabilecek bir şeyin yerini belirledi. İnsanların inemeyeceği kadar derinde olmasından dolayı, enkazın kimliğini belirlemeye çalışmak için su üstünden yönetilen kameraları aşağı gönderdiler. Aşağıdaki makale, 3 Ocak 1969 tarihinde *Corpus Christi Caller* (Teksas)'da yer aldı.

Scorpion'un Kaybolması Olayı Büyük İhtimalle İç Kaynaklıydı

Geçen Mayıs ayında gemide bulunan 99 kişilik mürettebatıyla birlikte Asor Adaları çevresinden batan Birleşik Devletler Donanması Scorpion isimli bir nükleer denizaltısının Washington Sualtı tarafından çekilen fotoğrafları, bazı donanma uzmanlarını, perşembe günü Pentagon ve kongresel kaynakların meydana çıkardığı gibi, denizaltının içinde çıkmış olan bir sorunun bu trajik kaza ile sonuçlandığı konusunda ikna etti.

“Eğer Scorpion bir torpido tarafından vurulmuş ya da su yüzeyine yakinken bir deniz üstü gemisi tarafından sıyrılmış olsaydı, bu tanımlanamaz bir hasar bırakırdı.” diyor kaynaklardan bir tanesi. “Ancak fotoğraflar, Scorpion’u basınç derinliğinin altına, içeride çıkan bir sorunun çektiğini öne sürüyor.”

Norfolk, Va.'da Haziran'dan beri işlemde olan özel Donanma Tahkik Heyeti'nin çalışmasını tamamladığı anlaşılıyor.*

Bu mahkemenin resmi bulgu ve tavsiyeleri, Norfolk'daki Atlantik Donanma Genel Müdürlüğü tarafından yeniden incelendi ve birkaç gün içerisinde Donanma Harekâtları Başkanı Amiral Thomas H. Moorer'a iletilmeleri bekleniyor. Ayın sonunda, bir kamu açıklamasının buradan yapılması bekleniyor.

Mahkemenin bulgularına yakın olan kaynaklar, kaybın asıl nedeninin henüz kesin olarak belirlenemediğini, ancak olası nedenlerin alanının dörde indirildiğini söylüyor.

Bu nedenler şunlar;

Kontrol Hatası. Eğer Akdeniz'deki bir turun ardından Birleşik Devletler'e dönmekte olan denizaltı, hızlı ve derinden gidiyorsa ve dalış mekanizması aniden "dal" komutuna kilitlenirse, mekanik düzeltmeler yapılamadan önce basınç derinliğinin altına dalmış olabilirdi.

Uzmanlar eğer araç, mümkün olduğu düşünüldüğü gibi, yaklaşık 6 kilometre derinlikte olsaydı, bu tür bir hatanın düzeltilmesi için zaman olacağını söylüyorlar. "Denizaltı mürettebatı, bu tür şartlar altında her zaman ne yapmaları gerektiğine dair eğitilirler." diyor bir subay ve ekliyor; "Ancak hatırlayın, bir kere aşağıya gitmeye başladığında, daha hızlı yol alır; her şeyin ötesinde, bir denizaltı dalmak için inşa edilir."

Küçük kaçak sızıntılardan oluşan su baskını. Norfolk'ta bulunan görgü tanıkları, Scorpion'un gövdesinde ve transmisyon millerinde küçük çatlaklar olduğunu söylediler. Denizaltı daha derine indikçe, ani bir yarık oluşmasına ve içeri su fişkirmasına neden olacak fazla su basıncının çatlaklara

* Soruşturma Mahkemesi

baskı yapma ihtimali artar. Araç bakım işleri için geliyordu ancak işlev gösterebilmek için belirli sınıflandırılmış bir derinliğe kadar güvenli olduğu düşünülüyordu.

Denizaltının içinde hatalı işleyen bir torpil. Zaman zaman torpiller kaza eseri aktif hale gelebilirler. Bu tür bir durumda, denizaltıdaki görevliler ya torpili tüpün içinden geri çeker ve silahsızlandırır ya da onu tüpün içinden çıkarmak için ateşlerler. Eğer bir başka aracın gövdesinin üzerine düşmek üzere tasarlanmış bir torpil ise, torpilin roketin fırlatıldığı araca geri iki kat hızla geri dönmeyeceğinden emin olmak için aracın uygulayacağı sınıflandırılmış bir prosedür vardır.

Araştırma gemisi Mizar tarafından çekilmiş olan fotoğraflar, Scorpion'un dışında gerçekleşmiş herhangi bir patlama ile ilgili kanıt göstermediği için, bu geminin kendi torpili tarafından vurulması ile ilgili teorinin elenmesi yönünde eğilimler var. Ama bu hatalı işleyen bir torpilin araç içinde patlamış olma olasılığını elemiyor.

Panik. Yukarıda sayılan herhangi bir sorunun gerçekleştiği durumda, mürettebatın bir ya da daha fazla üyesi paniklemiş ve yanlış kolları çekmiş olabilir. Bir kaynak, "Ancak bu mürettebatın çok iyi eğitilmiş ve istikrarlı olduğuna inanılıyordu." demişti.

Dolayısıyla, buna eklenecek çok fazla şey yok. Eğer donanma kesin bir sonuca ulaşamadıysa, kim ulaşabilirdi? Ancak biz merak ediyoruz, Anita gerçekten o gemide ne olduğunu görebildi mi?

On Dördüncü Bölüm

Perde Kapanıyor

Ve son derece tesadüf eseri olarak başlamış olan bu deneyim, pek çok ayları kapsayan ve pek çok yeni ufuklar açan bir şey haline gelecek şekilde genişlemişti. Biz, başka türlü tanıyamayacağımız beş büyüleyici kişilik ile karşılaşmış ve olabileceğine inanmayacağımız pek çok maceradan geçmiştik. Bu kısa birkaç ay içinde, çok fazla insanın tavrı ve düşünme tarzı sonsuza kadar değişmişti. Biz içtenlikle bunun daha iyi olduğunu düşünüyorduk.

Anita hâlâ isminin saklanması istese de bu aylar içerisinde pek çok arkadaşımız, devam eden bir hikâyeymiş gibi en son bölüm ile ilgili bir şeyler duymak için evimize geldiler. Pek çok kişi onu tanıımıyordu ve bu onun tercih ettiği şeydi. Onlar tamamen bir merak ve inanmazlık içerisinde en son teyp kayıtlarını dinliyor ve sonrasında bununla ilgili yorum yapıyorlardı. Hepimiz ilk kez olarak tamamen yeni bir düşünme tarzına maruz kalmıştık. Daha önce hiç karşılaşmadığımız yeni düşünce ve kavram bombardımanı altındaydık. Bazılarının inanç yapılarının tehdit edilmiş ve genişletilmiş olmasından dolayı kafaları karışmış ve afallamış olsalar da, seanslar sırasında ortaya çıkan şeyler için hiçbir açıklamaları yoktu.

Denenecek yeni şeyler ve keşfedilecek yeni yollar için hepsi pek çok öneri getirdi. Bu olasılıklar sonsuz görünüyordu. Belki de gelecekte olan belirli olaylar için ileriye bakmayı deneyebildik. Scorpion'un yok olması ve Başkan Kennedy suikastı ile ilgili geçmişe bakmak konusunda çok başarılı olmuştu, belki de başka tarihsel olaylara bakabilir ve gerçekten ne olduğunu görebilirdi. Adolf Hitler'in Berlin'deki bir sığınaktaki ölümü

bahsi geçen ihtimallerden biriydi. Düşünmesi ilgi çekici ve meydan okuyucu olan pek çok başka olasılık da vardı. Sadece hayal gücümüzle sınırlanmış bir şekilde, var olan tüm bilgilerin eşiğinde gibiydik. Dolayısıyla tüm bunların ortasında ne oldu? Neden bu deneyimler, tüm kayıtları tozlanmak üzere raflarda 11 sene bırakacak şekilde aniden bir sona geldi?

Her şey, 1968 yılının karanlık bir Eylül akşamında çarpışan, gıcırdayan bir şekilde sona erdi. Pek çok tesadüf (eğer böyle bir şey varsa) o akşam, hayatlarımızın gidişatını sonsuza kadar değiştirecek her şeyi fırtınalı bir zirveye taşımak için iş üstündeydi.

Johnny bowling oynamak için şehir merkezindeki bir ligdeydi ve merkezdeki görevine geri dönüyordu. O akşam bowling makineleri düzgün çalışmıyordu ve Johnny normalde olduğundan daha geç çıkmıştı. (Tesadüf?) Aynı zamanda, bir donanma subayı merkezdeki “O” (subayların yeri) barında tüm gün boyuca içmekteydi ve tam da o zamanı şehirdeki evine dönmek için seçmişti. Farklı başka olaylarda, bu adamın başı içki içmesinden dolayı derde girerdi ve o sonradan o akşam neler olduğunu hatırlayamadığını söyleyecekti.

Merkezdeki sinemanın çıkış saatiydi ve uzun bir trafik kuyruğu merkezden şehre doğru ilerliyordu. Subay tüm kuyruğun önüne geçmeye karar verdi ve bir kavis üzerindeki kör edici farlarıyla birlikte, kaçacak yer bırakmadan Johnny ile karşı karşıya geldi. Bu, Johnny’nin çarptığı ve Volkswagen kamyonetinin metalinin arasında ezildiği, kafa kafaya bir çarpışma ile sonlandı.

Tüm kuvvet bacaklarına doğru geldi ve ayak bileğindeki ana damar koptu. Ayrıca üç beyin kanaması geçirdi. Tesadüfen (?), bir askeri tıp görevlisi tam arkasındaki araçta sürüyordu ve olay yerine gelen ilk kişiydi. Johnny’nin anında kan kaybından ölmesine engel olan tek şey onun ilkyardım tedavisiydi. Bunu, acil durum ekiplerinin umutsuzca onu arabadan çıkarmaya ça-

lıştığı, anlatılamaz bir acı içinde geçen 45 dakika takip etmişti. Olay yerindeki doktor, tek çözümün onu kurtarmak için arabanın içindeki bacaklarını kesmek olduğu sonucuna varmıştı. Gireceği şokun önu öldürebileceğinden korkuyordu. Johnny kendisine verilen ilaçlara rağmen bilinçli kalmıştı ve morfinin hiçbir etkisi yok gibi görünüyordu.

Daha sonra, gönüllü itfaiye ekipleri son bir yöntem daha denemeye karar verdiler. Eğer başaramazlarda organların kesilmesi kalan tek seçenek olacaktı. Kamyonlarından bir tanesini kamyonetin önüne ve bir arabayı da arkasına kanca ile bağladılar ve metali ayırmaya çalıştılar. Başarılı oldu ve Johnny acil bir şekilde orada beklemekte olan bir helikoptere konuldu ve 113 kilometre uzaklıkta olan Corpus Christi'deki Donanma Hastanesi'ne doğru yola çıktı.

Telaşlı geçen uçuş sırasında, Johnny vücudundaki tüm kanı kaybetti ve kalbi üç kez durdu. Kan grubu zor bulunan A negatifi ve bulunabilen tek kan türü, evrensel verici olan 0'dı. O zamana kadar, kanı Johnny'nin vücudunun içine sokamadıkları için zaten bir şey fark etmeyeceğini farz ediyorlardı. Doktor, iğneler Johnny'nin damarlarına giremediği için umutsuzluğa kapılmaya başlamıştı. Sonra, bir kez daha tesadüf eseri (?), uçakta Vietnam'dan henüz dönmüş olan bir donanma sağlık görevlisi vardı ve savaş sırasında uygulamış olduğu bir yöntemi deneyip deneyemeyeceğini sordu. Doğrudan uyluk atardamarını boydan boya kesti ve iğneyi oraya yerleştirdi. Daha sonra o akşamki hareketleri yüzünden ona bir takdimname verildi.

Helikopter hastanenin çimenliğine iniş yaptı ve Johnny, beş doktorun onun için çılgınca çalışacağı acile kaldırıldı. Tüm yüzü parçalanmıştı, üç beyin kanaması geçirmişti, tüm kanını kaybetmişti ve bacaklarındaki tüm kemikler cam gibi parça-

lanmıştı. Doktorlar sadece acil uygulamaları yaptılar. Onun bu akşamın sonuna kadar sağ çıkamayacağından emindiler.

Bana haber gelmeden merkezdeki doktor helikopter ile geri dönmüştü ve beni Corpus Christi'deki hastaneye götürmek için bir ambulans yönlendirilmişti. Doktor, bana çoktan geç kalmış olabileceğimizi söylerken, oldukça açık sözlü ama aynı zamanda da nazikti. Eğer yaşayabilirse bile, çok uzun süre çok fazla kan kaybetmişti, beyin kanamaları geçirmişti ve çok büyük ihtimalle beyninde hasar kalacaktı. Çok büyük ihtimalle bitkisel hayatta kalacaktı. Ve bacaklarının ikisi birden çok büyük ihtimalle kesilmek zorunda kalacaktı.

Sadece bu tür bir deneyim yaşamış olan biri aklımdan geçen duyguların ne olduğunu anlayabilir. Burada 20 yıldır sevdiğim adam vardı. O çok kötü bir şekilde acı çekiyordu ve benim yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ambulansın içinde hastaneye kadar olan 113 kilometrelik yolu giderken, her şey bir rüya gibi, gerçekdışı bir durum gibi görünmeye başlamıştı.

Şoför ve donanma tıp görevlisi nazik ve anlayışlıydılar ama aklımdan neler geçtiğini bilemezlerdi. İçimde derinlerde bir yerde Johnny'nin ölmeyeceğini biliyordum. Kendime onun öleceğini düşünmek için bir saniye bile izin veremezdim. Sanırım buna bir trajedi yaşandığında 'gerçeğin reddedilmesi' deniliyor. Ancak ben onların bilmediği bir şey biliyordum ve tüm gücümle ona sarılıyordum.

Kayıtlardan birinde Anita'dan ileriye, bizim geleceğimize bakmasını ve yıllar sonra ne yapıyor olacağımızı söylemesini istemiştik. O da, "Sizi güney eyalette, farklı bir iklimde görüyorum ama orada kışlar kuzeyde olduğu kadar sert geçmiyor. Çok güzel bir yer, bir çiftlik değil ama etrafınızda tarlaların olduğu bir yer. Çok uzun bir yaşamınız olacak. Sana baktığım zaman çok yaşlı bir adam görüyorum. Etrafında torunlarının çocukları var. (Kazanın olduğu sırada en büyük kızımız sadece 15 yaşındaydı.) Etrafında iyilik görüyorum. Sen öğreniyorsun

ve öğrenmen gereken dersler yerine ulaşmaya başlamış. Bu nedenle uzun bir süre yaşayacaksın. Bu hayatında çok şey başaracaksın. Pek çok insana yardım edeceksin.” demişti.

Hipnoz deneyimlerimiz üzerinde çalıştığımız o aylar boyunca yaşadıklarımız, üzerimizde devam eden bir etki bırakmıştı. Kalbimizin derinliklerinde biliyorduk ki, Anita’nın trans halindeyken söyledikleri doğrudur ve biz de ona inanmıştık. Ve eğer inanıyorsak, *her şeye* inanmamız gerekiyordu. Dolayısıyla, eğer Anita onu çok uzak bir gelecekte yaşıyor ve iyi gör-düyse, Johnny’nin ölemeyeceğini biliyordum. Böylece sırrıma sıkı sıkı tutundum ve o da bana sahip olduğumu bilmediğim bir güç verdi.

Hastaneye ulaştığım zaman, bir bekleme salonuna yönlendirildim. O beş doktorun odaya girdikleri ve her birinin bana Johnny’yi o akşam öldürebilecek farklı bir şey söyledikleri zamanki sahneyi asla unutmayacağım. Yaralanmalar çok geniş alana yayılmıştı; çok fazla kan kaybetmişti; çok fazla kez şoka girmişti. Bacağındaki pek çok kırık çok fazla kemik parçacığını, kemik iliğini, kan pıhtısını ve yağ pıhtısını kan dolaşım sisteminin içine bırakmıştı. Daha önce bu durumda olan hiç kimse yaşamayı başaramamıştı.

Doktorların beni en kötüsüne hazırlamaya çalıştıklarını biliyordum ve benim çok duygusal bir halde olmamamın garip olduğunu düşünmüş olmalıydı. Ama ben sırrımı içimde sıkıca tutuyordum. Onların bilemeyeceği şeyler biliyordum. Onlara; “Üzgünüm ama yanılıyorsunuz, o ölmeyecek. Onu tanımıyor-sunuz. Eğer bir yol varsa, onu bulacaktır.” dedim.

Doktorlar birkaç dakika sessiz kaldılar. Sonra içlerinden biri; “Peki, eğer o tarz bir kişiliği varsa, o zaman bir şansı olabilir.” dedi.

Johnny’yi Yoğun Bakım Ünitesi’nde gördüğüm zaman, neredeyse tanınmaz haldeydi. Yüzü ve başına aceleyle dikişler atılmıştı ve iki iri donanma tıp görevlisi onu yatakta tutuyorlar-

dı. Başındaki yaralanmalar onu hezeyanlı ve öfkeli bir hale getirmişti. Bakışları vahşiydi ve açık bir şekilde şoktaydı. Benim kim olduğumu bilmiyordu. Onun beni gördüğünü bile düşünmüyorum.

Ona yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyordum. Dolayısıyla bana vermiş oldukları odaya gittim ve dua ettim. “Başka herhangi birinin yapabileceği bir şey yok. O artık senin ellerinde. Senin istediğin olacak.” Ve sonrasında, onun sabaha daha iyi olacağından emin bir şekilde derin bir uykuya daldım.

Sonraki gün bulutlu ve yağmurlu bir şekilde doğdu. Duruma uyacak bir hava. Yoğun Bakım Ünitesi’ne girdiğimde, “mucizelerin” ilkinin gerçekleştiğini gördüm. Geceyi atlatabilmişti. Denetim altında değildi, uyuyordu. Doktorlar hâlâ tehlikeli bir konumda olduğunu söylediler. Sonraki “mucize” daha sonra anlık olarak bilincinin açıldığı zaman meydana geldi. Doktorlar yatağının etrafında durmuş ona sorular soruyorlardı. Nerede olduğunu biliyor muydu? Onların kim olduğunu biliyor muydu? Benim kim olduğumu biliyor muydu? Daha sonra büyük gülümsemelerle ve gözleri parlayarak; “Tutarlı konuşuyor. Beyni zarar görmemiş!” dediler.

Daha sonraki günler ve geceler boyunca yatağının yanında otururken, o uyuyor olurdu ve aniden bakışlarında bir vahşet ve korkuyla uyanırdı. Sonra, beni orada otururken görünce, huzur içinde uyumaya devam ederdi. Doktorlar dedi ki, bir parça kemik iliğinin beynine her çarpışında anılarında bir sapma oluyor. Bu nedenle önümüzdeki haftalar onun için çok kafa karıştırıcı oldu.

Üç numaralı “mucize”, o ilk hafta gerçekleşmeye başladı. Yüzü şaşırtıcı bir hızla iyileşmeye başladı. Dikişler alındı ve yaralanma izleri arkalarında sadece belli belirsiz yara izleri bırakarak inanılmaz derecede hızlı bir şekilde yok olmaya başladılar.

Hemşireler ve donanma tıp görevlileri ona bakmak için yatağın kenarında dururlardı ve bu nedenle bir keresinde benden ona bir ayna getirmemi istedi. Kendi yansımasına bakarken bana; “Herkes neye bakıyor? Yüzümde yanlış hiçbir şey yok!” dedi.

Şöyle cevap verdim; “Bakmalarının nedeni bu.”

O akşam acele bir şekilde yüzünü diken doktorla konuştum ve ona; “Zor şartlar altında gerçekten çok iyi bir iş başardınız.” dedim.

Bana akli karışmış bir ifadeyle; “Dinleyin.” dedi. “Ben bunu anlamıyorum. En azından beş plastik cerrahi ameliyatı yapmayı bekliyordum. Şimdi ise hiçbir şey yapmama gerek kalmayacak!”

Herkes burada garip, doğaüstü bir kuvvetin görev başında olduğu hissini paylaşıyor gibi duruyordu. Hemşireler bana, onun yaralarının yarısı kadar bile ağır yaraları olmayan insanların öldüğünü söylediler. Yoğun Bakım Ünitesi’ndeki *Mucize Adam* hakkındaki söylentiler hastanede hızla yayılmaya başlamıştı. İçimden sinsice sevinmeye engel olamıyordum, çünkü ben en başından beri daha yüce bir kaynaktan yardım geleceğini hissetmemiş miydim? Belki içimden gizlice seviniyordum ama aynı zamanda, olaylarla ilgilenen daha yüce bir kuvvet olduğu için aşırı derecede minnettardım.

Sonunda Johnny’nin yaşayacağı belli olduğunda, onun bacaklarını kurtarabilmek için çalışmaya başladılar. O zaman süresince bacaklarını kesmemeye ve onu koltukaltlarından ayak parmaklarına kadar uzanan bir ortopedik alçının içine koymaya karar verdiler. Bu, sekiz uzun ay boyunca onun hapishanesi olacaktı.

Yoğun Bakım Ünitesi’ndeki ilk ayın ardından, hastane koğuşuna nakledildi. Ayak bileğindeki ana damarın kopmasından dolayı, kan dolaşımı ayağına gitmiyordu, kangren başlamıştı ve

sonunda ayağını kaybetti. Ama bu iki bacağını birden kaybetmesinden çok daha iyiydi!

Bir doktor bana şunları söylediğinde beni çok gururlandırdı; “Biliyorsunuz, bu olanlar için siz de bir övgü hak ediyorsunuz. Çok mutlu bir adam olmalı. Ölmek istemedi.”

Johnny bir yıldan fazla süreyi o hastanede geçirdi ve sonunda, Birleşik Devletler Donanması’ndan 21 yıl hizmette bulunmuş engelli bir gazi olarak ayrıldı. Muhtemelen hayatının geri kalanını bir tekerlekli sandalyede geçireceğini söylediler. Ancak yine yanılıyorlardı. Bu adamın cesaretini hafife almışlardı. O artık bir destek ve koltuk değnekleri yardımıyla yürüyor.

Bunu takip eden yıllarda, yapılması gereken çok fazla düzenleme vardı. Arkansas’ta, Anita’nın öngörüsüne oldukça fazla uyan bir yerde yaşamak için uzaklaştık.

Bazı insanlar oldukça acımasız bir şekilde Johnny’nin başına gelenlerin bir ceza olduğunu söylediler. Yasak olan köşeleri dürttüğü, onu hiç ilgilendirmeyen ya da bilmemesi gereken saklı şeylerin içinde ne olduğuna baktığı için verilen bir ceza. Reenkarnasyon! Şeytanın işi! Bunu kabullenemem, kabullenmeyeceğim. Bize hipnoz seansları sırasında kendisini gösteren Tanrı iyi, nazik, sevgi dolu ve son derece sabırlıydı. Bu çeşit bir Tanrı böyle bir şey yapamazdı. Bu kazanın olmasının bir nedeni vardı, bundan hiç kuşku yoktu. Ama bir ceza olarak mı? Asla! Böyle bir açıklamayı akla hayale sığmaz buluyorum.

Derin düşüncelere daldığım zamanlar pek çok kez, eğer geleceğimiz ile ilgili o kısa görüntü olmasaydı bu korkunç olayları göğüsleyecek gücüm olur muydu diye merak ettim. Her şeyin düzeleceğine dair bu ön bilgi olmasaydı, bir aileye ve ölmekte olan bir eşe bakmanın stresi ve ruhsal gerilimi altında yıkılır mıydım? Bu nedenle, seansların pek çok amaca hizmet ettiğini biliyorum. Daha önce bunların olabileceğini hiç akıllarına getirmemiş pek çok insana bilinmeyen ve şaşırtıcı bilgiler sağladılar. Ayrıca bizi, diğer türlü kesinlikle batağa saplanma-

mıza neden olacak olaylara hazırladılar. Her iki nedenden ötürü de, 1968 yılının o birkaç ayı içerisinde vuku bulan hipnoz seansları, hayatlarımızı sonsuza kadar değiştirdi.

Gelecek ile ilgili ciddi endişelerin olduğu bu zamanlarda, hayatın anlamını sorgulamak artık kutsal şeylere saygısızlık olarak değerlendirilmiyor. Ölüm ve ahretin gizemi ile ilgili son tabular da en sonunda çıkarıp atılıyor.

Belki de bizim gibi şüpheci olarak başlayan başka insanlar vardır. Belki bu bilinmeze doğru yaptığımız maceramız onlara ulaşip yardımcı olabilir. Mükemmel Ruh ile konuşurken şunları söylememiş miydi; “Öğreneceğim ve dünyadaki insanlara, aileye yardım edeceğim. Sadece dünya o kadar sorunlu ki, O bizden gidip onlara yardım etmemizi istedi. Ve biz de oradaki insanlara yardım etmeliyiz. Onları O yarattı, onları yaratırken istediği gibi davranmayacaklarını biliyordu. Ama O tüm şefkatiyle, gezegenlerin en güzelini insanlara vermek zorunda kaldı. İnsan bilgisi olan bir varlık. Ve O bu bilgiyi doğru kullanmayacaklarını biliyordu.”

Dolayısıyla belki de, bu kitabı yazarak, ufak da olsa kendi çapımda, bu yükümlülüğün bize düşen kısmını yerine getiriyorum.

Teyp kayıtlarını dinlerken insan “her şey nereden geldi” diye merak ediyor. İlk ve en belirgin olan olasılık: Bilinçaltından. Ama yine şu sorulmalı; “İlk olarak oraya nasıl girdi?” Bunu biliyor gibi davranmıyoruz, hiç kimse de bunu yapamaz. İnsan zihninin karmaşıklığı hakkında tahminlerde bulunup ona karşı hayret içinde kalabiliriz.

Ve böylece maceramızın perdesi, pek çok soru yanıt bulmadan kapanıyor.

Sonsöz

Pek çok insan bana hikâyemizdeki ana karakterlere ne olduğunu sordu. Özellikle Anita'ya ne olduğunu bilmek istediler. Biz hayatımızı yeniden inşa etmek için Arkansas'a taşındığımızda hâlâ Teksas'ta yaşıyordu. Geri dönüşler sırasında, 1970 yılında kendisinin ne yapıyor olacağını görmek için ileriye doğru bakmıştı. Kendisini kışların daha sert geçtiği bir kuzeydoğu eyaletinde görmüştü. O yeri tarif etmiş ve eklemişti; “Bu taşınmayı gerçekleştirmem için kocam bana yardım etti ama eşyaların bile hepsi açılmadı ve o gitti. Uçakla bir yere gidiyor. Gitmesi gerektiğini düşündüğünden daha erken gitti.”

Biz yerleştikten sonra, 1970 yılında Anita'ya mektup yazdım. Öngörüsüne o kadar çok inanıyordum ki, onun artık Beeville'de olmadığından emindim. Zarfın üzerine kendimden çok emin bir şekilde “Lütfen Sevk Edin” yazdım. Birkaç ay içerisinde Maine'den bir cevap aldım. Onun tarifine uyan bir yere transfer edilmişlerdi. Öngörüsünün diğer kısmının da gerçekleşmesini komik bulmuştu. Eşyaları henüz ellerine geçmişti ve kocası birkaç ay için okula gönderileceğini söylediğinde Anita'nın etrafında hâlâ açılmamış kutular vardı. Evin düzenlenmesi işini tek başına halletmek zorunda kalmıştı. Doğu tarafında olmaktan dolayı çok mutluydu. Orada kendisini evinde gibi hissediyordu. 1970'lerin ortalarına kadar temas içindeydik ancak o zamandan beri ondan haber alamadık.

Yıllar süren nekahet ve rehabilitasyonun ardından, Johnny bu tür bir trajedi ile beraber oluşan şiddetli bir depresyondan çıktı. Sosyal gruplarda, amatör radyo kulüplerinde ve gazi toplantılarında oldukça aktif ve gerçekten çok fazla insana yardım ediyor. Hayatı tamamen başka bir yöne doğru gitmişti ve artık hipnoz ile ilgilenmiyor. Hâlâ reenkarnasyona inanıyor ve bizim

zaman harcamaya değecek ölçüde büyük bilgiyi ortaya çıkar-
dığımızı biliyor ancak artık hipnoz deneyimlerini sürdürmek
istemiyor.

Paylaştığımız deneyim tarafından alevlendirilen kıvılcım 11
sene boyunca rafa kalkmış şekilde dursa da, bu kitap üzerinde
çalışmaya başladığımda yeniden alevlendi. Çocuklarımın hepsi
evlenerek ya da üniversite için taşınarak evden gidiyorlardı.
Hepsi kendi hayatlarını kuruyorlardı ve artık boş kalan saatle-
rimi doldurmak için bir şeyler bulmak zorunda olduğum aşı-
kârdı. Sanırım yapmayı seçtiğim şey ortalama bir eş ve annenin
vereceğı bir cevap değildi. Benim ilgi alanım daha çok tuhaf
olanlara yönelikti. 1979 yılında bu kitabı yeniden toparlarken,
yazmayı sevdiğimi keşfettim ve kitabı ilgilenen yayıncılara
ulaştırmaya çalışırken, dergi ve gazetelere makaleler yazdım.
Reenkarnasyona olan ilgim hiçbir zaman sona ermemiş, sadece
11 yıl için beklemeye alınmıştı. Öylece yüzeyin altında sak-
lanmış olmalıydı. Teyp kayıtlarını deşifre ederek ve deney
hakkında yazarak bu deneyimin hakkını vermek, bu alanı daha
fazla araştırma isteğıne yol açtı. Eğer Johnny artık bu tarz bir
araştırma ile ilgilenmiyorsa, o zaman hipnoz yapmayı öğren-
mem ve bu işi kendi başıma yapmam gerektiğıne karar verdim.
1960'lar sırasında yaygın olan teknik, başlangıcın uzun olduğu
yöntemlerin kullanılması ve transın derinliğinin belirlenmesi
için testlerden faydalanılmasıydı. Bu türden hoşlanmıyordum
ve dolayısıyla daha basit yöntemler bulmak için araştırma yap-
tım. Görüntüleme tekniklerinin kullanılmasıyla daha hızlı bir
başlangıç döneminin elde edilebileceğini buldum. Ben, bir geri
döndürme uzmanı oldum. Bu terim, geçmiş yaşamlara geri dö-
nüş, geçmiş yaşam terapisi ve reenkarnasyon araştırmaları üze-
rinde uzmanlaşmış olan bir hipnozcu için kullanılıyordu. 1979
yılında, en temel düzeyde deneyler yönetmeye başladım ve bu-
nun geçmiş yaşam terapilerinde bir araç olarak kullanılması
için psikologlar ile çalıştım. Geçen 30 yıl içinde binlerce olay-
da geri dönüş yaptırdım ve yönettim. 1986 yılında,

MUFON'un (Ortak UFO Ağı) hipnoz araştırmacısı oldum. O yıllar boyunca, başıma gelen en ilgi çekici ve olağandışı olaylar hakkında on beş kitap yazdım. O kadar çok malzemeden oluşan bir servet biriktirdim ki, yazılmayı bekleyen pek çok kitap daha var. 1991 yılında, dünyanın her yerindeki insanlara metafizik hakkında bilgi ve malumat yaymak için Ozark Mountain Yayınları'nı kurduk.

Bu nedenle bu kitap, benim bu büyüleyici alandaki başlangıcımın hikâyesini anlatıyor. Her şey kocamın çalışmaları ve merakı sayesinde başladı. Ben sadece trans halindeki söz konusu olan kişiye mikrofonu tutan ve bazı notlar alan bir gözlemciydim. Ama eğer bu masum ve saf başlangıç olmasaydı, asla bilinmeyene doğru giden yöndeki sayısız yolculuğa çıkan yolu aramama neden olan bir şey olmayacaktı. 1968 yılı sırasında hayatımda gerçekleşen bu garip ve olağandışı olay olmasaydı, muhtemelen “normal” bir ev hanımı ve annee olurum ve bu maceraların hiçbirini kaydedilemezdi. Bunlar şansın ve ... tesadüfün kanunları mıydı?

Bize asla başa çıkabileceğimizden fazlasının verilmediğine inanıyorum. 1968'te keşfettiğimiz bilgiler en uç noktada ürkütücüydü. Ama bunun ardından gelen yıllardaki çalışmalarım da bulduklarım daha da karmaşıktı. Başlangıçta bunların hiçbirisiyle başa çıkamazdım. Bu nedenle bilginin, kabul edilebilmesi ve fazlasıyla yoğun bulunmaması için yavaşça ve hafifçe verilmesi gerekiyor gibi görünüyordu. Bir keresinde, zihin bir kez bir fikir ya da kavram tarafından genişlediğinde, bir daha asla orijinal düşünme şekline dönemeyeceği söylenmişti. Bu nedenle, çalışmalarımın her aşaması daha fazla genişlemeye neden oldu. 1968 yılında keşfettiğim şey artık daha basit ve temel görünüyor. Yine de şu anda bulunduğum aşamaya gelmeme neden olan bütünün bir parçasıydı. Bu kapsamda bakıldığında, bilginin her parçası önemli ve gereklidir. Umarım bu hep bu şekilde olur ve ben de gelişmeye ve bilinmezi keşfetmeye ve de okuyucuları benimle birlikte götürmeye devam edebilirim.

Johnny Cannon 25 yılını tekerlekli sandalyede geçirdi ancak biraz destek ve koltuk değneklerinin yardımıyla dışarıda yürüyebiliyordu. Gazilerin Hizmet Görevlisi olarak tüm ülkeyi gezerek insanlara yardım ederken, el ile kontrol edilen özel bir araba kullanıyordu. 1994 yılında vefat etti ve gerçekten de torunlarının çocuklarını görece kadar uzun yaşadı. Bu kitap, bu fevkalade adama ve ardında bıraktığı muazzam şeylere ithaf edilmiştir.

Bir geri dönüş hipnoz uzmanı ve “kayıp” bilgileri arşivleyen psişik araştırmacı olan Dolores Cannon, 1931 yılında, St. Louis Missouri’de doğdu. 1951 yılında bir donanma subayı olarak kariyer yapan biriyle evlenene kadar St. Louis’te eğitim gördü ve yaşadı. Bundan sonraki 20 yılını tipik bir donanma subayı karısı

olarak tüm dünyayı gezerek ve çocuklarını büyüterek geçirdi. 1970 yılında kocası engelli bir gazi olarak donanmadan ayrıldı ve beraberce Arkansas tepelerinde yaşamak için uzaklaştılar. Bundan sonra yazarlık kariyerine ve makalelerini çeşitli dergi ve gazetelere satmaya başladı. 1968 yılından beri hipnoz ile ve 1979 yılından beri özellikle geçmiş yaşam terapisi ve geri dönüşler ile ilgili. Çeşitli hipnoz yöntemlerini inceledi ve bu sayede hastalarından en verimli şekilde bilgi elde edilmesini mümkün kılan kendi benzersiz tekniğini geliştirdi. Dolores artık bu benzersiz hipnoz tekniğini dünyanın her yerinde öğretiyor.

1986 yılında, araştırmalarını UFO alanına doğru genişletti. Şüpheli UFO inişleri ile ilgili olay yerinde çalışmalar yaptı ve İngiltere’deki Hasat Çemberleri’ni inceledi. Bu alandaki çalışmalarının çoğunluğu, kaçırılmış olmasından şüphelenilen kişilerden hipnoz yoluyla edildiği kanıtların toplanması şeklindedir.

Dolores, dünyanın tüm kıtalarında konferans vermiş, uluslararası bir konuşmacı. On üç kitabı yirmi dile çevrildi. Dünya çapında radyo ve televizyon izleyicilerine hitaben konuşmalar yaptı. Ve Dolores hakkında ya da kendisi tarafından yazılmış makaleler çeşitli Birleşik Devletler ve uluslararası dergi ve gazetelerde yer aldı. Dolores, psişik olgular ile ilgili

en çok gelişme gösteren olarak, Bulgaristan’da “Orfeus Ödülü”nü kazanan ilk Amerikalı ve ilk yabancıdır. Çeşitli hipnoz organizasyonları tarafından “Olağanüstü Katkı” ve “Hayat Boyu Başarı” ödülleriyle layık görüldü.

Dolores’in onu ailesinin “gerçek” dünyası ile çalışmalarının “görülmeyen” dünyası arasında sağlam bir şekilde dengede kalmasını sağlayacak kadar büyük bir ailesi var.

Eğer çalışmaları, özel seanslar ya da eğitim sınıfları ile ilgili olarak Dolores ile haberleşmek isterseniz, lütfen aşağıdaki adresten iletişime geçiniz. (Lütfen onun cevap verebilmesi için adresinizin olduğu pullu bir zarfı eklemeyi unutmayınız.)

Dolores Cannon, Posta Kodu 754, Huntsville, Arkansas, 72740, ABD.

Ya da ona decannon@msn.com adresine e-posta göndererek veya www.ozarkmt.com aracılığıyla ulaşabilirsiniz.

Zamanından önce size gelen bir bilgiyi keşfettiğinizde ne yaparsınız? Peki ya merakınız sizi, hakkında hiçbir şeyin “normal” ile ilişkilendirilemeyeceği kadar garip bir maceraya çıkardığında ne yaparsınız? Bu 1968 yılında, bir geçmiş yaşam terapisti ve geri dönüş uzmanı olarak kariyerine başlamadan çok önce Dolores’in başına gelen şeyin ta kendisi. Bizimle, “reenkarnasyon, geçmiş yaşamlar, geri dönüş, bedene girme, Yeni Çağ” gibi kelimelerin toplumun geneli tarafından bilinmediği bu zamana yolculuk yapın.

Bu, bir hastanın rahatlatmasına yardım etmek için bir doktorla çalışırken, tesadüf eseri geçmiş yaşamlara rastlayan iki normal insanın hikâyesi. Masumane başladı ancak buna rağmen, bu tür şeylerin henüz duyulmamış olduğu bir dönemde, tamamen yeni bir düşünme şeklini başlatacak bir biçimde, hayal gücünün sınırlarını aştı. O zamanların inanç sistemine tamamiyle karşıydı. O kadar ürkütücüydü ki, durmaları gerekiyordu. Ancak merakları, geleneklere karşı olanı keşfetmeleri için devam etmelerini gerektiriyordu. Bu deneyim, katılımcıları ve ilgili olan herkesi değiştirdi ve onların inançları bir daha asla aynı olmadı.

Son kırk yıl içerisinde binlerce olayı inceleyen ve keşfettikleri ile ilgili on beş kitap yazmış olan Dolores Cannon, bugün tüm dünyaca tanınan bir hipnoz terapistidir. Kitapları yirmiden fazla dile çevrilmiştir. Dünyanın her tarafında, kendi benzersiz hipnoz şeklini öğretmektedir. Konferans verdiği zamanlarda insanlar; “Tüm bunlara nasıl başladın?” diye soruyorlar. Bu onun başlangıcının hikâyesi. Kitap 1980 yılında yazıldı. Onun ilk kitabı. Şimdiye kadar keşfedilmeden, tozlanarak duyuyordu ve bekliyordu. Artık öne çıkmasının zamanı geldi. Maceranın tadını çıkarın!

